

Jelena Grubović

**POSTOJI REŠENJE
ZA NAŠE PROBLEME**

Naziv dela:

Postoji rešenje za naše probleme

Autor:

Jelena Grubović

Izdavač:

Institut za izučavanje religije

Dizajn korica:

Milan Grubović

Štampa:

Za internu upotrebu

Prvo izdanje

Beograd, 2018. godine

Sadržaj

O autoru	4
1. Evo rešenja.....	5
2. Izbor je na nama.....	9
3. Gde postoji izbor tu je i odgovornost.....	13
4. Upoznajmo rešenje	16
5. Oprez, postoje i lažna rešenja	20
6. Ako nam zafali ljubav.....	23
7. Samo ljubav može da probudi ljubav.....	28
8. Ne odbacujmo ljubav	32
9. Glavni krivac za sve.....	36
10. Svi ponekad robujemo zlu	39
11. Možemo biti zaštićeni.....	43
12. Potražimo pomoć	46
13. Mi biramo stranu.....	49
14. Ne možemo biti neutralni	52
15. Izaberimo život, a ne smrt.....	55
16. Svi imamo jednake šanse.....	58
17. Svako od nas vredi.....	63
18. Za svakog ima nade	68
19. Potreban nam je novi život	72
20. Recept za novi život.....	77
21. Prihvatimo novi život.....	81
22. Da bi došlo novo moramo prethodno odbaciti staro.....	85
23. Vera je ključ.....	90
24. Ne možemo sami	95
25. Potrebna nam je ljubav	99
26. Ljubav nas podiže	103
27. Čin najveće ljubavi ikad	108
28. Ostavimo se negativnih stvari.....	113
29. Prihvatimo ponuđenu pomoć	119
30. Izbor je i dalje na nama.....	124
31. Težimo ka večnim stvarima.....	129
32. Fokusirajmo se na dobro.....	136
33. Čuda su moguća kada verujemo u njih.....	144

O AUTORU

Dragi moji čitaoci, možda biste želeli da znate nešto više o meni. Moje ime je Jelena, diplomirani sam psiholog i sa svojih 25 godina uspela sam da osnujem predivnu porodicu, koju činimo moj suprug, naš dvogodišnji sin i ja. To su po mom mišljenju neke od najbitnijih stvari koje bi trebalo da znate o meni, a sada ide najvažniji deo – kako sam uopšte došla na ideju da napišem ovu knjigu?

Oduvek sam volela da pomažem ljudima, zbog čega sam i odlučila da upišem psihologiju. Međutim, na fakultetu sam uspela da dobijem samo delimična saznanja o ljudskom funkcionisanju, te sam krenula i na edukaciju iz psihodinamske psihoterapije. Za sve one koji ne znaju, psihodinamska psihoterapija pripada domenu dubinske psihologije. Zbog toga sam istinski verovala da će me barem ona osposobiti da pomažem drugim ljudima. Nažalost, ni njome nisam bila u potpunosti zadovoljna, jer sam i dalje osećala neko unutrašnje nezadovoljstvo i neodređenu prazninu. Da stvar bude još gora, čak mi je posle određenog broja individualnih seansi psihičko stanje bivalo sve gore.

S obzirom da sam se sama tako osećala, nisam bila sigurna kako ću uopšte moći da pomažem drugim ljudima. Međutim, moj psihoterapeut me je sve vreme uveravao da nemam razloga za brigu, i taman kada sam krenula da verujem da univerzalno rešenje za sve ljudske probleme zapravo ni ne postoji, konačno sam pronašla nešto što može da pomogne svakom čoveku. Zbog toga sam i odlučila da napišem ovu knjigu, jer najiskrenije verujem da može da vam pomogne ono što je meni već pomoglo. Inspirisana time, odlučila sam da svojoj knjizi dam trenutni naslov, jer verujem da joj on s razlogom i pristaje.

Već u prvom poglavlju možete pronaći rešenje za svoje probleme, dok će ostala poglavlja detaljnije govoriti o njemu i njegovoj primeni na vaš lični život. Ako ste spremni, krenite u svoju potragu za rešenjem, a ja ću vas sa zadovoljstvom voditi kroz sva njena poglavlja.

1. EVO REŠENJA

Nije važno kakva ste osoba, ni kakve probleme imate, niti koliko ste uspešni u samostalnom rešavanju istih. Verujem da svakome od vas vaši trenutni problemi deluju najteže, možda čak i nerešivo, ali ne brinite. Upravo zbog toga je i napisana ova knjiga – da vam donese olakšanje, unutrašnji mir i slobodu. Sigurno ste umorni od svega. Verovatno želite da svoju energiju i vreme trošite na neke bolje i lepše stvari. Možda niste zadovoljni svojim poslom, brakom, decom, prijateljima, rodbinom ili samim sobom. Možda je nešto drugo u pitanju što vas trenutno muči. Kakve god probleme imali, svaki od njih proističe iz jedne unutrašnje praznine koja postoji u svima nama. Ta praznina je nejasna, neodređena zbog čega pokušavamo da je popunimo na različite načine.

Obično pribegavamo onim stereotipnim stvarima kojima su nas učili naši roditelji – trudimo se da završimo neki dobar fakultet da bi mogli da nađemo dobro plaćen posao ili tražimo neku finu osobu sa kojom ćemo stupiti u brak i imati decu ili se trudimo da nađemo način da odemo u inostranstvo, jer u ovoj državi nema posla ili nešto slično tome. Međutim, kada budete bili u prilici da razgovarate sa osobama koje su ispunile većinu od upravo navedenih stvari i kod njih ćete moći da prepoznate tu istu prazninu koju osećate i vi. Pogledajte vaše roditelje ili bake i deke i verovatno ćete zapaziti ono isto neraspoloženje koje prati i vas. Sve je više stresa, a manje kvalitetnih odnosa zbog nedostatka vremena i sve prisutnije tehnologije.

Život koji trenutno živite sigurno nije onakav kakvim ste ga zamišljali. Želite nešto da promenite, ali ne znate odakle biste počeli. Možda ste već u godinama kada smatrate da je za promene kasno, čak i nemoguće. Međutim, vaše godine, tako-

đe, nisu važne, jer je rešenje koje vam nudim prilagođeno svačijem uzrastu. Ono je potpuno besplatno i dostupno svakom čoveku. Vaše je samo da ga prihvatite, a sve ostalo će vremenom doći na svoje mesto. Ono je oduvek bilo tu, možda ste samo zaboravili na njegovo postojanje ili ste ga isključili iz svog života, jer ne verujete da deluje. To je Neko ko stalno brine o vama, ko se iskreno interesuje za vaš život, ko budno prati svaki vaš korak, ko ima ogromnu želju da bude deo vaše svakodnevnice, ko vas nije zaboravio iako ste vi možda zaboravili Njega, ko u svakom trenutku pokušava da vas privuče Sebi, kome je toliko stalo do vas da je žrtvovao sve što ima da biste obratili pažnju na Njega.

Možda ste u neverici da takav neko postoji, a da ste vi zaboravili ili čak odbacili Njegovo postojanje. Međutim, upravo to je učinio gotovo svako od nas i zato smo duboko u sebi toliko nesrećni i nezadovoljni, jer ne možemo odbaciti toliku ljubav i ne osećati posledice. Sigurna sam da mnogi od vas neće ponavljati stare greške kada budu shvatili da sve što je dobro dolazi od Njega. On je ljubav i kao takav jedino može da čini dobre stvari. Toliko ste puta osetili Njegovo pozitivno delovanje u sopstvenom životu, samo što niste znali da ono dolazi od Njega. Međutim, ne morate više biti u neznanju. Ovo je jedinstvena prilika da se upoznate sa Onim ko vam je oduvek želeo i činio samo najbolje. Kao takav jedino nam On može pomoći da rešimo svoje nerešive probleme. Verujem da ima i onih koji već naslućuju o kome se radi i verovatno su u pravu. Taj neko je Bog.

Pretpostavljam da bi u ovom trenutku želeli da mi postavite gomilu pitanja. Ništa ne brinite, pokušaću da vam odgovorim na svako od njih. Sigurno se pitate kako je tako nešto uopšte moguće kada nisam ni čula šta biste me pitali. Međutim, to ću učiniti na vrlo jednostavan način, zato što se radi o univerzalnim pitanjima koja zanimaju svakog čoveka. Neka od njih su sledeća: Ako je Bog ljubav, zašto onda umiru

mladi i nevini ljudi? Zašto ljudi uopšte umiru? Zašto u ovom svetu vlada zlo? Zašto nije zadovoljena pravda? Zašto postoje bolesti i tome slično? Verujem da ste mnoga od njih dosta puta već postavili u sopstvenom životu, ali ste ostali uskraćeni za odgovore zbog čega ste prestali da tragate za njima, da budete radoznali.

Imam radosnu vest za sve vas – ne morate više da gušite svoje urođene potrebe za saznavanjem, jer je Bog odgovorio na svako naše suštinsko pitanje koje se tiče čoveka. Sve te odgovore možete lako pronaći u Njegovoj pisanoj reči koja se zove Biblija ili Sveto pismo. Verujem da je svako od vas čuo za tu knjigu, a verovatno su je neki od vas i pročitali. Ako ne celu, onda samo neke njene delove. Zbog toga će svaki moj odgovor, koji budem iznosila u ovoj knjizi, biti potkrepljen njome.

Ako ste ateista ili skeptik, verovatno već sada osećate ogromnu želju da prestanete sa čitanjem. Moj vam je najdobronamerniji savet da ne činite to. Pokušajte da ostavite svoje predrasude po strani i nastavite sa čitanjem knjige. Budite slobodni, ne robujte sopstvenim predubeđenjima koja vas mogu uskratiti za neka predivna saznanja. Ovo važi i za ostale. Svi ste pozvani da čujete radosnu vest. Ona je univerzalna za svakog čoveka i opstala je kroz sve vekove već 2000 godina. Pokušavali su da je proglase zastarelom, nevažećom, nenaučnom, nestvarnom, ali ona se i dalje širi uprkos svemu. Moj život je uspela da promeni na bolje, što vam mogu potvrditi i ostale osobe koje me dobro poznaju. Ne radi se samo o meni, već o milionima ljudi širom sveta.

Međutim, ova knjiga neće govoriti o mom ili nečijem iskustvu, jer kao što je svima dobro poznato – nijedna osoba ne može drugoj osobi preneti svoje lično iskustvo, jer ga mora proživeti ona sama. Knjigu sam zapravo napisala kako bih vas povezala sa Onim ko vam može pomoći da popunite prazninu koju osećate duboko u sebi. Tada će vaši međuljudski odnosi

biti ispunjeni ljubavlju, brigom, toplinom, razumevanjem i ostalim prelepim stvarima koje pravazilaze sve ono što ste do sad zamišljali i imali. Vaš život će dobiti potpuno novi smisao i verujte mi na reč – više se nećete osećati beskorisno i bezvredno. Stres će nestati i ustupiće mesto predivnom unutrašnjem miru koji ćete širiti i na ostale ljude sa kojima budete dolazili u kontakt.

Možda vam sve ovo zvuči previše dobro da bi moglo biti istina ili kao neozbiljna priča koja ne može imati primenu i u vašem životu. Verujem da ima i onih koji jedva čekaju da nastave sa čitanjem. Međutim, to je sve očekivano i normalno. Mi smo ljudi skloni da stvaramo predrasude o stvarima koje dobro ne poznajemo. To nam pomaže prilikom lakšeg snalaženja u svetu da ne bismo gubili vreme na neke nevažne stvari.

Ako ste i ovu moju priču o Bogu planirali da odbacite kao nevažnu, zastanite bar na trenutak. Dobro razmislite o svojoj odluci. Možda vam ova knjiga zaista može pomoći da rešite svoje dugogodišnje probleme. Ako ništa drugo, barem je pročitajte iz radoznalosti. Uostalom, šta možete izgubiti ako nastavite sa čitanjem? Svoje vreme? Da, možete izgubiti svoje vreme, ali to isto vreme biste svakako izgubili na neki drugačiji način. Možda biste listali kanale na tv-u ili gledali objave na fb-u ili nekoj drugoj društvenoj mreži ili radili nešto drugo što inače radite u svoje slobodno vreme. Sa druge strane, **vi ne možete znati koje su prednosti čitanja ove knjige. Ako ovog trenutka prestanete sa čitanjem, nikada nećete ni saznati.**

2. IZBOR JE NA NAMA

Verujem da svako od nas s vremena na vreme oseti ogromnu potrebu da sopstvene probleme podeli sa nekom drugom osobom. Kada se poverimo drugoj osobi, jednostavno nam bude lakše. Imamo osećaj da smo sopstveni teret podelili sa nekim i ta činjenica nam donosi delimično olakšanje. Zbog čega samo delimično, a ne potpuno olakšanje? Zbog toga što nam ta druga osoba, kojoj se poveravamo, uglavnom ne može rešiti problem. Ona je tu da nas sasluša, ponekad i savetuje, ali to je uglavnom sve. U većini slučajeva, problem ostaje i dalje naš. U retkim situacijama se dešava da nam druge osobe uspešno reše određeni problem. Tada je potrebno da žele da nam pomognu i da to bude u njihovoj moći.

Zamislite situaciju da ste nezaposleni i hitno vam je potreban bilo kakav posao. Pokušali ste na sve načine da se zaposlite, ali nikako niste uspeli da pronađete bilo šta što bi mogli da radite. Na kraju odlučujete da odete kod osobe koja bi eventualno mogla da vas zaposli u svojoj firmi. Nakon što ste joj otvoreno rekli šta vas muči, ona ima pravo da izabere – ili da vam pomogne ili da to ne učini. Ako bi vas kojim slučajem zaposlila, vaš problem bi tada nestao, ali svi odlično znamo da se ovakve stvari veoma retko dešavaju u stvarnosti. Čak i kad bi nestao problem „zaposlenja“, još uvek bi ostali drugi problemi koji ponovo traže neko uspešno rešavanje.

Uprkos svim navedenim nedostacima koji prate čovekovo oslanjanje na druge osobe, zanimljivo je primetiti da se većina ljudi olako poverava drugom čoveku, njemu iznosi svoje lične probleme, u njega ponekad polaže sve svoje nade, a u Boga ne veruje i/ili ne želi da zna bilo šta o Njemu. Uglavnom su te druge osobe naši najbliži prijatelji i/ili rodbina, a ponekad su to i potpuni stranci, jer kao što i sami znamo – danas ima

sve više ljudi koji učestalo odlaze kod psihologa, psihoterapeuta, a neki još uvek praktikuju razgovore sa sveštenicima ili monasima. Međutim, svi smo se uverili u bolnu, ali istinitu činjenicu da je svaki čovek promenljiv, a samim tim i nepouzdan. Zar se i mi sami vremenom ne menjamo? Koliko puta smo se razočarali u neku nama blisku osobu? Koliko puta smo bili povređeni sa njihove strane?

Uprkos svemu, većina nas i dalje traga za nekim novim, pouzdanijim osobama koje će nam ostati verne do kraja. Sigurna sam da ima i onih koji su čvrsto odlučili da sve svoje intimne stvari drže isključivo za sebe, jer ne žele da budu ponovo povređeni, ali šta je sa Bogom? Zašto Ga sve više ljudi izbegava i isključuje iz ličnog života? Kako možemo objasniti ovaj fenomen koji se u današnjem svetu sve više viđa? To ćemo učiniti na vrlo jednostavan način, tako što ćemo razmotriti razloge onih ljudi koji ne žele da čuju za Njega. Neki od njih imaju problem da razgovaraju sa Bogom koga nikada nisu videli, ni upoznali, niti im se On na bilo koji način obratio, što je logično i razumljivo. Ne možemo da ostvarimo blizak odnos sa nekim koga ne poznajemo, a samim tim ni da mu verujemo.

Drugi imaju negativnu predstavu o Bogu i zbog toga ne žele da stupe u bilo kakav kontakt sa Njim, jer im On kao takav nije ni potreban. Šta će im tiranin koji ubija nevine ljude? Šta će im Bog koji dopušta zlo i ne radi ništa povodom toga? Šta će im Neko ko nas je stvorio i ne zanima se za nas? Većina ovakvih ljudi na kraju postane ateista. Lakše im je da veruju da Bog kao takav uopšte ne postoji nego da žive sa mišlju da, pored svih negativnih stvari koje ih u životu snalaze, postoji i jedno takvo zlo. U potpunosti ih razumem zašto Ga odbacuju, jer sa takvom predstavom o Njemu ni sama ne bih želela da stupim u kontakt sa Njim, niti bih mogla da Mu se poveravam i tražim pomoć od Njega. Mada, kada malo bolje razmislim, da je Bog zaista takav sigurno ne bi ni želeo da ima bilo kakav odnos sa ljudskim bićima. Zašto bi neko ko nas bez razloga

ubija ili nas je ostavio same da se patimo na ovom svetu želeo da komunicira sa nama? Navedite mi bar jedan dobar razlog za to.

Ali, šta ako Bog zaista postoji i želi da bude u kontaktu sa nama zato što nas voli? Šta ako uspem da vam otkrijem način na koji možete da komunicirate sa Njim kao što razgovarate sa svojim bliskim prijateljem? Šta ako u ovoj knjizi dobijete logične argumente da vas On beskrajno voli i da želi da bude deo vašeg života, kao što je postao i deo mog? Da li ćete i tada želeti da Ga odbacujete? Da li ćete i dalje odbijati da znate bilo šta o Njemu? Da li ćete još uvek misliti da ne postoji kada vam budem pokazala Njegovu ljubav od koje zastaje dah?

Ta ljubav prevazilazi sve ono što ste do sada mogli da znate o njoj. Ona je poput ljubavi nežnog i zabrinutog oca koji željno čeka da se svako njegovo dete vrati u njegov siguran zagrljaj i još mnogo više od toga. On želi da vas zaštiti od svih patnji koje postoje u ovom svetu, da vas sačuva od svakog zla, da vam reši sve vaše probleme i da vam podari neverovatno dobru budućnost. On to može i želi, ali postoji jedno ograničenje. Bog je ljubav i zbog toga ne želi da vas primorava da radite nešto što ne želite. Ako vi uporno odbijate upoznavanje sa Njim, On vas neće prisiljavati da saznajete stvari o Njemu. Ako vi uporno želite da ne verujete u Njegovu postojanje, On vam neće prisilno menjati mišljenje. Ako vi čvrsto odlučite da odbacite Njega, On vas neće terati da Ga prihvatite i volite.

Kao što možemo videti, svako od nas je stvoren sa slobodnom voljom odlučivanja i ta činjenica je od presudnog značaja za sve nas, a evo i zbog čega: Sigurno je Bog mogao da nas stvori na sličan način kao što ljudi stvaraju robote i tada bismo morali da saznajemo stvari o Njemu, da verujemo u Njega i da Ga prihvatamo, ali da li bi kao roboti mogli da Ga volimo? Zamislite sebe kako odlazite u prodavnicu igračaka i kupujete igračku koja kada pritisnete njeno dugme govori: „I love you“, što u prevodu znači „volim te“. Verovatno ste viđali

ovakve igračke u prodaji. Sa druge strane, zamislite vaše sopstveno dete ili vašu majku kako vam puna nežnosti i iskrene topline i ljubavi govori da vas voli zato što to stvarno oseća.

Da li sada shvatate zašto je Bog morao da nas stvori sa slobodnom voljom odlučivanja? Kako bismo drugačije mogli da Mu uzvratimo ljubav bez te ključne komponente? Odgovor je nikako, što je Bog unapred i znao. Zbog toga je morao da nam podari slobodnu volju kako bismo uopšte mogli da izaberemo da li ćemo da Ga volimo ili odbacimo. Kada nas je stvarao, postojao je izvestan rizik da će neko od nas poželeti da Ga odbaci, kao što je većina ljudi to i učinila.

Koliko puta smo to isto odbacivanje doživeli i mi sami od strane drugih osoba zbog njihove slobodne volje? Možda ste roditelj koji je dao i/ili još uvek daje sve što ima svom detetu, ali vas ono kao odrasla osoba odbacuje i ne voli. Da li možete na silu da ga naterate da vam uzvрати ljubav? Možda volite neku osobu suprotnog pola kojoj se uopšte ne sviđate. Da li možete silom da joj promenite osećanja? Možda imate želju da se družite sa nekom osobom, ali njoj jednostavno ne prija vaše društvo. Da li možete na silu da je naterate da se druží sa vama? Možda ponekad i uspete da silom dobijete ono što tražite, ali jedno sigurno znam – **prisilom ne možete dobiti ljubav, jer je ona uvek isključuje.**

3. GDE POSTOJI IZBOR TU JE I ODGOVORNOST

Ako imate problem da komunicirate sa Bogom koga nikada niste videli, ni čuli – ne brinite. Bog je našao način da ostvari komunikaciju sa svakim od nas. Pokušajte da se setite neke osobe koju ste nedavno upoznali i odgovorite na sledeće pitanje: Šta je bilo potrebno za vaše upoznavanje? Možda ćete reći da ste tu osobu pre svega morali da vidite, pa je tek onda krenuo razgovor sa njom. Međutim, šta je sa onim poznanstvom preko društvenih mreža? Da li ste imali priliku da komunicirate sa nekom osobom koju nikada niste videli, ni čuli, već ste jedino sa njom razmenjivali poruke? Mlađim osobama su ovakva poznanstva sigurno poznata, jer je većina njih navikla da na ovaj način upoznaje druge osobe, dok su starije osobe u većini slučajeva obazrivije prema ovakvom načinu upoznavanja.

Bez obzira na to da li sami praktikujemo ovakva upoznavanja ili ne, ona su i te kako moguća. Na sličan način svi mi možemo da komuniciramo sa Bogom koga nikada nismo videli, ni čuli. On nam se obraća kroz Svoju pisanu reč u kojoj se nalaze sve detaljne informacije o Njemu. Već smo spomenuli da je to Biblija ili Sveto pismo. Međutim, kako možemo biti sigurni da je Biblija zaista Božja reč? Sada ću vam navesti neke sopstvene razloge za njeno prihvatanje, koji bi mogli i vama da posluže. Biblija je napisana od strane najmanje 40 ljudi, u razdoblju od 1500 godina, u više različitih zemalja, na tri različita jezika: hebrejskom, aramejskom i grčkom. Pored svega navedenog, ona predstavlja savršeno uklopljenu celinu koja nije protivrečna samoj sebi. Takođe, u njoj se nalaze brojna proročanstva, koja su do sada već ispunjena, dok druga još uvek čekaju na svoje ispunjenje.

Meni je ovo bilo dovoljno da prihvatim Bibliju kao

Božju reč. Posle nekoliko meseci istraživanja i proučavanja, gledanja predavanja koja povezuju nauku sa Biblijom, kao i onih koja govore o ispunjenim proročanstvima, konačno sam donela odluku da je ta knjiga zaista Bogom nadahnuta. Tada sam počela detaljno da je istražujem, što i dalje činim i, ono što je najzanimljivije od svega, uvek uspem da saznam nešto novo o Bogu, ali i o sebi, jer je ta knjiga napisana upravo zbog svih nas. Sigurna sam da u njoj možete pronaći odgovor na svako vaše pitanje, kao i rešenje za svaki vaš problem.

Sada, kada sam vas usmerila na čitanje Svetog pisma, zašto i dalje postoji potreba da vam pišem o Bogu i o našem čovečanstvu kada u njoj možete samostalno pročitati sve što vas zanima? Zato što sigurno postoje određeni pojedinci koji su krenuli da čitaju Bibliju, ali su ubrzo prestali sa tim iz sledećih razloga: Ili su se razočarali u Boga ili su uplašeni za sebe i sopstvenu budućnost ili im je knjiga „preteška“ za čitanje ili nisu navikli da čitaju toliku knjigu ili je nešto drugo u pitanju. Možda ima i onih koji vole da dobiju sve „na gotovo“ ili nemaju vremena za čitanje. Verovatno će ova knjiga dospeti i u ruke onih osoba koje su više puta pročitale Bibliju, ali i dalje imaju nekih svojih nerešenih problema. To je zbog toga što imaju dosta informacija o Bogu koga lično ne poznaju. Oni možda odlično poznaju Božju reč, ali još uvek nisu upoznali Božju ličnost.

Navešću vam jedan primer iz svakodnevnog života koji će vam pojasniti datu tvrdnju. Svako od nas može budno da prati život neke poznate ličnosti. Uzećemo npr. Novaka Đokovića radi lakšeg poređenja. Možemo odgledati svaku njegovu odigranu utakmicu, davanje intervju, gostovanje u emisijama, da pročitamo sve moguće članke koji su napisani o njegovom životu, da ga pratimo na svim društvenim mrežama itd. Na osnovu dobijenih informacija, možemo saznati sve o njegovim pobedama i porazima. Takođe, možemo saznati neka njegova interesovanja, hobije, postupke i tome slično, ali mi ga zapravo

ne poznajemo.

Da bismo uopšte mogli nekoga da poznajemo, potrebno je da mu se učestalo obraćamo i da mu iznosimo lične stvari iz našeg života. Nije dovoljno da o toj osobi stalno nešto slušamo, jer uz pomoć jednosmerne komunikacije nikada nećemo izgraditi zdrave i kvalitetne odnose. Ona će izazvati naše divljenje, obožavanje, zaluđivanje, maštanje i sanjarenje, dok će druga strana uglavnom biti pasivna. U većini slučajeva neće ni biti svesna našeg prisustva. Međutim, Bog od nas očekuje nešto više. On želi da Mu pričamo kako se osećamo, o čemu razmišljamo, šta nas muči, šta nas čini srećnim, kako smo proveli dan, kakve planove imamo itd. Preciznije rečeno, On želi da Mu se poveravamo kao što se poveravamo svom najboljem prijatelju, čemu nam zapravo i služi molitva. On ne želi da Mu se obraćamo kao roboti, koji će uvek izrecitovati unapred naučene stihove, već čezne za tim da Mu otvorimo svoju dušu i da oslušnemo na kraju molitve šta On nama ima da kaže. Zbog toga je potrebno da samostalno čitamo Njegovu reč kako bi mogao da nam lično govori kroz nju.

Pre nego što odlučite da samostalno čitate Bibliju, u ovoj knjizi ćete dobiti neke zanimljive i korisne informacije koje će vas najverovatnije iznenaditi, a samim tim i motivisati na dalje istraživanje. Dobro bi bilo da svaku od njih samostalno proveravate kako bi bili uvereni i sigurni da je sve ovo istina. Ne dajte da na vaše odluke utiču stavovi drugih ljudi, koje samostalno niste proverili, jer nijedan čovek ne bi trebalo da donosi odluke umesto vas. Setite se da imate potpunu slobodu da izaberete da li ćete nešto da činite ili ne, da li ćete nešto da čitate ili ne, da li ćete u nešto da verujete ili ne. **Upravo zbog našeg slobodnog izbora, na nama leži ogromna odgovornost, jer svaki naš izbor donosi sa sobom određene posledice – ispravni izbori donose dobro, a pogrešni zlo.**

4. UPOZNAJMO REŠENJE

S obzirom da ste nastavili sa čitanjem knjige, pretpostavljam da želite da saznate nešto više o Bogu. Verovatno ste do sada uspeli da izgradite neku svoju predstavu o Njemu, koja se u većini slučajeva ni ne poklapa sa predstavama drugih ljudi, jer jedni o Njemu misle pozitivno, drugi negativno, a sigurno ima i onih koji se nalaze između ove dve krajnosti. Zbog toga se postavlja pitanje: Čija predstava je ispravna?

Da bismo uopšte mogli da pronađemo tačan odgovor na naše pitanje, potrebno je da se stavimo na mesto Boga. Sigurno poznajete puno osoba iz svog okruženja. Svesni ste toga da svaka od njih ima određenu predstavu o vama. Neki o vama misle pozitivno, drugi negativno, a treći se nalaze između ove dve krajnosti. Postavlja se pitanje: Ko vas od njih najbolje poznaje? Šta god odgovorili jedno je sigurno – vi sebe najbolje poznajete. Isti slučaj je i sa samim Bogom, jer On najbolje zna kakav je ustvari. Ali, šta je sa drugim osobama koje vas okružuju? Šta biste rekli, da li vas bolje poznaje vaš najbolji prijatelj ili neki slučajni prolaznik? Naravno da vas bolje poznaje vaš najbolji prijatelj. Tako je i sa Bogom. Najbolje Ga poznaje ona osoba koja Mu je najbliža i koja najviše vremena provodi sa Njim, odnosno ona koja najviše sluša Njegov glas i koja Mu se najčešće obraća.

Ako nikada ranije niste praktikovali molitvu, sigurno vam je teško da započnete razgovor sa Bogom o kome ništa ni ne znate. Čak i ono što ste mislili da znate, više niste sigurni ni da li je istina. Potpuno vas razumem. Zbog toga je najbolje da vidimo šta nam Bog govori o Sebi. Na samom početku Biblije, On nam predstavlja Sebe kao Tvorca neba i zemlje: „*U početku stvori Bog nebesa i zemlju...*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:1 SZ) Ako nastavimo sa čitanjem prvog poglavlja 1. Mojsijeve knjige,

lako možemo zaključiti da je On tvorac svega što nas okružuje. Na kraju datog poglavlja možemo pročitati šta je Bog mislio o svemu što je stvorio: „*I Bog je pogledao sve što je načinio i bilo je veoma dobro...*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:31 SZ)

Da li za današnji svet u kome trenutno živimo možemo reći da izgleda dobro? Možda bi tako nešto mogli da tvrdimo za neke krajeve zemlje koji su ostali sačuvani od ljudskog destruktivnog delovanja. Međutim, da li za celokupnu Božju tvorevinu možemo reći da izgleda veoma dobro? Verujem da niko od nas ne bi baš mogao da se složi sa ovim. Da li nas je Bog onda slagao ili se sa ovim vidljivim svetom nešto bitno desilo? Kao što možemo i sami da primetimo, čovek je taj koji je uspeo da uništi mnoge lepe i korisne stvari zbog svojih sebičnih interesa. Ponekad svi mi umemo da budemo jako sebični i tada nam se dešava da potpuno zaboravimo na buduće potomke koji treba da ostanu posle nas. Čak su neki od nas spremni da “gaze preko svih” kako bi zadovoljili svoje sebične prohteve, zbog čega nas njihovi sebični izbori skupo koštaju. Zar nas mediji stalno ne upozoravaju da smo na ivici istrebljenja jedni drugih?

Međutim, Biblija nam, takođe, otkriva da je Bog na početku stvaranja stvorio i prvi ljudski par, što bi značilo da je On po završetku stvaranja pogledao i u prve ljude i rekao da su veoma dobri. Ali, da li bi tako nešto mogli da tvrdimo i za današnje ljude? Verujem da ne bi. Zato je od presudnog značaja da pronađemo odgovore na sledeća pitanja: Šta se uopšte desilo sa prvobitnim svetom koji je stvorio Bog? Gde su nestali ti veoma dobri ljudi? Da li mi zaista evoluiramo, tj. napredujemo kako tvrdi popularna Darwinova teorija evolucije ili smo degradirali, tj. nazadovali kako nam otkriva Biblija?

Ono što napreduje u današnjem svetu je svakako tehnologija i sledeće stvari koje proizilaze iz ljudske sebičnosti – nemoral, neprijateljstva, svađe, ljubomora, ljutnje, prepirke, podele, zavisti i tome slično, a gotovo nigde ne možemo naći

ispoljenu ljubav, radost, mir, trpljenje, ljubaznost, dobrotu, veru, blagost, samosavladavanje. Međutim, da li nabrojane stvari zaista predstavljaju određeni napredak? Možda po Darwinovim kriterijumima i predstavljaju, jer po njemu ovaj život treba shvatiti kao borbu za opstanak u kome najjači pobeđuju i istrebljuju najslabije, ali da li je to zaista neki napredak? Zar nije najlakše biti upravo takav – sebičan i samom sebi dovoljan, a pri tom i vrlo, vrlo nesrećan, jer svaki čovek i dalje oseća ogromnu unutrašnju prazninu.

Upravo zbog toga većina savremenih ljudi mora da robuje nekom od poroka – alkoholu, drogi, kocki i tome slično da bi osetila lažno uživanje u životu pošto nisu u stanju da osete ono pravo, istinsko unutrašnje zadovoljstvo. Verujem da bi za svakog čoveka bio najveći izazov da se otrgne sopstvenoj sebičnosti i stavi interese drugih osoba ispred sebe. Ako ste od onih osoba koje veruju da je takav način života samo za slabice, pokušajte da živite na takav način i uverićete se da je to ogroman, pa čak i nemoguć napor za svakog od nas, jer se svi mi rađamo sebični. Ako verujete drugačije, pogledajte samo svoje dete ili dete iz svog bliskog okruženja i uverićete se u suprotno.

Kada ima neku potrebu, dete traži vašu pažnju kako bi postiglo zadovoljenje svoje potrebe. Ako vaša pažnja iz bilo kog razloga izostane, ono će najverovatnije krenuti da plače. Njega neće zanimati da li vi spavate ili ste gladni ili ste jednostavno umorni ili vas možda boli glava. Ono će tražiti vašu pažnju i želeće da je dobije istog trenutka. Ni mi odrasli nismo puno bolji od svoje dece, samo smo naučeni da privremeno odlažemo zadovoljenje svojih potreba, zbog čega se ponašamo finije i kulturnije od njih. Međutim, uprkos našoj socijalizaciji, sve nam je teže i teže da ispoljavamo dobro i primereno ponašanje. Da li nam Biblija može pružiti odgovor na sledeće pitanje: Zašto je to tako?

Kao što sam već spomenula, u Božjoj pisanoj reči mo-

žemo naći sve odgovore koji se tiču čoveka, zbog čega ćemo sve željene odgovore tražiti upravo u njoj. Iako sigurno neću uspeti da vam odgovorim na svako vaše pitanje koje biste eventualno želeli da mi postavite, to uopšte ne treba da vas brine. Kada budete videli koliko je jednostavno i zanimljivo istraživati Božju reč, svaki odgovor ćete moći i samostalno da pronađete. Čak ćete uspeti da dobijete odgovore i na ona pitanja za koja uopšte niste ni pretpostavljali da bi mogla da vas interesuju.

To je još jedan od dokaza koji govori u prilog činjenici da je Bibliju napisao sam Bog preko nadahnutih ljudi kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Sve je pismo nadahnuto od Boga...*“ (2. Timoteju poslanica 3:16 NZ) Zbog toga nije ni važno kog smo pola, uzrasta, nacionalnosti, rase, obrazovanja, statusa i tome slično, jer nam Bog može zadovoljiti neograničenu potrebu za saznavanjem. Zbog toga se i pobrinuo da Biblija bude prevedena na gotovo svim jezicima i da bude prilagođena svim mogućim uzrastima. Kao što sigurno i sami znate, napravljene su brojne ilustrovane Biblije za naše mališane. Na taj način **sve što je čoveku moguće da zna o Bogu i o samom sebi nalazi se u Božjoj reči, dok mu na putu njegovog saznavanja često može stajati njegova slobodna volja.**

5. OPREZ, POSTOJE I LAŽNA REŠENJA

U prethodnom poglavlju smo saznali da je prvi ljudski par, takođe, stvorio Bog. Hajdemo da pogledamo stih koji nam ovo potvrđuje: „*I Bog je stvorio čoveka po Svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je.*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:27 SZ) Navedeni stih nam sasvim jasno pokazuje zašto su prvi ljudi bili veoma dobri. Njih dvoje su imali čast da budu stvoreni po Božjem obličju. Ono što je naj-interesantnije od svega, muškarac i žena nisu bili stvoreni na isti način, već je Bog stvorio čoveka na sledeći način: „*Gospod Bog je oblikovao čoveka od zemaljskog praha i udahnuo mu u nozdrve dah života, i čovek je postao živa duša.*“ (1. knjiga Mojsijeva 2:7 SZ) Navedeni stih nam jasno pokazuje da je prvi čovek bio stvoren od zemaljskog praha, koji je činio njegovo telo, i daha života, koji je činio njegov duh. Čovekovo telo i duh zajedno su sačinjavali živu dušu, odnosno živog čoveka. Na osnovu toga što je bio oblikovan od zemaljskog praha, prvi čovek je dobio ime Adam, jer je izraz za zemlju na hebrejskom jeziku „adama“. Ovo ne treba da nas čudi, jer se 99% čovekovog tela sastoji od zemaljskih elemenata.

Hajdemo sada da vidimo šta nam Biblija govori o čovekovom duhu: „*Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čoveku, osim duha čovečijeg koji je u njemu?*“ (1. Korinćanima poslanica 2:11 NZ) Navedeni stih nam jasno pokazuje da čovekov duh najbolje poznaje čoveka, dok se većina humanističkih nauka, takođe, slaže sa ovim. Bog nas u Svojoj pisanoj reči, takođe, izveštava kako dolazi do čovekove smrti i šta se tada dešava sa njegovim telom i duhom: „*Uzmeš li (Bog) im (ljudima) duh, umiru, i u prah se svoj vraćaju.*“ (Psalmi 104:29 SZ) „*Tada se prah vraća u zemlju, gde je i bio, a duh se vraća Bogu, koji ga je dao.*“ (Knjiga propovednikova 12:7 SZ) Iz svakod-

nevnog života i sami znamo da se čovekovo telo zaista pretvara u prah nakon njegove smrti, ali još uvek ostaje misterija za sve nas šta se tada dešava sa njegovim duhom. Biblija nam govori da se čovekov duh tada vraća Bogu, ali šta to zapravo znači? Da li je čovek svestan svoje smrti?

U stihovima koji slede možemo pročitati željeni odgovor: „*Pogledaj me, usliši me, o Gospode, Bože moj. Nek zasija-ju oči moje, da ne zaspim smrtnim snom...*“ (Psalmi 13:3 SZ) „*Živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa, niti više imaju platu, jer je spomen na njih zaboravljen.*“ (Knjiga Propovedni-kova 9,5 SZ) „*Jer mrtvi Tebe (Boga) ne spominju, ko će Te u grobu hvaliti?*“ (Psalmi 6,5 SZ) Dok nam sledeći razgovor pru-ža najprecizniji odgovor: „*To je rekao, a zatim dodao: ‘Naš prijatelj Lazar je zaspao, ali idem da ga probudim.’ Na to su Mu učenici rekli: ‘Gospode, ako spava, ustaće.’ Ali Isus je go-vorio o njegovoj smrti, a oni su mislili da govori o spavanju, o snu. Tada im je Isus otvoreno rekao: ‘Lazar je umro.’*“ (Jevan-đelje po Jovanu 11:11-14 NZ) Kao što možemo videti, Sveto pismo nam jasno otkriva da čovek nakon svoje smrti nije sve-stan ničega, jer spava smrtnim snom. Na taj način ideja o besmrtnoj duši ili zagrobnom životu uopšte nije biblijska.

Posle smrti nema više žive duše koja može slobodno da luta u nekom nevidljivom prostoru. Ovo je veoma važno da znamo da ne bismo bili prevareni od strane onih koji tvrde da mogu da razgovaraju sa duhovima umrlih osoba. Bog nam u Svojoj reči daje isti savet: „*Ne obraćajte se onima koji priziva-ju duhove i ne pitajte za savet vračare da zbog njih ne postane-te nečisti. Ja sam Gospod, vaš Bog.*“ (3. knjiga Mojsijeva 19:31 SZ) Dok nam sledeći stihovi još jasnije pokazuju šta On misli o njihovim postupcima: „*Neka se kod tebe ne nađe niko ko bi svog sina ili svoju kćer provodio kroz vatru, ni koji gata, ni koji se bavi magijom, ni koji proriče po zvezdama, ni vračar, ni koji baca čini, ni koji priziva [prijateljske] duhove, ni opsenar, ni koji pita mrtve. Jer ko god tako nešto čini odvratn je Gospo-*

du...“ (5. knjiga Mojsijeva 18:10-12 SZ)

Ako nekome sa ove liste još uvek poklanjate svoje poverenje, sada konačno znate da su stvari koje oni čine zapravo odvratne Bogu. Želim da napomenem svima koji veruju u horoskope da se ovaj deo iz Biblije „koji proriče po zvezdama“ odnosi upravo na astrologe. Ovoj listi su, takođe, dodati i mađioničari, vračare i još mnogi drugi. Iako nas većina njih ubeđuje da služe jedino Bogu, trebalo bi da se zapitamo kom bogu oni zapravo služe, jer nas Bog u Svojoj reči upozorava na postojanje drugih bogova i savetuje nam sledeće: „*Ne obraćajte se bezvrednim bogovima i ne pravite sebi livene bogove. Ja sam Gospod, vaš Bog.*“ (3. knjiga Mojsijeva 19:4 SZ) Zbog svega navedenog, **treba voditi računa kome poklanjamo svoje poverenje, jer osoba kojoj se poveravamo poseduje izvesnu moć i kontrolu nad nama.**

6. AKO NAM ZAFALI LJUBAV

U prethodnom poglavlju smo videli na koji način je bio stvoren Adam, dok nam sledeći stihovi pokazuju na koji način je bila stvorena prva žena: „*Zato je Gospod Bog pustio dubok san na čoveka, i dok je čovek spavao, uzeo mu je jedno rebro i zatim je to mesto popunio mesom. Gospod Bog je od rebra koje je uzeo čoveku načinio ženu i doveo je čoveku. Tada je čovek rekao: ‘Evo napokon kost od mojih kostiju. I meso od mog mesa. Neka se zove čovečica, jer je uzeta od čoveka.’*“ (1. knjiga Mojsijeva 2:20-23 SZ) „*Posle toga, Adam je dao svojoj ženi ime Eva, jer je ona postala majka svima živima.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:20 SZ) Postavlja se pitanje: Zašto je Bog stvorio Evu na drugačiji način od Adama?

Možda će neki od vas pomisliti da je suviše tragati za odgovorom na ovo pitanje, jer ste zadovoljili sopstvenu radoznalost sa sledećom tvrdnjom: „Bog je tako želeo“. Međutim, potrebno je znati da Bog ne radi ništa slučajno, već je kroz stvaranje prvog para želeo da nam pruži dublju poruku o Sebi. Zato nas i poziva da obratimo pažnju na sve što je stvorio: „*Jer Njegova nevidljiva svojstva, naime Njegova večna moć i božanstvo, jasno se vide još od stvaranja sveta...*“ (Rimljanima poslanica 1:20 NZ)

Upravo tako, kroz posmatranje našeg vidljivog sveta i svega što se nalazi u njemu lako možemo spoznati Božja nevidljiva svojstva, odnosno Njegovu moć i božanstvo. Zato se i postavlja sledeće važno pitanje: Šta bi mogli da zaključimo o Bogu dok posmatramo prvi ljudski par? Na prvi pogled možemo primetiti da je Bog jedan, a njih je dvoje, ali da li je Bog zaista jedan? Da li je On od večnosti sam? Ako je odgovor na upravo postavljena pitanja potvrđan, zašto je Bog onda stvorio prvi ljudski par, a ne jednog čoveka?

Umesto bezuspešnog traganja za odgovorom na naša pitanja, hajdemo da pogledamo sledeći stih: „*Zatim Bog reče: 'Hajde da načinimo čoveka po Svom obličju, sličnog Nama...'*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:26 SZ) Kao što možemo videti, Bog se u navedenom stihu obraća nekom drugom Biću u želji da stvore prvi ljudski par po Svom obličju. Da li nam Biblija pruža odgovor na sledeća pitanja: O kom Biću se zapravo radi? Sa kim je Bog stvarao prvi ljudski par? Željani odgovor možemo pronaći u sledećem biblijskom stihu: „*On (Isus Hrist) je slika nevidljivog Boga, prvorodeni pre svakog stvorenja. Jer je kroz Njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz Njega i za Njega. On je pre svega, i sve je u Njemu objedinjeno.*“ (Kološanima poslanica 1:15 NZ)

Kao što možemo videti, Biblija nas izveštava da postoji jedno Biće, koje je rođeno pre svakog stvorenja, i da je kroz Njega i za Njega sve ustvari stvoreno. Ako budete pročitali ceo kontekst u kome se dati stih nalazi, tada ćete moći i sami da vidite da je reč o Isusu Hristu. Verujem da ste svi čuli za Njegovu postojanje, dok nam sledeći stih pokazuje da je On jedinorođeni Božji Sin: „*Nijedan čovek nikada nije video Boga. Jedinorođeni Sin (Isus Hrist), koji je Ocu u naručju, On Ga je obznanio.*“ (Jevanđelje po Jovanu 1:18 NZ) Sada nam postaje mnogo jasnije zašto je Bog stvorio prvi ljudski par umesto jednog čoveka ili jedne žene. Adam i Eva su bili stvoreni po obličju Boga Oca i Njegovog jedinorođenog Sina da bi bili slični Njima.

Sada nam preostaje da otkrijemo zašto su Adam i Eva bili stvoreni na različit način s obzirom da Bog ne radi ništa slučajno. Kao što smo mogli da vidimo, Adam je bio prvo i jedino ljudsko biće koje je Bog stvorio od zemaljskog praha i kome je udahnuo dah života u nozdrve, dok je Eva bila prvo i jedino ljudsko biće koje je bilo stvoreno od Adamovog rebra, koje je Bog popunio mesom. Nijedno ljudsko biće posle njih

nije dolazilo na svet na upravo opisan način, već su se svi rađali od muškarca kroz ženu, što je svima nama poznato. Adam i Eva su, takode, dobili sina na svima poznat način: „*I čovek (Adam) je legao sa svojom ženom Evom i ona je zatrudnela. Kada je rodila Kaina rekla je: 'Dobila sam čoveka od Gospoda.*“ (1. knjiga Mojsijeva 4:1 SZ)

Zbog svega što smo otkrili, Adam predstavlja jedino ljudsko biće u čitavom čovečanstvu koje je direktno dobilo život od Boga, dok su svi ostali ljudi morali da dobiju neposredno ili posredno život od samog Adama. Na taj način Eva predstavlja jedino ljudsko biće koje je direktno primilo život od Adama zato što je bila stvorena od njegovog rebra, dok su svi ostali ljudi posredno dobijali život od Adama preko svojih roditelja. Sledeći stih nam daje potvrdu za to: „*I učinio je (Bog) da od jedne krvi (Adama) sav rod čovečiji živi po svemu licu zemaljskom...*“ (Dela apostolska 17:26 NZ)

Hajdemo sada da vidimo šta nam Biblija govori o poreklu Boga Oca i Njegovog jedinorođenog Sina, jer nam ta saznanja pomažu da pronađemo odgovor na naše postavljeno pitanje zašto su Adam i Eva bili stvoreni na drugačiji način od svih ostalih ljudi. Prvo ćemo pogledati stihove koji nam govore o poreklu samog Boga: „*Nijedan čovek nikada nije video Boga. Jedinorođeni Sin, koji je Ocu u naručju, On Ga je obznanio.*“ (Jevanđelje po Jovanu 1:18 NZ) „*Bog koji je stvorio svet i sve što je u njemu, On, Gospodar neba i zemlje, ne prebiva u hramovima sagrađenim rukama, niti Mu služe ljudske ruke kao da je Njemu nešto potrebno, jer On sam daje svima život i disanje i sve.*“ (Dela apostolska 17:24,25 NZ) „*Obavezujem te pred Bogom, koji svemu daje život... jedini koji ima besmrtnost, koji prebiva u nedostupnoj svetlosti, koga niko od ljudi nije video niti Ga može videti.*“ (1. Timoteju poslanica 6:13,16 NZ) „*Jer ko je upoznao Gospodnji um, ko je Njegov savetnik? Ili ko Mu je prvi nešto dao, pa da treba da mu vrati? Jer sve je od Njega i kroz Njega i za Njega.*“ (Rimljanima poslanica 11:34-36 NZ)

Navedeni stihovi nam daju precizan odgovor na tako često postavljeno pitanje od strane mnogih nevernika: Ako je Bog stvorio ljude, ko je onda stvorio Boga? Kao što možemo videti, Njega niko nije mogao da stvori, jer On nije stvorenje kao mi. On jedini ima besmrtnost i svemu daje život i na taj način predstavlja jedini izvor života, zbog čega je samo On mogao da nas stvori. U ovom poglavlju smo saznali da je sve stvorio kroz Svog jedinorođenog Sina, Isusa Hrista, dok je sam Isus Hrist, takođe, morao da dobije život od Svog Oca, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*Jer kao što Otac ima život u Sebi, tako je i Sinu dao da ima život u Sebi.*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:26 NZ)

Hajdemo sada da vidimo šta nam Biblija govori o Isusovom poreklu: „*Tada im je Isus rekao: 'Kad bi Bog bio vaš Otac, voleli biste Mene, jer sam Ja od Boga izašao...*“ (Jevanđelje po Jovanu 8:42 NZ) „*Naime, sam Otac vas voli, jer ste vi voleli Mene (Isusa Hrista) i verovali ste da sam Ja izašao od Boga.*“ (Jevanđelje po Jovanu 16:27 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Isus Hrist izašao od Svog Oca, bio Mu je u naručju (Jevanđelje po Jovanu 1:18 NZ). Zanimljivo je primetiti da je i sama Eva „izašla“ od Adama, tako što je bila stvorena od njegovog rebra (1. knjiga Mojsijeva 2:21-23 SZ). Međutim, rađanje Sina od Oca nikada ne smemo izjednačiti sa stvaranjem Eve od Adama, iako izvesna analogija svakako postoji. Sa druge strane imamo Boga Oca koga niko nije stvorio, ni rodio kao što ni Adama niko nije stvorio, ni rodio od ljudi. Ovde, takođe, treba naglasiti da je Adam stvoreno biće, dok je Bog Otac jedini tvorac svega i zbog toga se njih dvojica, takođe, ne smeju izjednačavati.

Nakon svega što smo otkrili, možemo uočiti još jednu sličnost: Kao što su sva stvorenja, koja postoje u čitavom Univerzumu, stvorena od Boga Oca kroz Njegovog jedinorođenog Sina, tako su i sva ljudska bića neposredno ili posredno došla na svet od Adama kroz Evu. Na taj način nam Bog pruža sle-

deću poruku: On voli sva Svoja stvorenja kao što svako od nas (treba da) voli svoje dete, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*Može li žena zaboraviti dete koje je došla i ne smilovati se sinu utrobe svoje? A ako bi ga ona i zaboravila, Ja (Bog) tebe neću zaboraviti.*“ (Knjiga proroka Isaije 49:15 SZ) Navedeni stih nam, takođe, pokazuje da nas On ponekad voli i više od naših roditelja, jer kao što svi odlično znamo ljudska ljubav ume i da izneveri, da prestane.

Koliko ima dece koja su ostavljena od svojih roditelja? Isto tako, sve je više dece koja su lišena roditeljske ljubavi iako svi zajedno žive pod istim krovom, jer su današnji roditelji prezaузeti drugim stvarima. Po ceo dan rade, nemaju vremena za sopstvenu decu, stalno ih šetaju od institucije do institucije i propuštaju da podele sa njima njihove najlepše trenutke. Kada dođu kući, uglavnom su umorni od posla ili se trude da pozavršavaju neke kućne poslove, a deca svoje slobodno vreme najčešće provode ispred tv ekrana ili kompjutera.

Međutim, Bog nas ne zaboravlja ni tada i uvek ima vremena za svakoga od nas, „*jer Bog je ljubav.*“ (1. Jovanova poslanica 4:8 NZ) On je svih 24h dnevno dostupan svakom čoveku. U svakom trenutku možemo razgovarati sa Njim, jer je uvek zainteresovan za sve što nam se dešava u životu. Uvek možemo slušati Njegov glas tako što ćemo pročitati neki stih iz Biblije i/ili da Mu ispričamo kako se osećamo tako što ćemo Ga potražiti u molitvi. Njegov jedinorođeni Sin nam daje najbolji savet kako treba da Ga oslovljavamo u molitvi: „*Ovako se, dakle, molite: 'Oče naš koji si na nebesima...*“ (Jevanđelje po Mateju 6:9 NZ) Verovatno su mnogi od vas čuli za molitvu „Oče naš“, ali da li ste nekad razmišljali o značenju ovih reči? Navedeni stih nam jasno poručuje da **svako od nas ima Oca na nebesima, koji želi da uspostavi ličan odnos sa nama. On se interesuje za sve ljude i privlači nas Svojom ljubavlju, jer je On ljubav.**

7. SAMO LJUBAV MOŽE DA PROBUDI LJUBAV

Da bismo uopšte mogli da razumemo Božju ljubav prema svima nama, moramo se još jednom staviti na Njegovo mesto. U prethodnom poglavlju smo saznali da nas Bog voli kao što mi (treba da) volimo svoju decu ili kao što naši roditelji (treba da) vole nas. Ovo saznanje nam i te kako pomaže da se lakše poistovetimo sa Njim. Sada ću vam postaviti neka jednostavna pitanja, koja će vam uspešno približiti Njegovu očinsku ljubav. Koliko vas je spremno zasigurno da tvrdi da bi sopstveni život dali za svoje dete ako bi to bilo neophodno? Koliko vas je sigurno da bi vaš roditelj učinio istu stvar za vas? Verovatno među vama ima i onih osoba koje trenutno ne mogu da zamisle takvu samopožrtvovanu ljubav, jer je nikada nisu iskusile, niti doživele, ali ne brinite. Bog je ljubav i kao takav svakoga od nas voli upravo takvom samopožrtvovanom ljubavlju.

Hajdemo da pogledamo sledeće stihove koji nam, govoreći o ljubavi, zapravo govore o Bogu: *„Ljubav dugo trpi i srdačna je. Ljubav nije zavidna, ne hvali se, ne uzvisuje se, ne ponaša se nepristojno, ne gleda svoju korist, nije razdražljiva, ne pamti zlo. Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Sve podnosi, sve veruje, svemu se nada, sve trpi. Ljubav nikada ne prestaje...“* (1. poslanica Korinćanima 13:4-8 NZ) Kada bismo reč „ljubav“, koja se nalazi u navedenim stihovima, zamenili sa rečju „Bog“, vrlo lako bismo spoznali Božju prirodu i Njegov karakter. Evo još jednog prelepog stiha koji nam govori o Božjoj ljubavi: *„Izdaleka mi se pojavio Gospod i rekao mi: ‘Volim te ljubavlju večnom. Zato te i privlačim Svojom dobrotom.’“* (Knjiga proroka Jeremije 31:3 SZ)

Ako i dalje ne možete da verujete da je Bog ljubav i da nas sve voli ljubavlju večnom, želim da vam pokažem Njegov najveći dokaz samopožrtvovane ljubavi. Mnogi ljudi sa sigurno

nošću tvrde kako bi mogli da žrtvuju sopstveni život za svoje dete kada bi to bilo neophodno, ali hajdemo da vidimo šta je Bog žrtvovao za sve nas: „*Jer Bog je toliko voleo svet da je dao Svog jedinorođenog Sina...*“ (Jevanđelje po Jovanu 3:16 NZ) Da, dobro ste pročitali – On je dao Svog jedinorođenog Sina za sve ljude na ovom svetu. Da li nam Biblija otkriva razlog Njegovog žrtvovanja? „*Ljubav je u ovome: nismo mi voleli Boga, nego je On voleo nas i poslao Svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe.*“ (1. Jovanova poslanica 4:10 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Bog žrtvovao Svog jedinorođenog Sina, Isusa Hrista, da bi nas pomirio sa Sobom, jer nas naši gresi udaljavaju od Njega.

Verujem da su mnogi od vas, ako ne i svi, čuli za Isusovu žrtvu, ali da li ste nekada razmišljali o njoj? Da li ste se nekada zapitali kako je bilo samom Bogu, kako je On sve to podneo? Za mene je ona dobila na značaju tek kada sam dobila sopstvenog sina. U trenutku, kada sam ga prvi put ugledala, zapitala sam se nad sobom: Da li bih mogla da ga žrtvujem zbog neke druge osobe? Iako je bio sa mnom tek par trenutaka, sa sigurnošću sam znala da nikada ne bih mogla da učinim tako nešto ni zbog jedne druge osobe.

Da li vi poznajete nekog ko bi dao svoje dete da drugom čoveku spasi život? Da li biste možda vi to učinili? Verujem da nijedno ljudsko biće ne bi moglo da učini tako nešto, što nam i sama Biblija potvrđuje: „*Zaista, dok smo još bili slabi, Hristos je u vreme koje je za to bilo određeno umro za bezbožnike. Jer teško da bi neko umro za pravednika, ali za dobrog čoveka neko bi se možda i odvažio da umre. A Bog nam je pokazao Svoju ljubav tako što je Hristos, dok smo još bili grešnici, umro za nas.*“ (Rimljanima poslanica 5:6-8 NZ) Kao što možemo videti, svaki čovek je sebičan i kao takav retko pristaje na bilo kakvu žrtvu. Čak i kada bi neko od nas pristao da se žrtvuje, to bi jedino učinio za neku dobru osobu.

Međutim, šta je Bog učinio? On je žrtvovao Svog jedi-

norodenog Sina za nas zato što nije mogao žrtvovati Sebe, jer je On jedini izvor života. Kada bi žrtvovao Sebe, svako živo biće bi istog trenutka izgubilo svoj život. Zamislite da postoji jedini izvor vode koji napaja sve reke, jezera, mora i okeane. Kada bi on presušio, sve vodene površine bi nestale. Isti slučaj bi se desio sa Bogom i nama. Međutim, ono što bi trebalo da izazove naše najveće divljenje prema Njemu je sledeća činjenica: On ne žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za dobre ljude, već za grešnike i bezbožnike i to nije sve. On je žrtvovao Svog jedinorođenog Sina za nas, dok smo još bili u neprijateljstvu sa Njim kako bi nas pomirio sa Sobom, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: *„Jer ako smo, dok smo još bili neprijatelji, bili pomireni s Bogom smrću Njegovog Sina...“* (Rimljanima poslanica 5:10 NZ) Da, dobro ste čuli – On je žrtvovao Svoje dete dok smo još bili u neprijateljstvu sa Njim.

Da li možda poznajete neku osobu koja bi mogla da učini istu stvar? Sigurna sam da ne poznajete. A da li možda verujete kako je u prošlosti mogao da postoji neki čovek koji je uspeo da izmisli ovakvog Boga – Boga koji žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za bezbožnike, grešnike i neprijatelje? Ako verujete da postoji, onda on definitivno zaslužuje vaše veće divljenje od samog Boga. Međutim, svi odlično znamo da se ovakve stvari ne mogu izmisliti, zbog čega nas Očeva i Sinovljeva žrtva navodi da postavimo sledeća pitanja: Zašto je Bog morao da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za nas? Zašto su ljudi uopšte u neprijateljstvu sa Njim? Šta nas je posvađalo sa Bogom, pa nam je zbog toga potrebno pomirenje? Biblija nam spominje naše grehe, ali šta su uopšte naši gresi? Šta su učinile nevine bebe da bi mogle da budu grešne?

Da bismo dobili zadovoljavajuće odgovore na postavljena pitanja, potrebno je da nastavimo sa istraživanjem Biblije. Veoma je važno da saznamo šta se dalje dešavalo sa prvim ljudskim parom ubrzo nakon stvaranja, jer nam celo 3. poglavlje u 1. Mojsijevoj knjizi govori o Adamovom i Evinom uči-

njenom grehu. Međutim, pre nego što krenemo sa izučavanjem navedenog poglavlja, želim da vam napomenem veoma važnu stvar: **Ako slobodnom voljom odlučimo da odbacimo ovoli-ku žrtvu koju je Bog prineo za svakog od nas, onda ne postoji ništa više što bi On kao ljubav mogao da nam ponu-di, jer nam je sa Svojim Sinom darovao sve, što nam i slede-ći stih potvrđuje: „Koji (Bog) zacelo nije poštedeo vlastitog Sina, već Ga predao za sve nas, kako da nam zajedno s Njim sve milostivo ne daruje?“** (Rimljanima poslanica 8:32 NZ)

8. NE ODBACUJMO LJUBAV

Pre nego što krenemo sa detaljnim proučavanjem 3. poglavlja 1. Mojsijeve knjige, hajdemo da vidimo kakvo je upozorenje Bog dao Adamu čim ga je stvorio: „*Tada je Gospod Bog dao čoveku ove upute rekavši: ‘Sa svakog jestivog drveta u vrtu jedi. Ali s drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer onog dana kada budeš jeo s njega, sigurno ćeš umreti.*“ (1. knjiga Mojsijeva 2:16,17 SZ) Kada budete čitali ceo kontekst u kome se dati stihovi nalaze, tada ćete moći i sami da primetite da je Bog Adamu davao upute dok još nije bila stvorena Eva. S obzirom da je Eva počinila prvi greh, postavlja se pitanje da li je sagrešila iz neznanja ili je nešto drugo bilo u pitanju?

Sledeći stihovi nam pružaju delimičan odgovor na naše postavljeno pitanje: „*A zmija je postala lukavija od svih životinja poljskih koje je Gospod Bog načinio, i rekla je ženi: ‘Da li je Bog zaista rekao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?’ A žena odgovori zmiji: ‘Možemo jesti plodove s drveća u vrtu. Ali za plod s drveta koje je usred vrta, Bog je rekao: Ne jedite ga i ne dirajte ga da ne umrete.’ Na to zmija reče ženi: ‘Ne, sigurno nećete umreti. Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.’ Tada je žena videla da je plod sa drveta dobar za jelo, da je primamljiv i požudan za oči i za sticanje spoznaje. Zato ga je uzela i okusila ga. Posle je dala i svom mužu, kad je bio s njom, pa je i on okusio.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:1-6 SZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Eva bila upućena u posledice jedenja zabranjenog ploda i da je svesno počinila svoj prvi greh.

Međutim, pre nego što krenemo u potragu za pravim uzrokom Evinog pada u greh, važno je prodiskutovati o jednom fenomenu koji je i te kako prisutan kod većine ljudi koji prvi

put čitaju Bibliju. Ako vam je prvi put da čitate navedene stihove, verovatno vam oni zvuči kao neverovatna bajka u kojoj zmije govore dok Bog postavlja neke čudne i smešne zabrane, a naivne devojčice poput Eve greše, pa posle navode i muškarce na greh. Zbog toga je veoma važno da konsultujemo celu Bibliju, jer će nam ona najbolje razjasniti šta se zapravo dogodilo u gore pomenutom vrtu. Za početak ćemo detaljno proučiti gore navedene stihove kako bismo što bolje razumeli srž učinjenog greha. Iako na prvi pogled deluje da nam oni ne otkrivaju puno toga, bićete iznenađeni onim što ćete otkriti o Adamu i Evi, ali i o samom/samoj sebi.

Ali, pre nego što krenemo sa proučavanjem datih stihova, prvo ćemo utvrditi zmijin identitet: „*I bila je zbačena velika aždaja, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja zavodi ceo svet...*“ (Otkrivenje 12:9 NZ) Navedeni stih nam jasno otkriva da Đavo/Sotona predstavlja staru zmiju koja zavodi ceo svet, tako da je on ustvari kušao Evu preko prave životinje zmije. Verovatno ste svi čuli za njegovo postojanje, samo je razlika u tome što jedni od vas veruju u njegovo postojanje, dok drugi ne veruju, a treći verovatno ni nemaju neko izgrađeno mišljenje o njemu. Slična stvar je i sa samim Bogom, samo što većina ljudi lakše prihvata postojanje zlog Sotone, jer se posledice zla vide svuda oko nas nego postojanje dobrog i samopožrtvovanog Boga, jer taj isti Bog nesmetano dozvoljava da nam se dešavaju loše stvari u životu.

Međutim, Bog nam zapravo dopušta da donosimo pogrešne izbore u životu, a onda nam oni, kao i drugima oko nas, nanose veoma loše posledice. Gotovo svi ljudi iz našeg okruženja čine identičnu stvar kao i mi, zbog čega nas neretko i njihovi pogrešni izbori skupo koštaju. U 2. poglavlju ove knjige smo jasno mogli da vidimo zašto nam Bog ustvari dopušta da imamo svu slobodu izbora. To je zapravo jedini način da Mu na Njegovu ljubav uzvratimo ljubavlju. Zbog toga je vesno preuzeo sav rizik na Sebe u slučaju da neko stvorenje ipak

poželi da Ga odbaci, što se nažalost upravo i desilo. Eva je bila prvo ljudsko biće koje je to učinilo, zbog čega smo delimično tu gde jesmo. Verujem da svako od nas prihvata isti taj rizik onda kada drugoj osobi pružimo svoju ljubav. Mi je pružamo u nadi da nam ista bude uzvraćena, ali uvek postoji rizik da ćemo biti odbačeni.

Da li ste se nekada zapitali odakle nam tolika potreba da volimo i da budemo voljeni? Kako Darwinova teorija evolucije može da objasni ovaj univerzalni fenomen koji se javlja kod gotovo svakog čoveka u većoj ili manjoj meri? Gde se ljubav uklapa u njegovu surovu borbu za opstanak? Gde se, takođe, uklapa naša svakodnevna briga za slaba, nemoćna, nezaštićena i ugrožena stvorenja? Bilo da su u pitanju naša deca ili naši ostareli i iznemogli roditelji ili druga Božja stvorenja, kao što su ostali ljudi, životinje i biljke, pitanja ostaju ista. Zar nije bilo sasvim logično da Bog, koji je sam po Sebi ljubav, stvori stvorenja koja imaju urođenu potrebu za ljubavlju? Kao odgovor na naše pitanje, postoji jedno neverovatno istraživanje u psihologiji koje nedvosmisleno potvrđuje da je svakom sisaru, koje dođe na svet, pre svega potrebna ljubav.

Pomenuti eksperiment morao je biti rađen sa majmunima, jer etika ljudskih prava zabranjuje ovakva eksperimentisanja sa ljudima. Evo njegovog kratkog opisa: „Mladunčetu majmuna bile su na raspolaganju dve veštačke majke. Jedna od njih je bila napravljena od žice i u ruci je držala flašicu kojom je hranila majmunče, a druga je bila napravljena od materijala sličnog krznu majmuna i bila je tu da mu pruži određenu vrstu sigurnosti i topline.“ Istraživači su sve vreme pratili ponašanje majmunčeta kako bi konačno ustanovili sa kojom veštačkom majkom će provoditi više vremena.

Naravno da je majmunče sve vreme provodilo u naručju krznene majke, a kod žičane majke bi jedino odlazilo po hranu. Time je bilo odbačeno popularno shvatanje tadašnjih psihoanalitičara, od kojih je najpoznatiji bio Sigmund Frojd, da su ljud-

ska bića pre svega samoživa bića koja su jedino usmerena na zadovoljavanje osnovnih životnih potreba. Kao što možete i sami da primetite, naučnici njihovog doba u osnovne životne potrebe još uvek nisu ubrajali potrebe za toplinom, sigurnošću, ljubavlju i tome slično, već su ih potpuno zanemarili zbog nekih svojih pogrešnih predubeđenja.

Koliko puta smo i sami prevideli neke značajne stvari, koje su bile toliko očigledne, jer nismo želeli da menjamo stari način razmišljanja i verovanja? Ponekad smo u stanju da više puta odbacimo neke nove informacije, za koje smo osvedočeni da su tačne, samo zato da ne bismo morali ništa da promenimo u sopstvenom životu. Ovo pušači najbolje znaju, jer su uspešno istrenirali sebe da očigledna upozorenja o štetnosti pušenja uopšte više ni ne primećuju. Iako se na njihovim paklicama, koje svakodnevno kupuju, nalaze uznemirujuće činjenice o njihovom narušenom zdravlju i ugroženoj okolini, oni više ni ne obraćaju pažnju na njih.

Ne bi bilo dobro da i sami dospemo u to slično stanje, gde ćemo gomilu novih informacija o Bogu odbacivati kao nevažne ili netačne, samo iz straha da ne moramo da menjamo sebe i svoj način života. Kada jednom budemo odbacili Boga, vremenom će nam biti sve lakše da ponovimo isto to, a svaki naš pogrešan izbor donosiće sa sobom određene posledice. Ukratko rečeno, **odbacivanjem Boga, mi ćemo istovremeno odbacivati ljubav, jer Bog je ljubav** (1. Jovanova poslanica 4:8 NZ). A život bez ljubavi da li вреди? Procenite sami.

9. GLAVNI KRIVAC ZA SVE

U prethodnom poglavlju smo videli da je Eva bila prvo ljudsko biće koje je načinilo pogrešan izbor. Poslušala je Sotonu umesto Boga i pojela je plod za koji je bila upozorena da ga ne jede. Sada ćemo detaljnije proučiti na koji način je Sotona kušao Evu kako bismo mogli da prepoznamo njegovo negativno delovanje i u sopstvenom životu. Veoma je važno primetiti da je Sotona koristio zmiju da bi ženu naveo na greh, jer nije želeo da joj priđe direktno. To nas dovodi do prve karakteristike koju bi trebalo da znamo o njemu – on nikada neće prići nijednom čoveku otvoreno, već će uvek koristiti druga bića kako bi ga naveo da učini neki greh.

Postavlja se pitanje: Zašto bi Sotona uopšte želeo da navodi ljude na greh i kakvu korist ima od toga? Sledeći stih nam otkriva da je on naš protivnik, koji jedva čeka da nas proždere: „*Budite trezveni, budno pazite! Vaš protivnik, Đavo, ide unaokolo kao ričući lav i traži koga da proždere.*“ (1. Petrova poslanica 5:8 NZ) Da bi uspeo u svojoj zamisli, vešto koristi razne oblike prevare, manipulacije, sakrivanja, pretvaranja, izvrtanja, nameštaljki i tome slično, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*A nije ni čudo, jer se i sam Sotona pretvara da je anđeo svetlosti.*“ (2. Korinćanima poslanica 11:14 NZ) U daljem tekstu ćemo saznati kako mu je uopšte pošlo za rukom da prvu ženu navede na greh, dok nam sledeći razgovor otkriva na koji način je Sotona započeo kušajući razgovor sa Evom, koristeći pri tom zmiju za svoje sebične ciljeve: „*Da li je Bog zaista rekao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:1 SZ)

Sotona je namerno postavio pitanje na ovakav način kako bi u Evi probudio sumnju, nepoverenje, jednu vrstu zbuđenosti. Na isti način on neprestano pokušava da manipuliše sa

svima nama kako bi i nas naveo na greh, u šta ćete se uskoro uveriti i sami. Kada god nismo sigurni u nešto, njemu je vrlo lako da nas navede na pogrešan izbor, kao što je bio slučaj i sa samom Evom. Iako je bila upoznata sa posledicama jedenja zabranjenog ploda, krenula je da sumnja u Božje upozorenje – da li je zaista istina to što im je Bog rekao ili ipak postoji nešto što im je prećutao? Kada je Sotona primetio da se Eva koleba i da nije sigurna u Božje reči, odmah joj je servirao prikrivenu laž koja menja ispravnu percepciju istine i izlaže primaoca privlačnoj sili zablude. Time joj joj je dodatno narušio poverenje u Boga: „*Ne, sigurno nećete umreti, jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:4,5 SZ) Ovim smo došli do druge karakteristike koju bi, takođe, trebalo da znamo o Sotoni – on će uvek kombinovati prikrivenu laž sa primamljivom istinom kako bi nas naveo da sagrašimo Bogu.

Hajdemo najpre da saznamo šta je u Sotoninom kušanju bila laž, a kasnije ćemo doći i do privlačne sile zablude. Kao što smo upravo pročitali, njegovo obećanje dato Evi da sigurno neće umreti bilo je u potpunoj suprotnosti sa Božjim upozorenjem da će sigurno umreti ako bude probala plod, što nas vodi do sledećeg ključnog pitanja: Ko je od njih dvojice govorio istinu? Ako nastavimo dalje sa čitanjem Biblije, možemo videti da je Eva ipak ostala u životu, što bi značilo da je Sotona govorio istinu. Čak je uspela i svog muža, Adama, da navede da poćini greh o čemu možemo čitati u sledećem stihu: „*Posle je dala i svom mužu, kad je bio s njom, pa je i on okusio.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:6 SZ)

Međutim, dalje čitanje Biblije nam otkriva punu istinu: „*Zatim je Gospod Bog rekao: ‘Evo, čovek je postao kao jedan od Nas u poznavanju dobra i zla. A sada, da ne bi ispružio svoju ruku pa i sa drveta života uzeo plod, pojeo ga i živeo večno...’ Tada ga je Gospod Bog isterao iz edenskog vrta da obrađuje zemlju od koje je i uzet.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:22,23

SZ) Kao što možemo videti, Adam i Eva su zbog svog učinjenog greha zaista izgubili večni život. Iako nisu umrli istog trenutka, ipak su momentalno postali smrtni. Ovo saznanje nas je dovelo do treće karakteristike koju bi, takođe, trebalo da znamo o Sotoni – on će uvek pokušavati da prikaže Božju istinu kao laž, a laž kao istinu i to će uvek biti na našu štetu, ali će nas sve vreme uveravati kako u tome leži neverovatan užitek koji niko ne smemo da propustimo.

Iako je svako od nas neminovno izložen smrti i propadanju, Biblija nam otkriva da takav tragičan završetak uopšte nije bio planiran od strane Boga, već je „*sve bilo veoma dobro*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:31 SZ). Tada su naši praroditelji još uvek imali večni život i nisu znali za smrt, kao ni za bolesti. Zar se nikada niste zapitali kako je uopšte moguće da smrtni čovek razmišlja o večnosti, beskonačnosti i besmrtnosti kada je sve oko njega prolazno i smrtno? Čak je i on sam prolazan. Isti slučaj je i sa rečju „zauvek“. Zar ona, takođe, nema kontekst večnosti? Meni su ova pitanja dosta dugo zaokupljala pažnju i zaista sam osetila jednu vrstu olakšanja kada sam konačno pronašla željeni odgovor u sledećem stihu: „*Sve je (Bog) učinio da je lepo u svoje vreme. Čak je i večnost stavio ljudima u srce...*“ (Knjiga propovednikova 3:11 SZ)

Kao što možemo videti, Bog nam je stavio večnost u srce, zbog čega toliko čeznemo za njom, ali i dalje ostaje otvoreno pitanje: Zašto je to učinio? Pre nego što potražimo odgovor u Bibliji, možemo zaključiti sledeće: **Kada nas je Bog stvorio želeo je da živimo večno, ali su nas pogrešni izbori naših praroditelja učinili propadljivim i smrtnim.**

10. SVI PONEKAD ROBUJEMO ZLU

Ako još uvek niste sigurni da je Sotona bio taj koji je kušao Evu preko zmije, hajdemo da pogledamo sledeći stih: „*On (Đavo) je bio ubica ljudi od početka i nije ostao postojan u istini, jer u njemu nema istine. Kad govori laž, svoje govori, jer je lažov i otac laži.*“ (Jevanđelje po Jovanu 8:44 NZ) Navedeni stih nam otklanja svaku sumnju da je Sotona zapravo iskoristio zmiju kako bi prvom ljudskom paru oduzeo večni život.

Pošto smo u prethodnom poglavlju saznali kakvu je laž saopštio Evi, hajdemo sada da vidimo kakvom istinom je mamio njena čula: „*Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga (plod sa zabranjenog drveta) budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:5 SZ) Da bismo zasigurno znali da je navedena tvrdnja bila istinita, pogledaćemo još jedan biblijski stih: „*Zatim (nakon što su Adam i Eva pojeli plod za koji su bili upozoreni da ga ne jedu) je Gospod Bog rekao: ‘Evo, čovek je postao kao jedan od Nas u poznavanju dobra i zla.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:22 SZ) Kao što možemo videti, Adam i Eva su tek tada spoznali razliku između dobra i zla. Međutim, Bog nikada nije želeo da bilo ko od nas upozna zlo.

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo unutar Eve nakon što joj je Đavo saopštio primamljivu ponudu. Biblija nam ne otkriva njene misli, ali sigurno se pitala sledeće: Kakav li je osećaj biti poput Boga? Zar ne bi bilo odlično da postanem kao On? „*Tada je žena videla da je plod sa drveta dobar za jelo, da je primamljiv i požudan za oči i za sticanje spoznaje. Zato ga je uzela i okusila ga.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:6 SZ) Sledeći stih nam detaljnije otkriva šta je samu Evu odvojilo od Boga: „*...jer ništa što je u svetu – požuda tela, požuda očiju i ponos života – nije od Oca, već je od sveta.*“ (1.

Jovanova poslanica 2:16 NZ) Upravo tako, Evina požuda tela je bila ta što je zabranjeni plod bio dobar za jelo, požuda očiju je bila ta što je, takođe, bio primamljiv i požudan za oči, a ponos života je bio taj što je bio primamljiv i požudan i za sticanje spoznaje.

Ako vam priča o Evi i dalje deluje nestvarno, želim da vam predočim sledeću bolnu istinu: Svako od nas je barem nekada, a sigurno i više puta u svom životu postupio na identičan način kao Eva. Preciznije rečeno, svi smo mi vodili svoju unutrašnju borbu kada smo prvi put želeli da probamo neku „zabranjenu“ stvar kao što su cigarete, alkohol, droga, kockanje ili nešto drugo. Najbolje bi bilo da se svako od nas priseti jedne takve situacije zbog lakšeg praćenja teksta.

Zanimljivo je primetiti da nam bilo koju štetnu stvar uvek nudi druga osoba koja nas sve vreme uverava kako je ona zapravo super i da neće biti štetnih posledica, iako smo negde načuli da njeno konzumiranje ili korišćenje nije dobro za nas. Upravo tada kreće naša unutrašnja borba, koja se vodila i u samoj Evi. Prvo nam se javlja sumnja da li je „zabranjena“ stvar baš toliko štetna. Kada Sotona primeti naše kolebanje, nesigurnost ili sumnjičavost, tada nagovori druge osobe postaju još jači. Sada nam ona predočava i neke primamljive efekte štetne stvari, koji gode našim čulima i osećanjima, i mi na kraju odlučujemo da je ipak probamo.

Na početku verovatno i uživamo u svom novostečenom poroku i šta tada obično radimo? Oduševljeno odlazimo kod neke naše bliske osobe i njoj preporučujemo istu stvar, uz nagovor da je sve to super i da neće biti nikakvih štetnih posledica po nju samu. U većini slučajeva nam nekako polazi za rukom da je navučemo na svoj porok, jer smo je konačno ubedili da je to prava stvar za nju i da ne sme nikako da propusti jedno takvo uživanje. Međutim, posle određenog vremena uglavnom postajemo svesni da je naše zadovoljstvo bilo samo trenutno i ubrzo nakon toga sledi bolno saznanje da nas naše štetne navi-

ke ubijaju polako, ali sigurno. Tada nam jedino preostaje ropstvo grehu kome uglavnom ne robujemo sami, već je uvek tu sa nama neka naša bliska osoba, kojoj smo naneli istu štetu kao i sebi.

Zar ovo nije genijalan plan kojim Sotona pokušava da proždere što više ljudi? Svi mu služimo kao sredstvo pomoću koga pokušava da uništi naše bliske osobe. Iako svako od nas u početku veruje da čini najbolju i najispravniju stvar za svoju blisku osobu, nažalost, to nije ni približno istini. Baš naprotiv, svom prijatelju ili rođaku stavljamo tešku omču oko vrata i na taj način ga vodimo u sporu, ali sigurnu smrt. Identičnu stvar je učinila i sama Eva svom voljenom mužu time što ga je navela na odluku da izgubi večni život.

Takođe, trebalo bi napomenuti da svako od nas, poput Eve, teži za nekim uzvišenijim znanjima, koja će mu pomoći da postane poput bogova. Upravo zbog toga mnogi ljudi upražnjavaju različite okultističke prakse, a da najčešće nisu ni svesni toga. Kod nas su najviše rasprostranjene različite borilačke veštine, koje vode poreklo iz istočnjačkih kultura, kao i meditacija, joga, lečenje bioenergijom i tome slično, čije je praktkovanje blisko povezano sa okultizmom. Koliko smo samo filmova odgledali i knjiga pročitali koje se baziraju na tome? Sve je više crtanih filmova čiji likovi imaju neke od ovih super moći. Koliko je samo igrice napravljeno sa ovakvom tematikom, koje su potpuno zaokupirale ceo svet?

Svako od nas je, u većoj ili manjoj meri, prijemčiv za ovakva saznanja, što Sotoni najviše ide u prilog, jer nas na ovaj način uspešno udaljava od Boga. Najviše je ugrožena naša omladina, jer je savremena tehnologija dostigla svoj vrhunac i svi navedeni sadržaji postaju lako dostupni svima. Roditelji su ti koji bi trebalo da vode računa o svojoj deci, ali zbog prevelikih obaveza obično ne stižu da isprate njihove svakodnevne aktivnosti. Međutim, Sotona ne spava. Baš naprotiv, „*ide unakolo kao ričući lav i traži koga da proždere*“ (1. Petrova po-

slanica 5:8 NZ). **Da li sada shvatate da nijedno zlo, koje postoji u svetu, ne nastaje samo od sebe, već je genijalno isplanirano od strane Sotone, koji je ubica ljudi od početka?**

11. MOŽEMO BITI ZAŠTIĆENI

Verovatno ste iznenađeni onim što smo u prethodnom poglavlju saznali da je Sotona stvarni ljudski neprijatelj, koji nesmetano deluje i u našim životima. On je oduvek želeo da ostane anonimniji kako bi nas što lakše navodio na zlo. Danas ga najviše ljudi povezuje sa neozbiljnom karikaturom jarca koji nosi vilu i ima smešne rogove. Njegov najveći uspeh je upravo u tome što je mnoge ljude ubedio da ne postoji. Kako bi bilo koji čovek uopšte mogao da veruje u zmiju koja govori ili u jarca koji nosi vilu?

S obzirom da je Biblija najstarija knjiga koja razotkriva Sotonino postojanje i način njegovog delovanja, za nju se vezuje najviše negativnih predrasuda. Jedni misle da je sektaška, drugi da je mitološka, treći da je zastarela knjiga koja nema nikakvu primenu u našem savremenom društvu, a sigurno ima i onih koji su odlučili da je čitaju ili su je već pročitali. Ako ste rešili da je čitate, budite spremni na nove predrasude, jer će Sotona neprestano pokušavati da vam usadi pogrešnu predstavu o Bogu. Dok budete čitali Stari zavet, sve vreme će vas ubeđivati kako je Bog okrutni tiranin koji uopšte ne mari za ljudske živote, već jedva čeka da ih kazni i ubije. Upravo zbog toga, dosta ljudi prestaje sa čitanjem Biblije i, što je najgore od svega, zauvek odbacuje Boga.

Na svu sreću, uvek postoje retki pojedinci koji nastavljaju sa čitanjem Biblije, jer im ona pruža potpuno drugačiju predstavu o Božjem jedinorođenom Sinu, Isusu Hristu. S obzirom da je On žrtvovao Sebe za celo naše čovečanstvo, Sotoni je nemoguće da Ga prikaže u nekom lošem svetlu, ali zato neprestano pokušava da čitaocima Novog zaveta sakrije Očevu žrtvu. Jedino mu tako polazi za rukom da im na pogrešan način predstavi Boga, jer kako bi okrutni tiranin iz Starog zaveta u-

opšte mogao da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina? Na taj način im uvodi suptilnu zabludu kako je ličnost Isusa Hrista sušta suprotnost Njegovom Ocu i sve dok budemo čitali Bibliju, Sotona će stalno pokušavati da nas odvede na neku pogrešnu stranu.

Ovo je jedan od najvećih razloga zašto postoji toliko različitih hrišćanskih denominacija, iako svi njihovi članovi čitaju relativno istu Bibliju. Zašto kažem „relativno istu“? Zbog toga što postoje različiti prevodi Biblije koji, takođe, mogu biti zloupotrebljeni od strane Sotone, zbog čega bi trebalo voditi računa koji prevod čitamo. Nakon dužeg traganja za odgovarajućim prevodom, konačno sam pronašla Novi revidirani prevod Biblije, čiju besplatnu verziju možete preuzeti i sami sa Interneta.

Nakon svega što smo saznali, postavlja se ključno pitanje: Da li uopšte postoji način da budemo sačuvani od Sotone i njegovog destruktivnog delovanja? Isus Hrist nam savetuje da molimo Boga sledeće: *„I ne uvedi nas u iskušenje, nego nas izbavi od Zloga.“* (Jevanđelje po Mateju 6:13 NZ) Pošto nas jedino Bog može sačuvati od Sotone, dobro bi bilo da Ga poznamo. Ako niste sigurni kako treba povesti razgovor sa Njim, želim da vam pokažem sledeće stihove: *„Kad se molite, ne brbljajte kao neznabošci, jer oni misle da će zbog mnogo reči biti uslišeni. Ne budite, dakle, kao oni jer vaš Otac zna šta vam je potrebno i pre nego što Ga zamolite.“* (Jevanđelje po Mateju 6:7,8 NZ)

Dakle, molitva nije unapred naučena pesmica koju ćemo non-stop ponavljati kao neku mantru, već treba da bude govor našeg srca. Takođe, nisu nam potrebne nikakve crkve ili manastiri da bi nam Bog uslišio naše molitve, što nam i sam Isus Hrist potvrđuje: *„A kad se molite, ne budite kao licemeri, koji vole da se mole stojeći u sinagogama i na raskršćima, da se pokažu ljudima. Istinu vam kažem: dobili su svoju nagradu. Nego, kad se moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i moli se*

svome Ocu, koji je u tajnosti, i uzvратиće ti tvoj Otac, koji gleda u tajnosti.“ (Jevanđelje po Mateju 6:5,6 NZ)

Evo jednog poređenja koje će nam najbolje pokazati kako treba da izgleda naša molitva. Setite se nekog svog bliskog prijatelja i razmislite o sledećim pitanjima. Da li sa njim razgovarate samo onda kada imate određeni problem? Da li mu se stalno obraćate uvek istim rečima? Da li sa njim provodite kratak vremenski period u komunikaciji? Naravno da ne, jer bi to značilo da vas dvojica/dvoje/dve niste dovoljno bliski/e. Kao što vaš prijatelj očekuje određenu bliskost sa vama, tako i Bog želi da postane blizak sa svakim od nas. Zbog toga nas privlači Svojom ljubavlju i dobrotom, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: „*Privlačio (Bog) sam ih užima zemaljskog čoveka, konopcima ljubavi, i bio sam im kao oni koji sklanjaju jaram s njihovih čeljusti, nežno sam ih sve hranio.*“ (Knjiga proroka Osije 11:4 SZ) „*Izdaleka mi se pojavio Gospod i rekao mi: ‘Volim te ljubavlju večnom. Zato te i privlačim Svojom dobrotom.*““ (Knjiga proroka Jeremije 31:3 SZ) Ta Ga je ljubav i podstakla da žrtvuje Svog jedinorođenog Sina za nas.

To je bio jedini način da nas sve privuče ka Sebi, jer ni jedan čovek ne može ostati ravnodušan pred takvom ljubavlju. Zbog toga Đavo i neprestano pokušava da sakrije Božju ljubav od nas kako nikada ne bismo zatražili Njegovu ponuđenu pomoć, jer je to jedini način da nama i drugima nanosi patnju i bol. Nakon svega što smo otkrili, **možemo slobodno pristupiti Bogu, jer nam Njegova ljubav garantuje da će nas uspešno izbavljati od Zlog.**

12. POTRAŽIMO POMOĆ

Do sada smo upoznali način Sotoninog delovanja i šta nas izbavlja od Zloga. Hajdemo sada da otkrijemo šta je to u nama što nas navodi na greh. U jednom od prehodnih poglavlja smo saznali da je Evino nepoverenje u Boga prouzrokovalo njen pad, ali da li je to sve? Biblija nam nedvosmisleno otkriva da nije: „*Nego svakoga iskušava njegova želja tako što ga vuče i mami. Zatim želja, kada je začeta, rađa greh, a greh, kad se učini, donosi smrt.*“ (Jakovljeva poslanica 1:14,15 NZ) Eva je, pored sopstvenog nepoverenja, gajila u sebi određenu želju koja ju je vukla i mamila ka zabranjenom drvetu. Iako je bila upozorena da ne jede plod sa njega, dozvolila je sopstvenoj želji da je iskuša. Onog trenutka kada mu je prišla, izgubila je Božju zaštitu, jer je njena začeta želja već tada rodila greh. U svom srcu je probala plod za koji je bila upozorena da ga ne jede, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*A ja (Isus Hrist) vam kažem: 'Ko god požudno pogleda ženu, već je u svom srcu s njom učinio preljubu.*“ (Jevanđelje po Mateju 5:28 NZ) Zbog toga je Sotona i uspeo da je navede na greh.

Nakon svega što smo otkrili, možemo zaključiti sledeće: Sotoni nikada neće poći za rukom da nas natera da uradimo nešto, što prethodno nismo i sami poželeli. Isto tako ne možemo slediti svoje sebične želje, koje su u potpunoj suprotnosti sa Božjom voljom, i očekivati od Njega da nas zaštiti od Sotoninog delovanja. Sada nam je ostalo da otkrijemo kakvu je sebičnu želju gajila Eva u svom srcu. Da bismo dobili odgovor na naše postavljeno pitanje, zanimljivo je primetiti da Adam nije bio sa njom kada je učinila svoj prvi greh. Postavlja se pitanje: Zašto je krenula potpuno sama u obilazak zabranjenog drveta? Zbog toga što je želela da bude samostalna i nezavisna. Čak je i naивно verovala kako će sama uspeli da se izbori sa Sotoninim

iskušenjem.

Da li prepoznajete neku Evu u današnjem svetu? Kao što svi odlično znamo, svaka savremena žena pomalo liči na nju, jer svaka od njih iz sveg srca želi da bude potpuno samostalna, nezavisna i slobodna. Ovo ne treba da nas iznenađuje, jer se ovakvi „moderni“ stavovi sve više forsiraju u savremenom društvu, zbog čega je razvod braka potpuno očekivana stvar. Feministički pokret je najviše doprineo ovakvom razvoju događaja, kao i tzv. seksualna revolucija, koja je poznata i pod nazivom „seksualno oslobođenje“. Njihov cilj je bio usmeren ka ostvarivanju većih seksualnih sloboda i ravnopravnosti polova.

Nakon svega što su postigli, da li mislite da su današnje žene srećnije ili možda pametnije? Umesto da budu posvećene svom domu, a najviše deci, one se trude da izgrade sopstvenu karijeru. Zbog toga se takmiče sa muškarcima i stalno se zalažu za sopstvena prava. Međutim, umesto većih prava, jedino su uspele da dobiju još više obaveza. Sada rade „duplu smenu“, jer su u prepodnevnom časovima na svojim radnim mestima, a nakon toga prelaze na kućne poslove. Stalno su u nekoj žurbi. Sopstvenu decu skoro da ne viđaju, zbog čega propuštaju da učestvuju u njihovim najlepšim trenucima. Čak su mnogim ženama njihova sopstvena deca postala teret, koja ih sputavaju u njihovom daljem napredovanju. Upravo iz navedenih razloga, sve više žena ostaje neudato kako ne bi rađale sopstveno potomstvo. Na taj način uskraćuju sebi jedan od najlepših blagoslova, kojim je Bog blagoslovio Adama i Evu: „*Radajte se i množite se, napunite zemlju...*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:28 SZ)

Kao što možemo videti, od Evinog pada u greh sve se potpuno preokrenulo. Takvo haotično stanje je i te kako prisutno u našem današnjem svetu. Sada su muževi postali previše pasivni i više se ne trude kao ranije da obezbede materijalnu sigurnost svojoj porodici, već su takve stvari prepustili svojim ženama. Zar one nisu tražile upravo to? One su te koje same

sebe proglašavaju da su radnije, vrednije, marljivije, upornije, izdržljivije i snalažljivije od svojih muževa. To su te današnje „super žene“ koje mogu sve bolje od muškaraca. Zar često ne čujemo sve više žena kako sa ponosom govore da su one glava kuće, da one odlučuje o svemu, da se one pitaju za sve? A većini muškaraca to i te kako odgovara, jer su oslobođeni bilo kakve odgovornosti.

Zar ne primećujete da sadašnji svet u kome trenutno živimo potpuno igra po pravilima koje je odredio Sotona? Posledice njegovog delovanja vide se u gotovo svakoj porodici. Zbog toga je sve više promašenih i neuspelih brakova u kojima najviše trpe njihova deca. Možda će nas ovakva saznanja trgnuti iz svakodnevnice rutine u koju smo verovatno upali i sami, jer još uvek imamo vremena za određene promene. **Zbog toga nas Bog raširenih ruku čeka da Mu se obratimo za pomoć kako bi nam promenio život na bolje.**

13. MI BIRAMO STRANU

Da li je Eva bila prvo stvorenje u celom Univerzumu koje je poželelo da bude nezavisno i slobodno, da bude poput Boga? Odgovor se nalazi u sledećim biblijskim stihovima: „*Kako pade s Neba, Svetlonošo, zorin sine! Kako se obori na zemlju, ti što si gazio narode! A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvezda podići ću svoj presto i sešću na zbornu goru na krajnjem severu. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Svevišnjim (Bogom).*“ (Knjiga pro-roka Isaije 14:12-14 SZ) Biblija nas izveštava da je Svetlonoša, takođe, bio stvorenje koje je želelo da bude izjednačeno sa Bogom, dok nam sledeći stihovi otkrivaju njegov identitet: „*A on (Isus Hrist) im je rekao: ‘Gledao sam Sotonu kako je kao munja pao s Neba.*“ (Jevanđelje po Luki 10:18 NZ) „*I bila je zbačena velika aždaja, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja zavodi ceo svet. Bila je zbačena na zemlju...*“ (Otkrivenje 12:9 NZ) „*Teško vama stanovnici zemlje i mora, jer je Đavo sišao k vama, veoma gnevan, znajući da ima malo vremena.*“ (Otkrivenje 12:12 NZ)

Kao što smo mogli i sami da pretpostavimo, Svetlonoša (na latinskom jeziku Lucifer) je drugi naziv za Sotonu i on je bio taj u kome se prvi put začela želja da bude jednak sa Bogom. Ni on, kao ni Eva nije želeo da uživa sam u svom grehu, već je odmah krenuo da zove svoje najbliže prijatelje da mu se pridruže o čemu nam najbolje svedoči sledeći stih: „*...a s njom (aždajom) su bili zbačeni i njeni anđeli.*“ (Otkrivenje 12:9 NZ) Sledeći stih nam otkriva da je čak trećina anđela prešla na njegovu stranu, što uopšte nije mali broj: „*Repom je (aždaja, Sotona) odvušla trećinu nebeskih zvezda (anđela) i bacila ih na zemlju...*“ (Otkrivenje 12:4 NZ) Od tada ih Biblija identifikuje kao demone, nečiste duhove i kosmičke vladare tame.

Čak je i Đavo, pre svoje započete pobune protiv Boga, bio anđeo i to ne bilo kakav anđeo. Biblija ga opisuje kao heruvima zaštitnika o čemu možemo čitati u sledećim stihovima: „*Ovako kaže Gospod: 'Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti i savršeno si lep. Bio si u Edenu, vrtu Božjem. Pokrivalo te je svako drago kamenje, rubin, topaz, jaspis, hrizolit, oniks, žad, safir, tirkiz, smaragd i zlato; tamburine i svirala bili su ti pripremljeni onog dana kad si bio stvoren. Bio si pomazani heruvim zaštitnik, Ja sam te postavio. Bio si na svetoj gori Božjoj. Hodio si usred plamenih stena. Bio si besprekoran na svojim putevima od dana kad si stvoren pa sve dok se u tebi nije našla nepravednost. Zbog obilja trgovine tvoje ispunio si se nasiljem, pa si greh počinio. Zato ću te kao obesvećenog odstraniti s Božje gore i unišću te, heruvime zaštitniče, između plamenih stena. Tvoje srce se uzoholilo zbog lepote tvoje. Uništio si mudrost svoju zbog svog sjaja...'*“ (Knjiga proroka Ezekiel 28:12-17 SZ)

Heruvimi zaštitnici imali su poseban zadatak da budu u neposrednoj Božjoj blizini, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: „*Gospode nad vojskama, Bože Izraelov, koji sediš nad heruvimima...*“ (Knjiga proroka Isaije 37:16 SZ) „*Gospod caruje! Neka narodi drhte! On sedi nad heruvimima...*“ (Psalmi 99:1 SZ) Takođe, Bog ih je postavio da čuvaju put ka drvetu života od onog trenutka kada je Adama i Evu proterao iz vrta o čemu nam govori sledeći stih: „*Tako je On (Bog) oterao čoveka, i na istočnoj strani edenskog vrta postavio heruvime i plameni mač koji se stalno okretao, da bi čuvali put ka drvetu života.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:24 SZ) Nakon svega što smo otkrili, lako možemo zaključiti da je Sotona prezreo Božju ljubav, a ujedno je izigrao i Njegovo poverenje. Na taj način je stavio sebe na Njegovo mesto i svu slavu i hvalu, koju je trebalo da Mu upućuje zbog svega što je učinio za njega, krenuo je da traži za sebe.

Zar i mi ljudi ne činimo istu stvar danas? Umesto da

Bogu iskažemo zahvalnost zbog toga što nas je stvorio i dao nam priliku da živimo na ovoj zemlji, mi odbacujemo Njegovo postojanje, jer nas to oslobađa bilo kakve odgovornosti prema Njemu. Međutim, želim da vam napomenem važnu stvar da nije isto kada ne verujemo u Boga zato što nemamo nikakvo znanje o Njemu i kada svesno odbacujemo Njegovo postojanje uprkos obilju dokaza koji govore suprotno. U prvom slučaju smo zaista oslobođeni bilo kakve odgovornosti, dok u drugom slučaju nemamo izgovora „*jer nam je očigledno što se može znati o Bogu – Bog nam je to učinio očiglednim*“ (Rimljanima poslanica 1:20 NZ). Zbog toga je veoma bitno šta ćemo nadalje činiti sa ovim našim saznanjima. **Ako, uprkos njima, ipak odlučimo da odbacimo Boga, tada ćemo svesno izabrati Sotoninu stranu, jer ćemo doneti istu odluku koju je doneo i on sam da nam Bog nije ni potreban, jer smo sami sebi dovoljni.**

14. NE MOŽEMO BITI NEUTRALNI

U prethodnom poglavlju smo saznali da je Sotona bio prvo stvorenje koje je poželego izjednačenje sa Bogom. Pre njegovog pada u greh, Biblija ga opisuje kao biće koje je predstavljalo pečat savršenstva, jer je bio pun mudrosti, savršeno lep i besprekora na svojim putevima (Knjiga proroka Ezekijela 28:12,15 SZ). Zbog svega navedenog, njegovo srce se uzoholilo i uništio je mudrost svoju zbog svog sjaja (Knjiga proroka Ezekijela 28:17 SZ) time što je govorio sledeće: „*Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvezda podići ću svoj presto i sešću na zbornu goru na krajnjem severu. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Svevišnjim.*“ (Knjiga proroka Isaije 14:13,14 SZ) Naivno je verovao da poseduje sve neophodne karakteristike, koje poseduje i sam Bog, da bi mogao da zameni Njegovo mesto, zbog čega je krenuo da traži svoje sledbenike.

Na sve načine je pokušavao da u anđelima probudi sumnju pema dotadašnjoj Božjoj upravi na Nebu i tada se prvi put poslužio onim u čemu je kasnije postao profesionalac – lažima, koje je proračunato mešao sa istinom u cilju stvaranja pogrešne percepcije. Laž u kombinaciji sa istinom podrazumevala je prikazivanje greha kao nečeg primamljivog, što neće imati štetnih posledica po njih same. U prethodnom poglavlju smo saznali da je čak trećina anđela stala na njegovu stranu, čime nam je dodatno potvrdio svoju lukavost i spretnost u manipulisanju sa drugim bićima. Zato bi najbolje bilo da što pre pozovemo Boga u pomoć, jer bez Njegove sigurne zaštite Sotoni predstavljamo isuviše lak plen.

S obzirom da su „*kod Boga mudrost i moć*“ (Knjiga o Jovu 12:13 SZ), postavlja se sledeće pitanje: Zašto Bog nije odmah uništio Sotonu, jer bi istovremeno uništio i samo zlo? Međutim, čak i sa Sotoninim uništenjem, zlo ni tada ne bi bilo

u potpunosti odstranjeno, jer bi nastavilo da se gaji u srcu onih anđela koji su želeli da pređu na Sotoninu stranu. Na taj način Bog bi bio primoran da uništi sve pobunjene anđele.

Da je Bog kojim slučajem odlučio da uništi trećinu palih anđela, šta bi se tada dešavalo sa preostalim anđelima? Kako bi oni reagovali na novonastalu situaciju? S obzirom da niko od njih nije znao za greh, a samim tim ni za posledice učinjenog greha, kako bi bilo ko od njih mogao da podrži ovakvu Božju odluku? Zar ih ona ne bi zbunila, a samim tim i uplašila? Verovatno bi se pitali sledeće: „Možda je Sotona ipak bio u pravu što se tiče Boga? Možda On ni nije toliko dobar kao što se dosad pretvarao? Da je Bog zaista ljubav, kako bi uopšte mogao da uništi toliko mnogo anđela koji su Mu do juče služili? Na kraju krajeva, šta je bilo toliko strašno u njihovoj odluci da budu nezavisni od Njega, pa je zbog toga odlučio da ih ubije? Zar nam time ne oduzima našu slobodu volje?“ Ovakva i slična pitanja postavljaju mnogi ljudi čak i danas, a neka od njih su sledeća: „Šta je Eva toliko strašno učinila, pa je zbog toga bila proterana iz vrta? Zar mi nismo slobodna bića koja mogu da čine šta god požele?“

Da, mi smo zaista slobodna bića, koja mogu da čine šta god požele, ali kao što smo do sad videli – svaki naš izbor nosi sa sobom određene posledice. Kao što je čovek koji odluči da skoči sa desetog sprata osuđen na smrt, tako je i stvorenje koje odluči da živi nezavisno od Boga osuđeno na smrt. U celom Univerzumu postoje prirodni zakoni koje bi trebalo poštovati, ne zato što nas ograničavaju, već zato što nas štite od bolnih i loših stvari. Od nas jedino zavisi šta ćemo izabrati – život ili smrt.

Kao što smo do sada više puta zaključili, život odvojen od Boga jednostavno ne postoji, jer Bog predstavlja jedini izvor života. Ako bi nam u bilo kom trenutku oduzeo dah života, mi bi automatski umrli, ali svako od nas i dalje egzistira zahvaljujući jedino Njemu. Ista stvar važi i za samog Sotonu,

kao i za njegove pale anđele. Bog ih i dalje održava u životu kako bi celom Univerzumu u praksi pokazao u šta se pretvaraju stvorenja koja odluče da deluju nezavisno od Njega. S obzirom da se pala bića bune protiv svega onoga što Bog predstavlja – ljubavi, istine, pravde, svetosti, milosti, dobrote i tome slično, svako od njih iznova bira i voli sve ono što je u suprotnosti sa Njegovom prirodom. Na taj način uvek manifestuju zlo, koje neprestano proizilazi iz njihovih sebičnih želja. Zbog toga će u bliskoj budućnosti Bog potvrditi svačiji izbor i konačno uništiti Sotonu i njegove pale anđele, a kompletan Univerzum će biti uveren kako je to najbolja odluka za sve. Nakon toga nijedno preostalo biće neće nikada više poželeti da deluje nezavisno od Boga, jer će svi oni unapred znati šta će se tada dogoditi. **Od nas jedino zavisi čiju ćemo stranu zauzeti – Sotoninu ili Božju, jer zlatne sredine, nažalost, nema.**

15. IZABERIMO ŽIVOT, A NE SMRT

Sve do sada akcenat je bio stavljen uglavnom na Evu. Sada je pravo vreme da obratimo pažnju i na Adama. Pošto nam Biblija ne daje nikakvo eksplicitno objašnjenje zašto je pojeo plod za koji je bio upozoren da ga ne jede, moraćemo drugačijim putem da dođemo do željenog odgovora. Za početak ćemo videti šta je bila Božja volja za prvi ljudski par: „*Zato će čovek ostaviti svog oca i svoju majku i prionuće uz svoju ženu i postaće oboje jedno telo.*“ (1. knjiga Mojsijeva 2:24 SZ) „*Tako više nisu dvoje, nego jedno telo. Neka, dakle, čovek ne rastavlja ono što je Bog sjedinio.*“ (Jevanđelje po Mateju 19:6 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je prvi ljudski par trebalo da predstavlja neraskidivo jedinstvo time što će postati jedno telo. Hajdemo da vidimo na koji način se ovo jedinstvo ostvaruje: „*Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni da budemo jedno telo...*“ (1. poslanica Korinćanima 12:13 NZ) Kao što možemo videti, bio im je potreban isti Duh da bi postali jedno telo.

Biblija nam otkriva da su Bog i Njegov jedinorođeni Sin, takođe, jedno: „*Ja (Isus Hrist) i Otac jedno smo.*“ (Jevanđelje po Jovanu 10:30 NZ) Ovo ne treba da nas iznenađuje, jer je prvi ljudski par bio stvoren po Njihovom obličju, sličan Njima (1. knjiga Mojsijeva 1:26 SZ). Na taj način Oni poseduju isti Duh, zbog čega su im jednaka razmišljanja, namere, želje i delovanja, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Isus mu odgovori: ‘...Niko ne dolazi k Ocu osim kroz Mene. Da ste upoznali Mene, upoznali biste i Mog Oca. Od sada Ga poznajete i videli ste Ga.’ A Filip Mu reče: ‘Gospode, pokaži nam Oca i to nam je dovoljno.’ Isus mu reče: ‘Već sam toliko vremena s vama, a ti Me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je video Mene, video je i Oca. Kako onda kažeš: ‘Pokaži nam Oca’? Zar ne ve-*

ruješ da sam Ja u Ocu i da je Otac u Meni, ako ne inače, verujete zbog samih dela.” (Jevanđelje po Jovanu 14:6-11 NZ) „*Ko veruje u Mene, ne veruje samo u Mene, nego i u Onoga (Boga Oca) koji Me je poslao. I ko gleda Mene, gleda i Onoga koji Me je poslao.*“ (Jevanđelje po Jovanu 12:44,45 NZ) „*Ko mrzi Mene (Isusa Hrista), mrzi i Mog Oca.*“ (Jevanđelje po Jovanu 15:23 NZ) Tako da, ako želimo da upoznamo samog Boga, možemo Ga upoznati kroz karakter Njegovog jedinorođenog Sina, o kome ćemo detaljnije govoriti u poglavljima koji slede.

Ovo saznanje nam pomaže u razotkrivanju jedne od najučestalijih zabluda, kojom Sotona pokušava da prikaže Oca i Sina kao dve sušte suprotnosti. Međutim, kao što možemo videti Njih dvojica zapravo predstavljaju neraskidivo jedinstvo, zbog čega se Isus Hrist obraća Svom Ocu na sledeći način: „*I obznanio sam im Tvoje ime i obznanjivaću ga...*“ (Jevanđelje po Jovanu 17:26 NZ) Radi lakšeg razumevanja navedenog stiha, potrebno je znati da ime (šem) na hebrejskom jeziku označava osobinu, karakter, titulu, autoritet, čast. Na taj način Isus Hrist nam je obznanio i obznanivaće nam sve što je potrebno da znamo o Njegovom Ocu, što nam sledeći stih, takođe, potvrđuje: „*Nijedan čovek nikada nije video Boga. Jedinorođeni Sin, koji je Ocu u naručju, On Ga je obznanio.*“ (Jevanđelje po Jovanu 1:18 NZ)

To je još jedan razlog zašto je Bog poslao Svog jedinorođenog Sina na našu zemlju. Želeo je da nam predstavi Sebe u jedinom pravom svetlu, jer Ga ljudi često doživljavaju kao okrutnog tiranina, koji stalno traži mane ljudima da bi mogao da ih kazni, ili kao nekog ko se uopšte ne interesuje za naš lični život. Međutim, sada kada konačno znamo da su Otac i Sin zaista jedno, možemo lako upoznati Boga kroz samopožrtvovanu ljubav Njegovog Sina.

Nakon svega što smo saznali, možemo zaključiti sledeće: Bog je zapravo želeo da Adam i Eva postanu „*jedno telo*“ (1. knjiga Mojsijeva 2:24 SZ) kao što je On sa Svojim Sinom,

takođe, „jedno“ (Jevanđelje po Jovanu 10:30 NZ). Ako pažljivo razmotrimo Adamov postupak, on je učinio upravo to – odlučio je da postane jedno telo sa Evom tako što je sagrešio zajedno sa njom. Zbog toga se postavljaju sledeća važna pitanja: Zašto je njegova odluka ustvari bila pogrešna? Zar Bog nije želeo upravo to – da njih dvoje postanu neraskidivo jedinstvo u razmišljanjima, namerama, željama i delovanju? Naravno da nije, jer je Adam preko grešne Eve i sam postao grešnik, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „Zar ne znate da onaj ko se združi s bludnicom (grešnicom) jedno je telo s njom? Jer Bog kaže: ‘Dvoje će biti jedno telo.’“ (1. poslanica Korinćanima 6:16 NZ) Pošto je unapred znao za posledice učinjenog greha, on je svesno izabrao Evu, odnosno smrt i na taj način je automatski odbacio Boga, odnosno večni život.

Ali, zašto je Bog odlučio da produži Adamu i Evi život ako su svesno izabrali smrt? Zato što je želeo da i nama omogućí izbor, jer ne bi bilo pošteno da bilo ko od nas ispašta zbog pogrešne odluke našeg praoca, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „Sin neće snositi krivicu za prestupe svog oca...“ (Knjiga proroka Ezekijela 18:20 SZ) Sada nam postaje mnogo jasnije zašto smo uopšte rođeni i koji je pravi smisao našeg postojanja. **Svako od nas je dobio mogućnost da samostalno izabere da li želi vraćanje Bogu, što mu donosi večni život, ili želi nezavisnost od Njega, što mu donosi večnu smrt. Ne propustimo ovu jedinstvenu priliku da napravimo dobar izbor, jer druge šanse, nažalost, više neće biti.**

16. SVI IMAMO JEDNAKE ŠANSE

U prethodnom poglavlju smo saznali zašto nam je Bog stavio u srce želju za večnim životom. Time je zapravo želeo da nam olakša biranje večnog života. Ali, šta uopšte predstavlja večni život? Odgovor se nalazi u sledećim stihovima: „*I život (Isus Hrist) se javi, i videsmo, i svedočimo, i javljamo vam život večni, koji beše u Oca, i javi se nama...*“ (1. Jovanova poslanica 1:2 NZ) „*Tada joj Isus reče: ‘Ja sam uskrsenje i život.’*“ (Jevanđelje po Jovanu 11:25 NZ) Navedeni stihovi nam jasno otkrivaju da Isus Hrist predstavlja večni život, jer „*kao što Otac ima [večni] život u Sebi, tako je i Sinu dao da ima [večni] život u Sebi*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:26 NZ). Tek nakon ovog saznanja možemo razumeti sledeće stihove: „*Bog nam je dao večni život, i taj život je u Njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život, a ko nema Sina Božjeg, nema život.*“ (Prva Jovanova poslanica 5:11,12 NZ) Dok nam sledeći stihovi detaljnije objašnjavaju kako se dobija večni život: „*Ko veruje Sina (Isusa Hrista), ima večni život.*“ (Jevanđelje po Jovanu 3:36 NZ) „*Zaista, zaista, kažem (Isus Hrist) vam, ko sluša Moju reč i veruje Onome (Ocu) koji Me je poslao, ima večni život...*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:24 NZ)

Upravo tako, ko god bude poverovao u Isusa Hrista, a samim tim i u Njegovog Oca, automatski će dobiti večni život: „*Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovek, Hristos Isus...*“ (1. poslanica Timoteju 2:5 NZ) „*I ni u kom drugom nema spasenja, jer nema drugog imena pod nebom datog među ljudima kojim bi se mi mogli spasiti.*“ (Dela apostolska 4:12 NZ)

Do sada smo dosta govorili o veri i poverenju, ali hajdemo konačno da vidimo kako Biblija objašnjava veru: „*Čuvaj dušu svoju, jer sam ja veran. Ti si Bog moj – spasi slugu svoga,*

koji se u Tebe uzda.“ (Psalmi 86:2 SZ) „*Jer nisu verovali Bogu, i nisu se uzdali da će ih spasti.*“ (Psalmi 78:22 SZ) „*Vera je, dakle, pouzdanje u ono što se očekuje, otkrivanje onog što se ne vidi.*“ (Jevrejima poslanica 11:1 NZ) Iz navedenih stihova lako možemo zaključiti da su vera i pouzdanje zapravo sinonimi. Zbog toga se postavlja sledeće važno pitanje: Kako bilo ko od nas može da izgradi veru u Isusa Hrista da bi bio spasen? Odgovor se nalazi u sledećim stihovima: „*Jer svako ko prizove Gospodnje (Isusovo) ime biće spasen. Ali kako će prizvati Onoga u koga nisu poverovali? A kako će poverovati u Onoga za koga nisu čuli? A kako će čuti ako niko ne propoveda? A kako će propovedati ako ne budu poslani? Kao što je napisano; ‘Kako su divne noge onih koji objavljuje dobru vest mira o onome što je dobro!’ ... Dakle, vera proističe iz propovedanja, a propovedanje kroz objavu Božju.*“ (Rimljanima poslanica 10:13-15,17 NZ)

Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da su nam za izgrađivanje naše vere potrebni drugi ljudi, koji će nas upućivati na Isusa Hrista, kako bismo mogli da prizovemo Njegovo ime i bili spaseni, jer kad takvih ljudi ne bi bilo, mnogo bi teže sami dolazili do Njega. Preciznije rečeno, oni su tu da nas upoznaju sa Njim, jer: „*Oni koji znaju ime Tvoje (Hristovo) uzdaće se u Tebe...*“ (Psalmi 9:10 SZ) Već smo govorili da ime (šem) na hebrejskom jeziku označava osobinu, karakter, titulu, autoritet, čast, zbog čega je potrebno da znamo sve navedene stvari o Isusu Hristu da bismo se pouzdali u Njega. Međutim, iako su drugi ljudi važni za naše upoznavanje sa Isusom Hristom, oni nikada ne mogu održavati naše poznanstvo sa Njim. Zbog toga nam nikakvo članstvo u bilo kojoj hrišćanskoj zajednici ne može zameniti živi odnos sa Bogom, koji uvek zavisi isključivo od nas, zbog čega nam Isus Hrist poručuje sledeće: „*Evo stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje Moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću zajedno sa njim.*“ (Otkrivenje 3:20 NZ)

Nakon svega što smo saznali, ostaje nam da otkrijemo sledeće: Šta će biti sa onim ljudima koji nikada nisu čuli za Isusa Hrista? Kako će moći da poveruju u nekoga koga nikada nisu imali prilike da upoznaju? Da li će zbog toga Bog biti prisrasan, jer će večni život moći da dobiju samo određeni ljudi?

Imam radosnu vest za sve nas – Bog se pobrinuo za sve ljude time što nam je ostavio svedočanstvo o Sebi, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*On (Bog) je u prošlim naraštajima dopustio da svi narodi idu svojim putevima, ali ni tada vas nije ostavio bez svedočanstva o Sebi čineći dobro, dajući vam kišu s neba i plodonosna vremena, puneći vaša srca do sitosti jelom i veseljem.*“ (Dela apostolska 14:16,17 NZ) Na taj način On se pobrinuo i za one ljude koji Ga uopšte ne traže i ne pitaju za Njega, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*Našli su Me (Boga) oni koji Me nisu tražili, objavio sam Se onima koji nisu pitali za Mene.*“ (Rimljanima poslanica 10:20 NZ) Što je najinteresantnije od svega, uspeo je čak i da ih osposobi za držanje sopstvenog Zakona: „*Jer kad se neznabošci, koji nemaju Zakon, po prirodi drže onoga što je u Zakonu, onda su oni sami sebi Zakon, premda nemaju Zakon. Oni pokazuju da je ono što nalaže Zakon zapisano u njihovom srcu, a o tome svedoči i njihova savest i u svojim mislima bivaju optuženi ili pak opravdani.*“ (Rimljanima poslanica 2:14,15 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da im njihova savest pomaže u tome.

Bog nam zapravo preko naše savesti govori da li je nešto dobro ili loše za nas. Sigurna sam da svaki čovek poznaje taj unutrašnji glas koji ga u svakom trenutku opravdava ili optužuje. Međutim, mnogi od nas vremenom prestaju da ga slušaju i tada zapravo počinju svi naši problemi. Koliko puta smo bili osvedočeni da je nešto loše za nas, ali smo istrajavali u tome po svaku cenu? Koliko puta smo znali da je neka stvar štetna za nas, ali smo nastavili da je činimo ili konzumiramo? U tim trenucima je Božji glas bivao sve tiši, dok konačno nismo došli u kritično stanje da ga uopšte više ni ne čujemo. Međutim, Bibli-

ja nam jasno pokazuje da postoje određeni neznabošci koji se „po prirodi drže onoga što je u Zakonu“ (Rimljanima poslanica 2:14 NZ), tako što slušaju svoju savest, odnosno Božji glas. Iako nisu ni svesni Božjeg postojanja, oni su u stalnoj komunikaciji sa Njim.

Da bi nam navedeni stihovi postali još jasniji, pogledaćemo sledeće stihove koji nam govore o Božjem Zakonu: „*Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom i svim svojim umom.*’ *To je najveći i prioritetni nauk. A drugi je sličan ovom: ‘Voli svoga bližnjega kao samoga sebe.’ Na ova dva nauka zasniva se celi Zakon i proroci.*“ (Jevanđelje po Mateju 22:37-40 NZ) „*Dakle, ljubav je ispunjenje Zakona.*“ (Rimljanima poslanica 13:10 NZ) Ne trebamo biti iznenađeni što se ceo Božji Zakon zasniva na ispoljavanju ljubavi prema Bogu i našim bližnjima, jer je njegov tvorac zapravo Bog koji predstavlja ljubav. Međutim, ono što bi trebalo da izazove naše čuđenje je sledeća stvar: Kako neznabožac može ispoljavati ljubav prema Bogu koga uopšte ne poznaje?

Odgovor možemo pročitati u sledećim stihovima: „*Onda će Car (Isus Hrist) reći onima zdesna: ‘Dođite, vi blagosloveni Moga Oca, i nasledite Carstvo koje je za vas pripremljeno od postanka sveta! Jer, bio sam gladan – i vi ste Mi dali da jedem; i žedan – i vi ste Me napojili. Bio sam stranac – i vi ste Me ugostili; i go – i vi ste Me obukli. Bio sam bolestan – i vi ste Me negovali; i u tamnici – i vi ste Me posetili.’ Tada će Mu pravednici reći: ‘Gospode, kad smo te to videli gladnog, i nahranili Te; i žednog, i napojili Te? Kad smo Te videli kao stranca, i ugostili Te; i golog, i obukli Te? I kad smo Te to videli bolesnog ili u tamnici, i posetili Te?’ A Car će im odgovoriti: ‘Istinu vam kažem: kad god ste učinili nešto za jednog od ove Moje najmanje braće, za Mene ste učinili.’“ (Jevanđelje po Mateju 25:34-45 NZ)*

Zar ovo nije prelepo saznanje? Svaki put kada bilo ko od nas bude ispoljavao ljubav prema svojim bližnjima, isto-

vremeno će ispoljavati ljubav i prema našem divnom Spasite-lju, Isusu Hristu, a samim tim i prema Bogu, jer su Otac i Sin jedno (Jevanđelje po Jovanu 10:30 NZ). Verujem da svaka osoba koja ima sopstveno dete može da razume o čemu se zapravo radi. Zar prijatelji naše dece nisu i naši prijatelji? Isto važi i za njihove neprijatelje. Sve što se čini našoj deci, mi to proživljavamo zajedno sa njima. Ako neko usrećuje naše dete, onda ta osoba istovremeno usrećuje i nas i obrnuto – svako ko ražalosti naše dete, istu bol nanosi i nama.

Ista stvar se dešava i sa samim Bogom, jer je svako od nas Njegovo voljeno dete za koga je žrtvovao sve što ima da bi mogao da živi večno, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Jer Bog je toliko voleo svet da je dao Svog jedinorođenog Sina, da niko ko veruje u Njega ne bude uništen, već da ima večni život.*“ (Jevanđelje po Jovanu 3:16 NZ) Zbog toga je veoma važno da ispoljimo ljubav prema našim bližnjima onda kada želimo da ispoljimo ljubav prema našem nebeskom Ocu, jer: „*Ako neko kaže: 'Ja volim Boga, a mrzi svog brata, lažljivac je. Jer ko ne voli svog brata, koga vidi, ne može voleti Boga, koga ne vidi.'*“ (1. Jovanova poslanica 4:20 NZ) Zbog svega što smo naveli, možemo zaključiti sledeće: **Bog nije pristrasan Bog, već se podjednako brine o svima nama kako bi svako od nas dobio večni život.**

17. SVAKO OD NAS VREDI

Ako još uvek niste sigurni u Božju nepristrasnost, želim da vam pokažem sledeće stihove koji će nam dodatno potvrditi da je svako od nas podjednako važan Bogu: „*A sada mi Gospod, Onaj koji me je još u majčinoj utrobi oblikovao da Mu budem sluga, govori...*“ (Knjiga proroka Isaije 49:5 SZ) „*Ova-ko kaže Gospod, Otkupitelj tvoj, Onaj koji te je oblikovao od majčine utrobe...*“ (Knjiga proroka Isaije 44:24 SZ) „*Onaj (Bog) koji je mene u utrobi načinio...*“ (Knjiga o Jovu 31:15 SZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Bog svakoga od nas načinio i oblikovao u utrobi naše majke. Kao što smo do sad mogli da vidimo, to je činio kroz Svog jedinorođenog Sina, Isusa Hrista. Takođe, On je svakoga od nas zaklanjao u toj istoj utrobi kako bi uspešno došli na ovaj svet, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Jer si Ti (Bog) stvorio bubrege moje, zaklanjao si me u utrobi majke moje.*“ (Psalmi 139:13 SZ)

Nakon ovih saznanja, verovatno bi svako od nas želeo da zna zbog čega neka deca ipak nisu rođena živa i/ili zdrava. Postoji samo jedan primer u Bibliji gde se poveo razgovor na ovu temu: „*Dok je prolazio video je čoveka slepog od rođenja. Njegovi učenici su Ga upitali: 'Učitelju, ko je sagrešio, ovaj čovek ili njegovi roditelji, pa se rodio slep?' Isus je odgovorio: 'Niti je sagrešio ovaj čovek niti njegovi roditelji, nego je to zato da se na njemu pokažu Božja dela.'*“ (Jevanđelje po Jovanu 9:1-3 NZ) Isusov odgovor nam jasno otkriva koji je jedan od bitnih uzroka ovakvih i sličnih nesreća – „*nego je to zato da se na njemu pokažu Božja dela*“, dok nam sledeći stihovi pokazuju kako Bog dela u takvim i sličnim situacijama: „*Kad je (Isus Hrist) to rekao, pljunuo je na zemlju i od pljuvačke napravio blato, pa je to blato stavio čoveku na oči i rekao mu: 'Idi, operi se u vodi Siloamu.'* I čovek je otišao, oprao se

pa se vratio gledajući.“ (Jevanđelje po Jovanu 9:6,7 NZ)

Upravo tako, sve što se da popraviti Otac i Sin su voljni da poprave, dok Sotona neprestano pokušava da učini upravo suprotno. Zbog toga je i želeo da ubije prvi ljudski par, jer bi im na taj način ubio celokupno nerođeno potomstvo u koje spadamo i mi. Jedino smo Božjom milošću ostali u životu, što ga je još više razgnevilo i podstaklo da nam nanosi patnju i bol. Sa istim ciljem je i razvio bezbroj različitih metoda pomoću kojih neprestano pokušava da nas odvede u laganu, ali sigurnu smrt. Da bi uspešno ostvario svoj pakleni plan, najveću je pažnju usmerio na naše mališane kako bi ih na bilo koji način zauvek odvojio od Boga.

Kao što svi već odlično znamo, danas ima puno nesrećnih brakova, koji se u većini slučajeva završavaju razvodom bračnih partnera, dok najdeblji kraj izvlače upravo njihova deca. Tamo gde supružnici nisu jedno nema mesta za pravu i istinsku ljubav, već umesto toga često dolazi do prepirka, razmirica, rasprava i svađa. U najgorem slučaju može doći i do fizičkog obračuna, zbog čega se deca takvih roditelja uglavnom osećaju krivim za novonastalu situaciju. Ponekad se dešava da jedan drugom teraju inat preko sopstvene dece, čega su u većini slučajeva potpuno nesvesni. Isto tako uopšte ne vode računa o rečima koje izgovaraju svom partneru, na kakav se način ophode prema njemu i kakav primer ostavljaju svojoj deci i posle se ti isti roditelji čude zašto su im deca nervozna, histerična, plašljiva, nesigurna, razdražljiva, zlovoljna, agresivna ili previše pasivna i tome slično. Roditelji zapamtite jednu stvar – možemo svojoj deci da pričamo šta god želimo, ali ona najbrže i najlakše usvajaju ono što svakodnevno gledaju.

Slična stvar se dešava i sa onom decom čiji roditelji ostaju u braku, jer sve više roditelja ne nalazi puno vremena za sopstvenu decu. Upravo zbog toga većina njih dozvoljava da im decu vaspitavaju različite institucije, a u slobodno vreme televizor, kompjuter, mobilni telefon ili neka druga napredna

tehnologija. Iako većina roditelja uopšte nije upoznata sa zlom koje postoji u svetu, ipak mnogi od njih sve češće primećuju da se sa njihovom decom nešto čudno dešava. Deca im uglavnom postaju agresivna, nervozna, histerična, nepodnošljiva, plašljiva, neposlušna i ova lista bi mogla da se proširi u nedogled.

Svaki roditelj bi trebalo da razmisli o sledećim pitanjima: Da li ste nekada seli da pogledate crtane filmove koje vaše dete gleda? Da li ste nekad obratili pažnju na igrice koje igra, filmove koje gleda, poznate ličnosti kojima je oduševljeno ili muziku koju sluša? Sve negativne osobine koje verovatno primećujete kod svog deteta možete vrlo lako pronaći i kod njegovih omiljenih junaka, koje svakodnevno gleda i sluša. Kao što smo već spomenuli, naša deca imitiraju sve ono što gledaju i slušaju, i pošto većina dece provodi svoje slobodno vreme na sličan način, nije uopšte čudno što svi oni uveliko usvajaju neke od gore pomenutih negativnih osobina. Njihova međusobna druženja im najviše služe za prepričavanje onoga što su gledali, slušali ili igrali na svojim tehničkim uređajima i na taj način još više učvršćuju ono što su kod kuće prethodno stekli.

U jednom od prethodnih poglavlja smo spomenuli da sve više žena donosi odluku da nikada ne dobije sopstveno potomstvo i na taj način nesvesno radi za Sotonu. Čak i one koje odluče da imaju sopstvenu decu, u većini slučajeva ograničavaju njihov broj na jedno ili dva. Ako im se slučajno desi neželjena trudnoća, mnoge od njih olako biraju abortus, jer smatraju da na taj način ne rade ništa loše. Međutim, to uopšte nije ni približno istini, jer kao što smo na početku poglavlja videli – život svih nerođenih beba započinje već u majčinoj utrobi. Na taj način je abortus drugo ime za ubistvo, kojim svaka od tih žena nesvesno pomaže Sotoni u istrebljivanju ljudskog roda. Ako ste se kojim slučajem pronašli u upravo navedenom opisu, jer vas pritiska snažan osećaj krivice, obratite se Bogu za pomoć i On će vas rasteretiti nepodnošljivog tereta koji vas pritiska sve ovo vreme.

Na kraju bih želela da spomenem i LGBT pokret, čiji lobi postaje toliko jak da preti da nam uništi porodicu. U trenutku pisanja ove knjige, naša država je za premijera postavila osobu koja se javno deklariše za lezbejku. Ovo uopšte ne treba da nas iznenađuje, jer u našim osnovnim školama i vrtićima žele da uvedu program, koji navodno govori o seksualnom nasilju, dok je njegov stvarni cilj da se u svest naše dece usadi misao da je biti gej/lezbejka potpuno normalna i prirodna stvar.

Hajdemo da vidimo šta o njihovim međusobnim odnosima govori sama Biblija: „*Ne lezi s muškarcem kao što ležeš sa ženom. To bi bilo gadno.*“ (3. knjiga Mojsijeva 18:22 SZ) „*Zar ne znate da nepravednici neće naslediti Božje carstvo? Ne zavaravajte se! Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni muškarci koji se upuštaju u neprirodne odnose, ni muškarci koji ležu s muškarcima...*“ (1. poslanica Korinćanima 6:9 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da su njihovi međusobni odnosi zapravo neprirodni o čemu nam najbolje svedoči činjenica da su osobe koje ih upražnjavaju sa najvećim brojem polno prenosivih bolesti. Sada nam postaje mnogo jasnije zašto se Bogu gade takve stvari.

Naravno da je Sotona upoznat sa svim negativnim posledicama upražnjavanja ovakvih odnosa, zbog čega se svim silama trudi da takvih osoba bude sve više. A koji je bolji način da uspe u tome od uvođenja gore pomenutog programa u svim vrtićima i osnovnim školama? Na taj način će naša najmlađa deca u svim obrazovnim institucijama biti primorana da uče kako su ovakvi protivprirodni odnosi zapravo prirodni, tako da će sutra imati mnogo veću toleranciju prema njima, a verovatno će mnogi od njih poželeti da iste upražnjavaju. Sa istim ciljem se i gejevima/lezbejkama dozvoljava sklapanje istopolnih brakova da bi im u bliskoj budućnosti bilo omogućeno da usvajaju tuđu decu pošto sopstvenu i ovako ne mogu da dobiju. Na taj način će njihova usvojena deca biti najprijemčljivija za takve neprirodne odnose i time će im zapravo uskratiti jedan od

najvećih Božjih blagoslova: „*Radajte se i množite se, napunite zemlju...*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:28 SZ)

Nakon svega što smo naveli, možemo zaključiti da Sotona zapravo želi da nas sve iskoristi za završavanje onoga što je započeo. Svako od nas je njegovo glavno oružje pomoću koga pokušava da uništi nas i naše najmlađe. Na svu sreću, **Bog nam nudi Svoju zaštitu kako bi ujedno, preko nas, zaštitio i našu najmlađu decu, jer želi da svi budemo spaseni i to za čitavu večnost.**

18. ZA SVAKOG IMA NADE

U prethodnom poglavlju smo saznali da je Sotona prisutan u svim aspektima našeg života i da svojim negativnim delovanjem ugrožava čak i našu najmlađu decu. Postavlja se pitanje: Odakle mu tolika sloboda da nam čini sve te loše stvari i zašto mu Bog sve to dozvoljava? Da bismo dobili željeni odgovor, potrebno je da poznajemo drugi deo blagoslova kojim je Bog blagoslovio prvi ljudski par: „*Zatim ih je Bog blagoslovio i rekao im (Adamu i Evi): ‘Rađajte se i množite se, napunite zemlju i vladajte njom, i budite gospodari nad morskim ribama i stvorenjima koja lete po nebu i nad svim stvorenjima što se miču po zemlji.’*“ (1. knjiga Mojsijeva 1:28 SZ) Navedeni stih nam otkriva da je Bog želeo da Adam i Eva postanu gospodari cele stvorene zemlje, kao i svih stvorenja u njoj. Međutim, oni su svoju vlast predali u Sotonine ruke onog trenutka kad je i Adam pojeo plod za koji je bio upozoren da ga ne jede: „*Jer svako robuje onom ko ga savlada.*“ (2. Petrova poslanica 2:19 NZ)

Sledeći stih nam, takođe, potvrđuje da je naša zemlja predana u Sotonine ruke: „*Na zemlji koja je predana u ruke Zlome...*“ (Knjiga o Jovu 9:24 SZ) Zbog toga mu Bog i dozvoljava da se meša u svim aspektima našeg života, zbog čega je on glavni u politici, ekonomiji, kulturi, obrazovanju i tome slično, pa čak i u religijama koje bi trebalo jedino da služe Bogu. Na taj način nisu nam krivi predsednici, premijeri ili bilo koji drugi rukovodeći organi za novonastale probleme, „*jer se ne borimo protiv krvi i tela, nego protiv vrhovnih poglavara, protiv sila, protiv kosmičkih vladara tame ovog doba, protiv zlih duhovnih sila na nebesima*“ (Efescima poslanica 6:12 NZ).

Isus Hrist nam u sledećem stihu, takođe, potvrđuje Sotoninu vlast na zemlji: „*Više neću mnogo govoriti s vama, jer*

dolazi vladar ovog sveta i u Meni nema ništa...“ (Jevanđelje po Jovanu 14:30 NZ) Zbog toga Ga je Sotona iskušavao da mu se pokloni zarad zemaljskog carstva, što nam sledeći stih potvrđuje: „Zatim Ga (Isusa Hrista) Đavo povede na veoma visoku goru i pokaza Mu sva carstva sveta i njihov sjaj pa Mu reče: ‘Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice i pokloniš mi se.’“ (Jevanđelje po Mateju 4:8,9 NZ) Međutim, Isusa Hrista nije zanimalo zamaljsko carstvo, koje trenutno pripada Sotoni, jer On ima „Svoje carstvo koje nije od ovog sveta“ (Jevanđelje po Jovanu 18:36 NZ). Upravo zbog toga svakome od nas poručuje sledeće: „Ne zgrćite sebi blago na zemlji, gde moljci i rđa nagrizaju, i gde lopovi provaljuju i krađu. Nego, zgrćite sebi blago na Nebu, gde ni moljac ni rđa ne nagrizaju, i gde lopovi ne provaljuju i ne krađu. Jer, gde ti je blago, onde će ti biti i srce.“ (Jevanđelje po Mateju 6:19-21 NZ)

Kada bi svaki čovek razmišljao na upravo opisani način, većina današnjih sistema ne bi ni postojala. Sotona ih neprestano izmišlja kako bi nas pomoću njih lakše kontrolisao, jer odlično zna koliko je svako od nas zavisao od njih. Sve je više ljudi koji su potpuno preokupirani materijalnim bogatstvom, zbog čega su spremni da sami sebi nametnu nepotrebno ropstvo. Na taj način jedni robuju bankama, drugi državnim ustanovama, treći privatnicima itd. zbog čega svako ko voli novac ne može imati ljubav i prema Bogu, „*jer je ljubav prema novcu koren svakog zla i zbog nje su neki odlutali od vere i naneli sebi mnoge patnje*“ (1. poslanica Timoteju 6:10 NZ). Sledeći stih nam, takođe, potvrđuje da ljubav prema novcu automatski isključuje ljubav prema Bogu: „*Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednog mrzeti, a drugog voleti, ili će jednom biti privržen, a drugog prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.*“ (Jevanđelje po Luki 16:13 NZ)

Sigurno ima i onih koji nisu neki ljubitelji novca, samo su jednostavno zabrinuti za sopstvenu egzistenciju. Zbog toga nam Isus Hrist poručuje sledeće: „*Ne brinite se za svoj život –*

šta ćete jesti ili šta ćete piti; ni za svoje telo – šta ćete obući. Zar život nije vredniji od hrane, a telo od odeće? Pogledajte ptice nebeske: ne seju i ne žanju i ne skupljaju žito u ambare, a ipak ih vaš nebeski Otac hrani. Zar vi niste mnogo vredniji od njih? Koji od vas, brinući se, može da doda svom rastu i jedan lakat? I zašto se brinete za odeću? Pogledajte kako rastu poljski ljiljani: ne rade i ne predu. A Ja vam kažem da ni Solomon u svem svom sjaju nije bio odeven kao jedan od njih. Ako, dakle, Bog tako odeva poljsku travu – koja danas jeste, a sutra se baca u vatru – zar neće mnogo više oblačiti vas, maloverni? Ne brinite se, dakle, i ne govorite: ‘Šta ćemo jesti?’ ili: ‘Šta ćemo piti?’ ili: ‘Šta ćemo obući?’ Jer, sve to traže neznabošci. Zna vaš nebeski Otac da vam je sve to potrebno. Nego, prvo tražite carstvo Božje i Njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati. I ne brinite se za sutra jer će se sutra brinuti za sebe. Svaki dan ima dovoljno svojih nevolja.“ (Jevanđelje po Mateju 6:25-34 NZ)

Ovo svakako ne treba shvatiti kao poziv na lenčarenje, jer ako pogledamo ptice i ljiljane o kojima Isus Hrist govori, kao i sva ostala živa stvorenja koja postoje u prirodi, videćemo da svako od njih po ceo dan radi da bi prehranio sebe i druge. Ove reči utehe su nam zapravo date da ne bismo bespotrebno brinuli za sopstvenu egzistenciju, jer na Nebu imamo Oca koji je ljubav i On će nam zadovoljiti sve osnovne potrebne ako se budemo pridržavali sledećih Njegovih uputa: „Šest dana radi i obavlja sav svoj posao. A sedmi dan je Subota posvećena Gospodu, tvom Bogu. Ne radi nikakav posao, ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj rob, ni tvoja robinja, ni tvoja stoka, ni stranac koji živi u tvom gradu? Jer je za šest dana Gospod stvorio nebesa i zemlju, more i sve što je u njima, a sedmog dana je počinio. Zato je Gospod blagoslovio subotni dan i posvetio ga.“ (2. knjiga Mojsijeva 20:9-11 SZ)

Kao što možemo videti, Bog nam savetuje šest radnih dana u nedelji, dok samo jedan dan, Subota, treba da nam služi

za odmor, i taj odmor treba shvatiti u bukvalnom smislu. Međutim, mnogi ljudi svoje slobodno vreme koriste za obavljanje nekih drugih sitnih poslova ili za bespotrebno nerviranje, ali to uopšte nije pravi odmor. Zbog toga bi trebalo ostaviti sve ono što nas opterećuje za neki drugi dan, jer posvećeni dan u sedmici treba biti iskorišćen na najbolji mogući način. Tako će nam i sama pomisao na njega olakšati celokupni posao, koji budemo obavljali tokom ostalih šest dana.

Ako ste od onih osoba koje uopšte ne veruju u bilo kakvo rasterećenje, jer ste preokupirani sopstvenim problemima i brigama, poslušajte sledeće obećanje koje nam je dao Isus Hrist: „*Dođite k Meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i Ja ću vas odmoriti.*“ (Jevanđelje po Mateju 11:28 NZ) Upravo tako, On poznaje najbolji način da svakoga od nas odmori i rastereti, što vam mogu i sama potvrditi iz svog ličnog iskustva. Kada jednom budete naučili da Mu predate sve ono što vas opterećuje i muči, svaki naredni put biće vam sve lakše da ponovite isto to. Tada će vas ispuniti takav jedan unutrašnji mir, koji neće moći da vam oduzme niko i ništa na svetu, zbog čega nam Isus Hrist poručuje sledeće: „*Mir vam ostavljam, mir Svoj dajem vam. Ja vam ga ne dajem onako kako ga svet daje. Neka se vaše srce ne uznemiruje i neka se ne boji.*“ (Jevanđelje po Jovanu 14:27 NZ) Zbog svega navedenog, **Isus Hrist predstavlja idealno rešenje za sve naše probleme, u šta se možete uveriti i sami**, „*jer, ko god moli, dobija; i ko traži, nalazi; i otvoriće se onom ko kuca*“ (Jevanđelje po Mateju 7:8 NZ).

19. POTREBAN NAM JE NOVI ŽIVOT

U prethodnim poglavljima smo saznali da su Adam i Eva najvećim delom odgovorni za sve ono što nas trenutno snalazi u životu. Zbog njih smo postali propadljivi i smrtni, iako nam je Bog namenio večni život, i pri tom smo izgubili svu vlast nad stvorenom zemljom, kao i svim stvorenjima u njoj, što nas je učinilo Sotoninim robovima. Međutim, nije sve tako crno kao što na prvi pogled izgleda. Iako su Adam i Eva svesno izabrali smrt time što su odbacili Boga, On ih nije ostavio neutešene i bez nade, već je odlučio da ih vrati Sebi žrtvovanjem Svog jedinorođenog Sina. Verovatno mnogi od vas nikada nisu ni razmišljali o tome, ali Bog preuzima odgovornost za sva Svoja stvorena bića i saoseća sa njima u uslovima pobune.

Zar se i mi sami ne osećamo odgovornim za ono što naša deca čine? Iako u većini slučajeva znamo da njihovo loše ponašanje ne zavisi direktno od nas, ipak većina nas oseća izvesnu odgovornost za njihove loše postupke, jer smo ih mi doneli na svet, a pri tom smo ih i izvestan period njihovog života neprestano čuvali i vaspitavali. Da bi još bolje razumeli poziciju našeg nebeskog Oca, potrebno je da se na trenutak stavimo na Njegovo mesto. Zamislite da imate dete koje uživa da ubija druga bića ili da im nanosi neko drugo zlo. Kako bi se tada osećali? Da li bi vam bilo svejedno zbog toga? Verujem da ne bi, kao što ni Bogu nije svejedno kada jedni drugima nanosimo patnju i bol.

Na sledećem mestu čak i stoji da je Bog zažalio što je stvorio čoveka: „*Tada je Gospod zažalio što je načinio čoveka na zemlji, i ražalostio se u srcu.*“ (1. knjiga Mojsijeva 6:6 SZ) A razlog tome je bio sledeći: „*Gospod je video da čovek čini veliko zlo na zemlji i da je svaka misao njegovog srca uvek*

usmerena ka zlu.“ (1. knjiga Mojsijeva 6:5 SZ) Međutim, čim se čovek odvрати od svog zlog puta, Njemu bude žao što je tako razmišljao, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: „*Bog je video njihova dela, da su se odvrtili od svog zlog puta, i zato je Bog zažalio zbog zla koje je rekao da će im učiniti, i nije učinio.*“ (Knjiga proroka Jone 3:10 SZ) Upravo zbog naše mogućnosti za promenom, Bog nas još uvek održava u životu, „*jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja*“ (2. Petrova poslanica 3:9 NZ).

Da bismo uopšte mogli da dođemo do bilo kakvog pokajanja, potrebno je da znamo šta uopšte predstavlja greh: „*Ko god čini greh, on prestupa Zakom, jer greh je prestup Zakona.*“ (1. Jovanova poslanica 3:4 NZ) Ovo je najpreciznija definicija greha, koju sam uspela da pronađem u Bibliji, dok su sve druge u potpunoj saglasnosti sa njom: „*Svaka nepravednost je greh...*“ (1. Jovanova poslanica 5:17 NZ) „*Ohole oči i nadmeno srce, svetiljka zlih, to je greh.*“ (Priče Solomonove 21:4 SZ) „*Bezumni besramnost je greh...*“ (Priče Solomonove 24:9 SZ) „*Jer buntovništvo je greh isti kao i gatanje, i drsko ponašanje je isto što i vraćanje i idolopoklonstvo.*“ (1. knjiga Samuelova 15:23 SZ) Čak je i sledeća stvar greh: „*Ko zna da čini ono što je ispravno, a ipak to ne čini, to mu je greh.*“ (Jakovljeva poslanica 4:17 NZ)

Međutim, od svih definicija koje sam uspela da pronađem u Bibliji sigurno je sledeća najzanimljivija: „*A kad dođe (utešitelj), razotkriće svetu šta je greh... jer ne veruju u Mene (Isusa Hrista)...*“ (Jevanđelje po Jovanu 16:8,9 NZ) Time smo zaključili da je neverstvo u Isusa Hrista, a samim tim i u Njegovog Oca, takođe, greh. U jednom od prethodnih poglavlja smo čak i videli da je Evinom učinjenom grehu zaista prethodilo neverstvo u Boga, a onda je prirodno usledilo prestupanje Božjeg Zakona. Dok je ona želela da bude izjednačena sa Bogom, Adam je izabrao grešnicu umesto Boga, i na taj način su oboje propustili da ispolje ljubav prema Bogu. Takođe, svojim

sebičnim izborom nisu ispoljili ljubav ni prema svojim budućim potomcima, već su nam umesto toga oduzeli večni život i stavili su nas pod vlašću Sotone.

Sada nam postaje mnogo jasnije šta uopšte označava greh. Svako neverstvo i neispoljavanje ljubavi prema Bogu ili našim bližnjima automatski nas čini grešnicima, jer im time uvek nanosimo patnju i bol. Često nismo ni svesni posledica naših greha, ali sada zasigurno znamo da nas one mogu stajati večnog života. Ako nekada niste sigurni kako treba da postupite u nekoj određenoj situaciji, uvek se možete držati sledećeg Isusovog uputstva: „*Sve, dakle, što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima, jer to je Zakon i Proroci.*“ (Jevanđelje po Mateju 7:12 NZ)

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo sa prvim ljudskim parom nakon učinjenog greha, jer nam to može otkriti neke zanimljive stvari o svima nama: „*Tada su im se otvorile oči i shvatili su da su goli. Zato su spleli smokvino lišće i napravili sebi pokrivala za bedra.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:7 SZ) Da bi bolje razumeli navedeni stih, potrebno je znati da su nakon stvaranja „*oboje bili goli, čovek i njegova žena, ali se nisu stideli*“ (1. knjiga Mojsijeva 2:25 SZ). Međutim, sve se promenilo onog trenutka kada je i Adam pojeo plod za koji je bio upozoren da ga ne jede, jer su im se tada otvorile oči i shvatili su da su goli.

Da bi još bolje razumeli navedene stihove, potrebno je da znamo da je hebrejska reč za kožu (or) ista kao reč za svetlost, što nam jasno pokazuje da je telo naših praroditelja pre pada u greh bilo pokriveno svetlošću, te im golotinja nije predstavljala problem. Postoje sledeći stihovi u Bibliji koji, takođe, govore o ovom fenomenu: „*Izraelovi sinovi su videli kako koža na Mojsijevom licu zrači svetlošću. Mojsije je tada opet stavljao platno na lice, dok ne bi ušao da razgovara s Bogom.*“ (2. knjiga Mojsijeva 34:35 SZ) „*Šest dana kasnije, Isus sa Sobom povede Petra, Jakova i njegovog brata Jovana i dovede ih na*

jednu visoku goru, gde su bili sami, i pred njima se preobrazi. Lice Mu zasja kao sunce, a odeća postade bela kao svetlost. Tada se pred njima pojavise Mojsije i Ilija [koji su bili vazneseni na Nebo posle sopstvene smrti] i počеше da razgovaraju sa Isusom.“ (Jevanđelje po Mateju 17:1-3 NZ) U oba slučaja je zemaljskim bićima svetlelo lice dok su bili u prisustvu nebeskih bića. Sve ovo upućuje na zaključak da su Adam i Eva izgubili Božju slavu onog trenutka kada je i Adam sagrešio Bogu.

Sledeći stih nam otkriva na koji način je Bog prebivao u prvom ljudskom paru: „*Zar ne znate da ste vi Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama?*“ (1. poslanica Korinćanima 3:16 NZ) Navedeni stih nam jasno otkriva da je Bog to činio Svojim Duhom. Onog trenutka kad su Adam i Eva odlučili da deluju nezavisno od Njega, On je povukao Svoj Duh sa njih. Oni više nisu bili jedno sa Bogom. Biblija nam u sledećim stihovima otkriva da će Otac i Sin ponovo prebivati u svim onim ljudima koji budu poverovali u Njih: „*Ne molim (Isus Hrist) samo za njih nego i za one koji poveruju u Mene posredstvom njihove (apostolovih) reči, da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u Meni i Ja u Tebi; da i oni u Nama jedno budu, da i svet veruje da si Me Ti poslao.*“ (Jevanđelje po Jovanu 17:20,21 NZ)

Takođe, Otac i Sin će prebivati Svojim Duhom i u onim ljudima koji budu voleli Isusa Hrista, jer će samim tim držati Njegove reči, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*Isus mu je odgovorio: ‘Ako Me neko voli, držaće Moje reči, i Moj Otac će ga voleti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.’*“ (Jevanđelje po Jovanu 14:23 NZ) Na taj način će svi vernici, posredstvom istog Duha, postati jedno telo sa Ocem i Sinom, ali i sa ostalim ljudima koji budu poverovali u Njih: „*Jer kao što je telo jedno, a ima mnogo udova, i svi udovi tog tela, iako ih je mnogo, čine jedno telo – tako je i Hristos. Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni da budemo jedno telo – bili Judejci ili Grci, bili robovi ili slobodni – i svi smo jednim Duhom napoje-*

ni. Jer telo se ne sastoji od jednog uda, nego od mnogih... Vi ste Hristovo telo, a pojedinačno ste udovi.“ (1. poslanica Korinćanima 12:12-14,27 NZ)

Ova saznanja nam daju neke preciznije odgovore, koje smo želeli da dobijemo odmah na početku knjige. Sada nam postaje mnogo jasnije šta uopšte znači biti stvoren po Božjem obličju. Prvi ljudski par je duhovno bio potpuno ukladen sa svojim Tvorcem zbog čega su bili veoma dobri. Zbog toga im je Bog i rekao da će njih dvoje postati jedno telo, jer bi to bio prirodni sled događaja da Eva nije poželela da bude nezavisna i slobodna. Već smo videli da je to bio glavni razlog zbog koga je Sotona uspeo da je privoli na sopstvenu stranu i da je ubrzo, posredstvom nje, naveo i Adama na greh. Nakon tog nemilog događaja svi smo krenuli da se rađamo po Adamovom obličju, umesto po Božjem, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: *„Kada je Adam imao sto trideset godina, rodio mu se sin, njemu sličan, po njegovom obličju, i dao mu je ime Set.“ (1. knjiga Mojsijeva 5:3 SZ)* Na taj način **svi se rađamo otuđeni od Boga, zbog čega nam je svima potrebno duhovno novorođenje.**

20. RECEPT ZA NOVI ŽIVOT

U prethodnom poglavlju smo saznali da nam je potrebno novorođenje, odnosno novi život, jer nam je Adam ostavio u nasleđe život otuđenosti i „nezavisnosti“ od Boga, lišen Božje slave (Rimljanima 3:23 NZ) koji se nalazi pod prokletstvom greha. Da bi nam stvari postale još malo jasnije, hajdemo da vidimo kako su se Adam i Eva ponašali od onog trenutka kada su se odlučili za samostalnost: „*I čuli su glas Gospoda Boga, koji je išao vrtom za dnevno povetarca, pa su se čovek i njegova žena sakrili od lica Gospoda Boga među drvećem u vrtu. Gospod Bog je dozivao čoveka rečima: ‘Gde si?’ On Mu je odgovorio: ‘Čuo sam Tvoj glas u vrtu, ali sam se uplašio jer sam go pa sam se zato sakrio.’ Tada On upita: ‘Ko ti je kazao da si go? Da nisi jeo s drveta s kog sam ti dao uput da ne jedeš?’ Čovek odgovori: ‘Žena koju si mi dao da bude uz mene, ona mi je dala plod s drveta pa sam ga jeo.’ Tada Gospod Bog upita ženu: ‘Šta si to uradila?’ A žena odgovori: ‘Zmija me je prevarila pa sam jela.’“ (1. knjiga Mojsijeva 3:8-13 SZ)*

Da li primećujete šta je greh učinio Adamu i Evi? Odvojio ih je od Boga i naterao ih je da se sakriju od Njega. Sve do tog trenutka, Adam i Bog su bili prijatelji. Imali su prisnan i blizak odnos, a sada je Adam bio taj koji beži od Njega. Po prvi put je osetio takav stid da ga je bilo strah da se susretne sa Njim. Bio je svestan činjenice da je učinio ono što nije trebalo i uplašio se kazne koja bi mogla da usledi za učinjen greh. Međutim, Bog ih je prvi potražio ne zbog kazne, već radi spašenja.

Iz ove priče saznajemo da je Bogu zaista stalo do ličnog kontakta sa Svojim stvorenjima, jer iako su Adam i Eva pogazili Njegove upute, to Ga nije sprečilo da ih potraži. Znao je tačno kako se osećaju i želeo je da im pruži nadu. Iako su

posledice njihovog greha već bile tu, On je jedini znao da nije sve zauvek i nepovratno izgubljeno. Kada ih je našao sakrivene među drvećem, prvo se obratio Adamu, kome je bila poverena veća odgovornost nego samoj Evi. Setimo se da je ceo ljudski rod nastao od krvi jednog čoveka, odnosno Adama, zbog čega je sudbina svih nas direktno zavisila od njega. U prilog tome nam govori i sledeća činjenica: Evino telo je i dalje bilo okruženo svetlošću nakon što je pojela plod za koji je bila upozorena da ga ne jede, dok su ona i Adam shvatili da su goli tek kada je Adam počinio greh.

Zanimljivo je primetiti da Bog Adamu ne upućuje nijednu reč kritike, iako je imao puno pravo na to, već mu umesto toga pruža priliku da Mu sam ispriča šta se dogodilo. Iako je Adam odlučio da Mu prizna sve, ipak je uradio nešto sasvim nezahvalno. Pokušao je da opravda sopstveno ponašanje time što je krivicu prebacio na Evu, ali i na samog Boga. Nije bio on kriv što je pojeo plod za koji je bio upozoren da ga ne jede, nego je Bog trebalo da mu stvori bolju ženu. Ne znam da li ste primetili da ga Bog ni posle ovog direktnog napada uopšte nije ukorio, već je umesto toga upitao ženu šta je to uradila. Zatim je ona učinila potpuno identičnu stvar kao Adam time što je prebacila krivicu na zmiju, ali i na samog Boga. Nije ona bila kriva što je pojela plod za koji je bila upozorena da ga ne jede, već je Bog trebalo da stvori neku bolju zmiju.

Zar i mi ostali nismo poput Adama i Eve? Sigurno smo bar nekad, ako ne i više puta u svom životu postupili nepravedno prema nekoj našoj bliskoj osobi. Učinili smo nešto što je bilo potpuno suprotno našoj savesti i umesto da je prvi posetimo radi izvinjenja, sigurno smo kao prvi nagon osetili potrebu da joj se uopšte više ne javljamo. Toliko smo se osećali posramljeno i glupo da smo verovatno poželeli da tu osobu nikada više ni ne vidimo. Kada se namestila prva prilika da se susretnemo sa njom, sigurno smo imali ogromnu želju da opravdamo sopstveno ponašanje, kao što su to pokušali i Adam

i Eva, čime smo joj jedino pokazali da nam uopšte nije ni žao što smo se tako poneli prema njoj.

Identičnu stvar su pokazali i Adam i Eva prema Bogu. Njima zapravo uopšte nije bilo istinski žao što su izgubili prisnost sa Bogom, već su tada jedino strahovali za sopstvenu budućnost. Zbog toga su i pokušali da opravdaju sebe u Božjim očima kako bi što duže ostali u životu. To je bilo sebično ponašanje, koje je proizilazilo iz njihove nove prirode, jer „*je telesan [čulan] um neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava Božjem Zakonu, niti zapravo može*“ (Rimljanima poslanica 8:7 NZ). Međutim, ništa drugo osim sebičnosti nisu mogli ni da ispolje u datom trenutku, s obzirom da su sada hodili po telu, a ne po Duhu (Rimljanima 8:1 NZ). Zato ih Bog nije ni kritikovao što su sopstvenu krivicu pokušavali da prebace na druge, uključujući i Njega, jer je imao Plan izbavljenja za njih, odnosno za celokupno naše čovečanstvo. Čak im je i za iskreno pokajanje bio potreban Spasitelj, Isus Hrist, o čemu nam najbolje svedoči sledeći stih: „*Njega (Isusa Hrista) je Bog uzvisio Sebi zdesna kao Vođu i Spasitelja, da dâ pokajanje Izraelu i oproštenje grehova.*“ (Dela apostolska 5:31 NZ)

Nakon svega što smo saznali, postaje nam mnogo jasnije zašto danas gotovo da niko ni ne traga za Bogom. Naša ego-centričnost nam to ne dozvoljava, već nas stalno nagoni da se uporno krijemo i bežimo od Njega. Na Adamovom primeru se najbolje vidi šta je sebičnost u stanju da uradi i najpožrtvovanim čoveku. Adam je u očaju doneo odluku da po svaku cenu podeli Evinu sudbinu, ali nedugo zatim, on je tu istu Evu krenuo da krivi za sve. Počeo je da se žali na nju i prebacivao je Bogu što mu je uopšte i dao ženu. Isti slučaj se dešava i sa nama, jer nam je stalno neko drugi kriv, zbog čega u svakoj situaciji pokušavamo da prikažemo sebe u najboljem mogućem svetlu. Kroz Plan spasenja Bog nam omogućuje novo, duhovno rođenje, zbog čega nam Isus Hrist poručuje sledeće „*Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko odozgo ne rodi, ne može videti*

Božje carstvo.’ A Nikodim Ga upita: ‘Kako čovek može da se rodi kad je star? Zar može po drugi put da uđe u utrobu svoje majke i da se rodi?’ Isus odgovori: ‘Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ne rodi od vode i od Duha, ne može ući u Božje kraljevstvo. Što je rođeno od tela, telo je, a što je rođeno od Duha, Duh je.’“ (Jevanđelje po Jovanu 3:3-6 NZ)

Kao što svi odlično znamo, svaki čovek se zaista rađa od tela, zbog čega smo propadljivi i smrtni, ali ako želimo da primimo večni život potrebno nam je novorođenje od Duha, odnosno ponovno začće od Boga. Sledeći stihovi nam jasno pokazuju na koji način se to ostvaruje: „*Svako ko veruje da je Isus zaista Hristos, začet je od Boga...*“ (1. Jovanova poslanica 5:1 NZ) „*A onima koji su Ga (Isusa Hrista) primili dao je pravo da postanu deca Božja, jer veruju u Njegovo ime, koji nisu od krvi ni od telesne volje ni od čovečije volje, nego začeti od Boga.*“ (Jevanđelje po Jovanu 1:12,13 NZ) „*Zaista, svi ste vi Božji sinovi verom u Hrista Isusa.*“ (Galatima poslanica 3:26 NZ)

Upravo tako, Bog nam kroz našu veru u Isusa Hrista daje novorođenje da bi nas posinio, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: „*Jer svi koje vodi Božji Duh sinovi su Božji. Jer niste primili duh ropstva da se opet bojite, nego ste primili Duh posinjenja, koji nas podstiče da vičemo: ‘Aba (na aramejskom Oče), Oče! Taj Duh svedoči s našim duhom da smo Božja deca. A ako smo deca, onda smo i naslednici – naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi...*“ (Rimljanima poslanica 8:14-17 NZ) Na taj način **ponovo smo došli do istog zaključka da nam vera u Isusa Hrista obezbeđuje večni život i to nije sve, jer nam ona obezbeđuje i bratsku vezu sa Njim:** „*Jer i Onaj koji posvećuje (Isus Hrist) i oni koje On posvećuje – svi su od istog Oca. Zato se On ne stidi da ih zove braćom, kad kaže: ‘Objaviću ime Tvoje (Očevo) braći Svojoj, usred okupljenog mnoštva.*“ (Jevrejima poslanica 2:11,12 NZ)

21. PRIHVATIMO NOVI ŽIVOT

U prethodnom poglavlju smo saznali da da verom u Isusa Hrista možemo imati večni život. Međutim, Biblija jasno kaže „*da je vera bez dela beskorisna*“ (Jakovljeva poslanica 2:20 NZ), jer „*i demoni veruju i drhte*“ (Jakovljeva poslanica 2:19 NZ). Preciznije rečeno, nije samo dovoljno reći: „Ja verujem u Boga“ i očekivati spasenje, već je neophodno da i naša nesebična dela proizilaze iz naše ispovedane vere.

Evo jednog najjasnijeg kriterijuma na osnovu koga ćemo moći i sami da otkrijemo da li je naša vera delotvorna ili nije: „*Ko čini greh, od Đavola je, jer Đavo greši od početka. Zato je došao Sin Božji, da uništi Đavolova dela. Ko je god rođen od Boga, ne čini greh, jer Božje seme ostaje u njemu, i on ne može da čini greh, jer je rođen od Boga. Božja deca i Đavolova deca poznaju se po ovome: ko god ne čini ono što je pravedno, nije od Boga, kao ni onaj ko ne voli svog brata. Jer ovo je poruka koju ste čuli u početku: Volimo jedan drugoga!*“ (1. Jovanova poslanica 3:8-11 NZ) Upravo tako, svako ko ne čini ono što je pravedno nije od Boga, kao ni onaj ko ne voli brata svog.

Na osnovu istih kriterijuma moćićemo da proveravamo i veru ostalih ljudi, dok nas Biblija s razlogom podstiče da to i činimo: „*Ne verujte svakom duhu, nego proveravajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svet.*“ (1. Jovanova poslanica 4:1 NZ) Preciznije rečeno, „*onaj ko kaže: 'Ja Ga (Boga) poznajem', a ne drži Njegova uputstva, lažljivac je i istina nije u njemu.*“ (1. Jovanova poslanica 2:4 NZ) Kao što možemo videti, svako ko ispoveda svoju veru u biblijskog Boga, trebalo bi i svojim nesebičnim delima da je manifestuje, jer je prava vera utemeljena na celovitoj istini koja dolazi kroz Božju objavu. Međutim, mi smo bez Boga nemoćni da činimo

takve stvari, „*jer znamo da je Zakon duhovan, a ja sam telesan, prodat u ropstvo grehu.*“ (Rimljanima poslanica 7:14 NZ), zbog čega nam se nameće sledeće važno pitanje: „*Jadan sam ti ja čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?*“ (Rimljanima poslanica 7:24 NZ) U nastavku navedenog stiha možemo pročitati željeni ogovor: „*Neka je hvala Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda! Ja, dakle, umom robujem Božjem zakonu, a telom zakonu greha.*“ (Rimljanima 7:25 NZ)

Navedeni stih nam jasno otkriva da nas Bog ne oslobađa „magičinim činom“ od naše stare telesne prirode, koja i dalje ostaje da robuje zakonu greha, već u nas stavlja Svoj Duh, uz pomoć koga možemo da držimo Njegov Zakon. Zbog toga nam je svima potrebno novorođenje da bi „*Božja ljubav bila izlivena u naša srca kroz Svetog Duha*“ (Rimljanima poslanica 5:5 NZ). Tek tada će svako od nas biti osposobljen za držanje Njegovog Zakona, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Daću (Bog) vam novo srce i u vas ću nov Duh staviti. Izvadiću iz vašeg tela kameno srce i daću vam mesno srce. Staviću u vas Svoj Duh, pa ćete živeti po Mojim propisima i držaćete se Mojih zakona i izvršavaćete ih.*“ (Knjiga proroka Ezekielu 36:26,27 SZ) Od nas najviše zavisi čemu ćemo u životu težiti – grehu ili pravednosti, o čemu možete detaljnije čitati u Rimljanima poslanica 6:18-23 NZ.

Kao što smo upravo videli, novo srce i Božji Duh u nama nas jedino može osposobiti za držanje Božjeg Zakona, jer će Bog Svojim Duhom ponovo prebivati u nama. To je proces koji započinje verom u poslušnosti, predanjem Bogu, te rastom u spoznaji istine i oplemenjivanju karaktera. Na taj način bićemo osposobljeni za ispoljavanje nesebične ljubavi prema Njemu i svim svojim bližnjima. U prethodnom poglavlju smo saznali da će svako od nas postati blizak sa ostalim ljudima koji veruju u Isusa Hrista, jer će u svima nama prebivati isti Duh. Takođe, svi ljudi ovoga sveta mogu postati naša braća/sestre, jer je svako od nas dobio mogućnost da postane deo jedne veli-

ke nebeske porodice, i ono što je najzanimljivije od svega – svako od nas je imao dosta prilika da upozna Božju ljubav kroz nesebične postupke drugih ljudi.

Već smo spominjali tzv. neznabošce, koji iako nisu svesni Božjeg postojanja, ipak ispoljavaju ljubav prema Njemu onda kada usrećuju svoje bližnje. Kao što smo mogli da vidimo, oni nesvesno slede Božji glas, koji im se obraća preko njihove savesti, i na taj način bivaju osposobljeni za držanje Njegovog Zakona. To nam samo dodatno potvrđuje Njegovo stalno prisustvo u svetu, jer se svim silama trudi da nas upozna sa Svojim jedinorođenom Sinom u kome se jedino nalazi spasenje.

Možda niste razmišljali o tome, ali Bog nas mora pret hodno privući ka Svom Sinu da bismo uopšte mogli da dođemo ka Njemu, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Niko ne može doći k Meni (Isusu Hristu) ako ga ne privuče Otac...*“ (Jevanđelje po Jovanu 6:44 NZ) Zbog toga Bog nastoji da nas sve privuče ka Svom jedinorođenom Sinu kako bi nas spasio za čitavu večnost. To je zapravo glavni razlog zbog koga je dozvolio Njegovu neizmernu žrtvu, jer: „*Ja (Isus Hrist) kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k Sebi.*“ (Jevanđelje po Jovanu 12:32 NZ)

Nakon svega što smo saznali, da li vam naš nebeski Otac i dalje deluje daleko? Da li Ga i dalje doživljavate kao nekog ko se uopšte ne interesuje za naš ljudski rod, već nas je ostavio same da se patimo na ovom svetu? Sada, kada poznamo sve ove divne stvari o Bogu, verujem da će svima biti lako da poveruju u Njega i Njegovog jedinorođenog Sina, koje smo i sami imali priliku da upoznamo kroz sopstvena i tuđa dela nesebične ljubavi. Takođe, Bog je svakom čoveku još više olakšao zadobijanje večnog života, time što nam je podario veru u Sebe odmah na rođenju, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: „*Jer Ti (Bože) si me izvadio iz utrobe majčine, Ti si mi pouzdanje ulio još na grudima majke moje.*“ (Psalmi 22:9

SZ) „*Na Tebe (Boga) se oslanjam otkad sam iz utrobe izašao...*“ (Psalmi 71,6 SZ) Zbog toga ne postoji nijedan čovek koji je uskraćen za opštu Božju blagodat, a na svakome od nas ostaje lični izbor da li ćemo je pravilno upotrebiti ili zloupotrebiti.

Čak i oni ljudi koji govore da ne veruju u istinskog Boga, ipak moraju da grade neki sistem verovanja. Jedni veruju u silu koja vlada prirodom, drugi veruju u više bogova, pa čak i ateisti veruju u čovekovu spoznaju kroz nauku, iako tvrde da ne veruju ni u kakvog boga, time što se oslanjaju i uzdaju u nju. Sigurno ste primetili da i naša najmlađa deca pokazuju veru u nas, time što nas zovu u pomoć kada su uplašeni ili zabrinuti. Isto tako svi mi ispoljavamo veru u Boga onda kada se nađemo u nekoj ekstremnoj situaciji gde nam nijedan drugi čovek ne može biti od pomoći. Želim da se setite jedne takve situacije, ako ste je uopšte imali, i da iskreno odgovorite na sledeća pitanja: Koga ste se u tom trenutku setili? Na koga ste se oslonili? U koga ste se pouzdali? Koga ste pozvali u pomoć?

Sigurna sam da je svako od nas odgovorio na identičan način, jer se svako od nas rađa sa verom u Boga. Budite sigurni da je Bog u svakoj našoj rizičnoj situaciji bio tu, odmah do nas, jer da On nije intervenisao Đavo bi nas dosad sigurno uništio. Sada znamo i razlog našeg spasenja. Svako od nas je sačuvan u životu da bismo konačno prihvatili Njegovo besplatno spasenje: „*Jer se pokazala Božja blagodat koja donosi spasenje svim ljudima.*“ (Titu poslanica 2:11 NZ) Na taj način nas sva dosadašnja saznanja jednoglasno dovode do sledećeg važnog zaključka: **Bog se pobrinuo da svako od nas dobije večni život i živi život po Duhu:** „*jer nam je Njegova božanska snaga darovala sve što je potrebno za život i pobožnost...*“ (2. Petrova poslanica 1:3 NZ) **Od nas se jedino očekuje da prihvatimo ono što nam je ponuđeno, a Bog će se postarati za sve ostalo.**

22. DA BI DOŠLO NOVO MORAMO PRETHODNO ODBACITI STARO

Iako nam je spasenje već obezbeđeno od strane Boga, sve dok živimo na ovoj zemlji, u uslovima vladavine greha, Sotona ima načina da nam zagorčava život. Pored uobičajenih životnih patnji, on se svim silama trudi da nam iznova i iznova nameće različite zablude u vezi Boga, koje će nas dodatno opterećivati i udaljavati od Njega. Pošto su ljudi u životu navikli da sve dobre stvari treba prvo da zasluže/zarade da bi ih uopšte dobili, vremenom upadaju u Sotoninu zamku da svoj večni život, takođe, treba prvo da zarade da bi mogli da ga dobiju. Zar se i sami u svom detinjstvu nismo susretali sa sledećim načinom vaspitavanja: „Ako budeš bio dobar dečak/dobra devojčica, dobićeš određenu stvar.“ Onda dolazi škola gde se dobre ocene, takođe, zarađuju našim sopstvenim zalaganjem: „Ako budeš puno učio, imaćeš dobre ocene.“ Zatim započinjemo svoj radni vek gde platu, takođe, zarađujemo svojim radom: „Ako budeš puno radio, imaćeš više para.“ Zar onda nije logično da se tako sjajna stvar kao što je večni život, takođe, zarađuje sopstvenim delima?

Međutim, Biblija nam otkriva da tako nešto nije ni moguće bez posredovanja Božje blagodati, jer „*može li Etiopljanin promeniti svoju kožu ili leopard svoje šare? Tako ni vi ne možete dobro činiti kad ste navikli zlo činiti.*“ (Knjiga proroka Jeremije 13:23 SZ) Upravo tako, niko od nas nije u stanju da u svojoj sili učini bilo kakvo nesebično delo da bi zaslužio vlastito spasenje, jer i kad ga činimo „*sva je naša pravda kao prljava haljina*“ (Knjiga proroka Isaije 64:6 SZ).

Sigurno ste iznenađeni ovim što ste upravo pročitali, ali Biblija ide i dalje od toga: „*Nema pravednog čoveka, nema nijednog. Nema nikog ko je razuman, nema nikog ko traži Bo-*

ga. Svi su zastranili, svi su oni bezvredni, nema nikoga ko čini dobro, nema nijednog.“ (Rimljanima poslanica 3:10-12 NZ)
Da, dobro ste čuli – nema nijednog čoveka koji čini dobro, jer i kad ga činimo naši motivi su uvek sebični. Zbog toga nam Biblija u sledećem stihu potvrđuje da je spasenje dar od Boga: *„Tom blagodaću (Božjom blagodaću u Hristu) spaseni ste kroz veru. I to nije od vas, dar je Božji. Ne od dela, da se niko ne bi hvalio. Jer mi smo Njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo.“ (Efescima poslanica 2:8-10 NZ)*

Nakon svega što smo saznali, postavlja se sledeće važno pitanje: Kako nekim ljudima ipak polazi za rukom da s vremena na vreme manifestuju nesebična, dobra dela? U prethodnom poglavlju smo videli da im Božji Duh pomaže u tome, jer *„rod Duha je: ljubav, radost, mir, trpljenje, ljubaznost, dobrotu, vera, blagost, samosavladavanje“ (Galatima poslanica 5:22,23 NZ)*, dok su: *„dela telesna očigledna. To su: blud, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, vračarstvo, neprijateljstva, svađe, ljubomora, srdnje, prepirke, podele, jeresi, zavisti, pijanke, razuzdane gozbe i tome slično“ (Galatima poslanica 5:19-21 NZ)*. Na taj način dolazimo do ključnog saznanja da je ispravan način života moguće voditi samo kroz našu saradnju sa Ocem i Sinom u Njihovom Planu spasenja. Zato nam je Isus Hrist i poručio da moramo umreti našoj telesnoj prirodi ako želimo da činimo nesebična, dobra dela, *„jer ko umre, oslobađa se greha“ (Rimljanima poslanica 6:7 NZ)*.

Međutim, kako mi koji smo telesni i sebični možemo da umremo svome ja? Odgovor je nikako. Zbog toga nam je svi-ma potreban Spasitelj koji će želeti da umre za nas, što je Isus Hrist zapravo i učinio pre oko 2000 godina, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: *„A Bog nam je pokazao svoju ljubav tako što je Hristos, dok smo još bili grešnici, umro za nas.“ (Rimljanima poslanica 5:8 NZ)* *„Hristos je Sebe dao za nas da bi nas izbavio od svakog bezakonja i očistio Sebi narod koji je*

izabrao, revan za dobra dela.“ (Titu poslanica 2:14 NZ) *„Jer Bog nas nije namenio na gnev, nego da steknemo spasenje kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je umro za nas da bismo – bilo da bdimo ili da spavamo – živeli zajedno s Njim.*“ (1. poslanica Solunjanima 5:9,10 NZ) *„Dakle, budući da je Hristos stradao u telu za nas, i vi se naoružajte tim istim stavom, jer ko strada u telu prekinuo je s gresima, da preostalo vreme u telu ne živi po ljudskim željama nego po Božjoj volji.*“ (1. Petrova poslanica 4:1,2 NZ) Kao što možemo videti, On je umro za sve nas da bismo konačno prekinuli sa gresima i živeli verom po Božjoj volji zajedno sa Njim.

Sada se postavlja sledeće važno pitanje: Kako je Isus Hrist mogao da umre za sve nas, odnosno kako je njegova smrt mogla da postane naša? Na isti način kao što je Adamov greh automatski postao naš onog trenutka kada je sagrašio Bogu. Da li je neko od nas doprineo Adamovom učinjenom grehu da bi morao da snosi njegove posledice? Naravno da nije, jer niko od nas nije bio ni rođen u njegovo vreme. Međutim, iako ni sa čim nismo doprineli njegovom učinjenom grehu, ipak je svako od nas sagrašio zajedno sa njim, što nam sledeći stih najbolje pokazuje: *„Zato, kao što je kroz jednog čoveka (Adama) u svet ušao greh i preko greha smrt, i tako se smrt proširila na sve ljude jer su svi sagrašili...“* (Rimljanima poslanica 5:12 NZ) Da, dobro ste čuli – „jer su svi sagrašili“.

Onog trenutka kada je Adam sagrašio Bogu, automatski je svako od nas postao grešnik, jer je Bog *„učinio da od jedne krvi (Adama) sav rod čovečiji živi po svemu licu zemaljskom“* (Dela apostolska 17:26 NZ). Na taj način Adam je predstavljao odgovornog zastupnika i oca celokupnog našeg čovečanstva, od koga je zavisila sudbina svih nas. Već smo govorili o Evi čije je telo i dalje bilo okruženo svetlošću nakon što je učinila svoj prvi greh. Tek sa Adamovim padom u greh, Božja slava ih je u potpunosti napustila. To nas dovodi do sledećeg važnog zaključka: Svako od nas je mogao biti sačuvan od posledica

greha da Adam nije poslušao Evu i okusio plod za koji je bio upozoren da ga ne jede. Na svu sreću, Bog je u svom predznajnu imao pripremljen genijalni plan sa Svojim jedinorođenim Sinom da budemo spaseni za čitavu večnost. Jednoglasno su odlučili da Isus Hrist dođe na našu zemlju kao drugi Adam, odnosno drugi Zastupnik našeg čovečanstva, koji će nam vratiti sve one priveligije koje je prvi ljudski par uspeo da izgubi: „*Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživeti.*“ (1. poslanica Korinćanima 15:22 NZ) „*Tako je i napisano: ‘Prvi čovek, Adam, postao je živa duša, poslednji Adam (Isus Hrist) u Duhu koji daje život.*“ (1. poslanica Korinćanima 15:45 NZ)

Sada nam je poznat i konkretan mehanizam pomoću koga svaki telesni čovek može umreti svome ja i živeti novim pravednim životom. Iako se nismo ni rodili u vreme Adama, ipak smo svi dobili grešan i smrtni život od njega. Isto tako, iako nismo ni bili rođeni u vreme Isusa Hrista, ipak svi imamo mogućnost da dobijemo pravedan i večan život koji se nalazi u Njemu: „*Jer kad za greh jednog vlada smrt kroz jednog, koliko će više oni koji primaju izobilje blagodati i dar pravednosti u životu vladati kroz jednog Isusa Hrista!*“ (Rimljanima poslanica 5:17 NZ) Takođe, iako se niko od nas nije ni rodio u vreme Adama, ipak je svako od nas sagrešio zajedno sa njim. Isto tako, kao što niko od nas nije ni bio ni rođen u vreme Isusa Hrista, ipak možemo postati pravedni zajedno sa Njim: „*Jer kao što su neposlušnošću jednog čoveka mnogi postali grešnici, tako će i poslušnošću Jednoga mnogi postati pravedni.*“ (Rimljanima poslanica 5:19 NZ)

Prvi grešan i smrtni život dobili smo od Adama putem nasleđa, dok drugi pravedan i večan život možemo dobiti verom u Isusa Hrista. Setimo se da je Adam bio zastupnik celokupnog našeg čovečanstva sve dok nije došao Isus Hrist kao naš drugi Zastupnik. Zbog toga je celokupno naše čovečanstvo bilo u Adamu onog trenutka kada je izabrao smrt i izgubio večni život. Međutim, za nas se zauzeo drugi Zastupnik, odno-

sno Isus Hrist, koji se poistovetio sa nama kao opšti Čovek, drugi Adam, i iskupio nas. Na taj način oba naša zastupnika određuju sudbinu celokupnog našeg čovečanstva, kao što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: *„Prvi čovek je od zemlje i zemaljski, a drugi čovek je Gospod sa nebesa. Kakav je zemaljski, takvi su i drugi koji su zemaljski, a kakav je Onaj koji je nebeski, takvi su i drugi koji su nebeski.“* (1. poslanica Korinćanima 15:47,48 NZ) Od nas jedino zavisi čiji ćemo život izabrati. **Sa jedne strane možemo ostati u Adamu i živeti njegovim grešnim i telesnim životom, dok sa druge strane možemo biti u Isusu Hristu i živeti njegovim pravednim i duhovnim životom. Osnovna je razlika u tome što prvi život prolazi i osuđen je na smrt, dok drugi ostaje za čitavu večnost.**

23. VERA JE KLJUČ

Hajdemo da potražimo odgovor u Bibliji kako je Isusu Hristu uopšte pošlo za rukom da se kvalifikuje za našeg Zastupnika. Morao je pre svega da postane čovek. Preciznije rečeno, pristao je da ostavi Svoj siguran položaj na Nebu pored Oca i došao je na našu zemlju upropašćenu posledicama greha i to ni manje, ni više nego u obličju našeg grešnog tela, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: „...*Bog je, poslavši Svog Sina u obličju grešnog tela, za greh osudio greh u telu...*“ (Rimljanima poslanica 8:3 NZ) „*Jer On (Isus Hrist) ne uze na Sebe prirodu anđela, već uze na sebe seme Avramovo.*“ (Jevrejima poslanica 2:16 NZ) „...*kad je (Isus Hrist) po obličju postao čovek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu.*“ (Filipljanima poslanica 2:8 NZ) Pored navedenih stihova, postoje još mnogi drugi koji nam nedvosmisleno potvrđuju da je Isus Hrist došao na našu zemlju u obličju ljudskog tela.

Verovatno ste primetili da Biblija sve vreme naglašava da je Isus Hrist došao u obličju ljudskog tela, a ne u ljudskom telu, jer su Njegov identitet i rođenje zaista jedinstveni, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: „*A rođenje Isusa Hrista bilo je ovako: Njegova majka Marija bila je verena sa Josifom, ali pre nego što su se venčali, pokazala se da je začela od Svetoga Duha. A njen muž Josif, pošto je bio pravedan čovek, nije hteo da je izvrgne sramoti pa odluči da je tajno napusti. Ali, dok je on još o tome razmišljao, u snu mu se pojavi Gospodnji anđeo i reče: 'Josife, sine Davidov, ne boj se da uzmeš Mariju za ženu jer je Ono što je u njoj začeto od Svetoga Duha. Rodiće Sina, a ti ćeš Mu dati ime Isus, jer će On Svoj narod spasti od greha njihovih.'*“ (Jevanđelje po Mateju 1:18-21 NZ) Kao što možemo videti, Isus Hrist je bio začat od Svetog Duha u ljud-

skom telu device Marije. Na taj način je preneo Svoj identitet sa Neba kao Božji jedinorođeni Sin, dok je od telesne žene dobio obličje grešnog tela, čime se poistovetio sa nama kao Sin čovečji (Jevanđelje po Mateju 18:11 NZ). Iako trenutno nismo u mogućnosti da shvatimo natprirodni mehanizam pomoću koga je Isus Hrist došao na našu zemlju, za nas je najvažnije da je ovim činom uspeo da se kvalifikuje za našeg drugog Zastupnika.

Potrebno je napomenuti da je Isus Hrist svojevolejno pristao da se žrtvuje za sve nas, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „*Zato Me (Isusa Hrista) Otac i voli, jer Ja polažem Svoj život da bih ga opet primio. Niko Mi ga ne oduzima, nego ga Ja sam od Sebe polažem. Imam vlast da ga položim i imam vlast da ga opet primim. Takvo sam uputstvo primio od Svog Oca.*“ (Jevanđelje po Jovanu 10:17,18 NZ) Upravo tako, On je jedino zbog nas pristao da bude rođen u obličju našeg grešnog tela, na teritoriji koja trenutno pripada Njegovom najvećem neprijatelju Sotoni kako bi nas spasio za čitavu večnost.

Verujem da niko od nas ne može ni da zamisli koliko je tako nešto bilo ponižavajuće za Njega, jer smo toliko duhovno i telesno degradirali da bi i za prvog čoveka, Adama, bilo poniženje da se rodi u našem degradiranom telu. Zbog takvog našeg jadnog stanja dosta ljudi veruje da smo nastali od majmuna. Međutim, Isus Hrist je imao toliku ljubav prema nama da je odlučio da postane čovek. Takođe, i Njegov Otac je imao ogromnu ljubav prema nama čim je odlučio da nam da Svog jedinorođenog Sina. Ali, šta su Njih dvojica uopšte mogli da vole? Već smo videli da u nama nema ničeg dobrog i da nas naša sebična priroda neprestano svađa sa Njima. Toliko smo zastranili da ih sve više ljudi spominje čak i u svojim psovkama, dok se mnogo osoba usuđuje da se ruga i Njihovom postojanju.

Međutim, želim da vas podsetim da su Otac i Sin po Svojoj prirodi nesebična ljubav i da svakoga od nas vole bez

ikakve koristi za Sebe. Njihova ljubav nikada ne prestaje, što je dosta roditelja imalo priliku da oseti na sopstvenoj koži. Verujem da većina nas, ako ne i svi, volimo svoje dete bez obzira na to kakvo je ono. Zbog toga bi bilo jako korisno da kroz naše lične odnose sa decom upoznajemo pravu prirodu nebeskog Oca, jer nam na taj način mnoge stvari mogu postati jasnije.

Što se tiče Isusovog rođenja na zemlji, ono uopšte nije proteklo glatko s obzirom da Sotona vlada ovom zemljom, kome nikada nije bilo u interesu da se rodi naš divni Spasitelj. Zato je upotrebio svu svoju silu da ubije Isusa Hrista odmah na rođenju. Međutim, pre svog pokušaja da Ga ubije, učinio je nešto mnogo bolnije za samog Boga. Potrudio se da svi tadašnji ljudi, koji su danonoćno istraživali Bibliju, potpuno prevideli činjenicu da im uskoro dolazi Spasitelj. Bog im je kroz Svoje nadahnute proroke, stotinama godina unapred, dao detaljna proročanstva o Svom jedinorođenom Sinu – kojem će plemenu pripadati, u kom će se gradu roditi, kada će se to desiti i tome slično. Dao im je i detaljne opise celokupne Isusove misije na zemlji.

Sve je tadašnjim učenim ljudima, tzv. farisejima i sadukejima, bilo pruženo na dlanu, ali su oni bili previše zaokupljeni sopstvenim naukama zbog čega su uspeli da prevideli ovakve spasonosne stvari. Ušli su u bespotrebno ropstvo ljudskim pravilima, što se i danas može videti kod mnogih hrišćana. Stalno su raspravljali o sporednim detaljima zbog čega su propustili jedinstvenu priliku da prepoznaju Onoga o kome je celo Sveto pismo govorilo. Iako su znali napamet sve biblijske stihove, njihovo znanje im ništa nije koristilo. Nedostajalo im je lično iskustvo sa Bogom o čemu smo govorili još na početku knjige. Iako su znali sve informacije o Njemu, ipak su propustili priliku da se lično upoznaju sa Njim. Izgovarali su duge molitve sa unapred naučenim rečima koje im ništa nisu koristile, jer su potpuno prevideli da svoje srce predaju Bogu. Svojim ponašanjem su Mu neprestano pokazivali da im Spasitelj uopšte nije

ni potreban, jer su se konstantno uzdali u svoja „pravedna“ dela.

Upravo iz navedenih razloga, Bog je imao pune ruke posla da sačuva Svog jedinorođenog Sina u životu dok je hodao našom zemljom, jer Mu je delovanje konstantno bilo ograničeno ljudskom slobodnom voljom. Zbog toga je morao neprestano da pronalazi različite pobožne ljude, koji su uspeli da sačuvaju jaku veru u Njega, izgrađenu kroz lični odnos sa Njim, da bi mogao da im poveri tako odgovoran zadatak kao što je bilo staranje o Njegovom jedinorođenom Sinu. Jedino su takvi ljudi mogli da slede Njegovu volju, jer su Mu nesmetano dopuštali da se meša u njihove živote i da uz pomoć njih deluje i na druge ljude. Kao što smo mogli da vidimo, Bog je izabrao devicu Mariju da rodi Njegovog jedinorođenog Sina, koja je i sama morala da poseduje odgovarajuće kvalitete da bi mogao da joj poveri tako odgovoran zadatak.

O Marijinim kvalitetima možemo čitati u sledećim stihovima: *„Anđeo joj reče: ‘Sveti Duh doći će na tebe i sila Svevišnjega zaseniće te. Zato će Onaj što se rodi biti svet, i nazvaće se Sin Božji. Evo, i tvoja rođaka Jelisaveta začela je sina u svojoj starosti, i već je u šestom mesecu ona koju zovu nerotkinjom. Jer Bogu ništa što kaže nije nemoguće.’ Tada Marija reče: ‘Evo Gospodnje sluškinje! Neka mi bude po tvojoj reči.’ Zatim je anđeo otišao od nje.“* (Jevanđelje po Luki 1:35-38 NZ) Navedeni stihovi nam jasno otkrivaju puno stvari o njoj. Ona je bila devojka poniznog i skromnog duha koja je posedovala veliko poštovanje prema Bogu i ono što je najbitnije od svega, imala je ogromnu veru u Njega. Iako je bila devica, odmah je poverovala anđelovim rečima da će moći da rodi dete koje je začeto od Svetog Duha. Nije mu postavila nijedno dodatno pitanje kako je tako nešto uopšte moguće, već se pouzda u Božje obećanje bez bilo kakvog opiranja. Kao što možemo videti, Marija je posedovala kvalitet jednostavnog poverenja u Božju Reč i Njegovo vođstvo. Na taj način je svakome od nas

pružila primer kako treba da se poštuje naš nebeski Otac i kakvu veru treba da imamo, **jer je vera ključna stvar za ispunjavanje Božje volje**, što nam najbolje potvrđuje sledeći stih. *“A bez vere nije moguće ugoditi Bogu.”* (Jevrejima poslanica 11:6 NZ)

24. NE MOŽEMO SAMI

Hajdemo da vidimo gde se rodio Isus Hrist, jer nam ta informacija otkriva još jedno poniženje koje je morao da pretrpi zbog nas: *„Tako je i Josif krenuo iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju, u Davidov grad, koji se zove Betlehem, jer je bio iz Davidovog doma i njegove porodice, da se upiše s Marijom, koja se do tada već udala za njega, i bila je u poodmakloj trudnoći. Dok su bili tamo, došlo je vreme da se porodi. I rodila je svog Sina, prvenca, povila Ga i položila u jasle, jer u konačistu nije bilo mesta za njih.“* (Jevanđelje po Luki 2:4-7 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Isus Hrist bio rođen u štali, jer u Betlehemu nije bilo konačista za njih. Marija Ga je položila u jasle gde se odlagala hrana za stoku i tu je naš divni Spasitelj dočekaao Svoje prvo jutro.

Ovi stihovi nam, takođe, otkrivaju da su Josif i Marija bili skromni i siromašni ljudi, koji nisu bili ugledni i cenjeni u svom rodnom mestu. Na taj način nam je Bog poručio sledeću važnu stvar: Ne bi trebalo da posmatramo ljude kroz njihov ugled, status, zvanje, titulu, bogatstvo, položaj ili spoljašnju lepotu, već bi trebalo da pažljivo posmatramo šta im je u srcu, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: *„Ali Gospod reče Samuelu: ‘Ne gledaj na njegovu spoljašnjost niti na njegov visoki stas, jer sam ga odbacio. Bog ne gleda na ono što čovek gleda, jer čovek gleda ono što se očima vidi, a Gospod gleda ono što je u srcu.“* (1. knjiga Samuelova 16:7SZ) Sigurno smo i sami imali priliku da se uverimo u ove Božje reči, jer nečija spoljašnjost zaista ume i da prevari, dok unutrašnjost nikada.

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo sa Isusom Hristom nakon Njegovog rođenja. Kao što smo već spomenuli, Sotona je ubrzo nakon Njegovog rođenja naveo tadašnjeg judejskog kralja, Iroda, da Ga ubije, kao što nam sledeći

stih pokazuje: „Kad je video da su ga mudraci prevarili, Irod se veoma razbesne pa naredi da se u Betlehemu i okolini pobiju sva muška deca od dve godine i mlađa, prema vremenu koje je saznao od mudraca.“ (Jevanđelje po Mateju 2:16 NZ) Međutim, Bog je na vreme sklonio Svog jedinorođenog Sina iz Betlehema u Egipat kako bi Mu spasio život, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: „Kad su oni otišli, Josifu se u snu pojavi Gospodnji anđeo i reče mu: ‘Spremi se, uzmi Dete i Njegovu majku i beži u Egipat. Onde ostani dok ti ne kažem jer će Irod tražiti Dete da Ga ubije.’ I Josif se spremi pa noću uze Dete i Njegovu majku i krenu u Egipat, gde ostade sve do Irodove smrti...“ (Jevanđelje po Mateju 2:13-15 NZ)

Navedeni stihovi nam ponovo pokazuju koliko je važno da čovek poseduje jaku veru u Boga, jer da je Josif u bilo kom trenutku posumnjao u Božje reči, ne bi uspeo da sačuva našeg Spasitelja u životu. Međutim, on je, kao i njegova žena Marija, imao potpuno pouzdanje u Boga, zbog čega je baš njemu pripala čast da odgaji Božjeg jedinorođenog Sina. „Kad je Irod umro, u Egiptu se Josifu u snu pojavi Gospodnji anđeo i reče: ‘Spremi se, uzmi Dete i Njegovu majku pa pođi u zemlju Izraelovu jer su umrli oni koji su Detetu hteli da oduzmu život.’ I Josif se spremi, uze Dete i Njegovu majku, i ode u zemlju Izraelovu.“ (Jevanđelje po Mateju 2:19-21 NZ) Kao što možemo videti, Bog je preko Svojih vernih anđela i ljudi sve vreme brinuo o Svom jedinorođenom Sinu, dok je „dete raslo i jačalo u Duhu, ispunjavajući se mudrošću i blagodat Božja je bila na Njemu“ (Jevanđelje po Luki 2:40 NZ).

Možda niste znali, ali Isus Hrist je tek oko svoje 30. godine započeo Svoju službu spasavanja ljudi, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: „Kad je Isus započeo sa Svojom službom, imao je oko trideset godina...“ (Jevanđelje po Luki 3:23 NZ) Sve do tada, On je duhovno sazrevao za ispunjavanje tako odgovornog zadatka, čime nam je pružio važnu pouku da moramo biti istrajni i strpljivi. Pre započinjanja Svoje službe, Isus

Hrist je bio kršten simboličnim uronjavanjem u vodu i tada je zvanično otpočela Njegova spasonosna misija. Hajdemo da vidimo šta se tada desilo: „*Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i On ugleda Božjeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na Njega. A glas sa neba reče: ‘Ovo je Moj ljubljani Sin, koji je po Mojoj volji!’*“ (Jevanđelje po Mateju 3:16,17 NZ)

Nakon ovog čudesnog događaja, Isusa Hrista je čekalo neizbežno kušanje od strane Sotone. Đavo Ga je kušao na sličan način kao što je kušao i samu Evu u edenskom vrtu, jer je morao da savlada sva moguća iskušenja kako bi nas konačno izbavio iz greha: „*Jer naš Prvosveštenik (Isus Hrist) je Neko ko ne samo što može da saoseća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušani u svemu, ali nije zgrešio.*“ (Jevrejima poslanica 4:15 NZ) Sledeći stihovi nam jasno pokazuju kako je podmukao Đavo kušao Isusa Hrista: „*Onda Duh odvede Isusa u pustinju da Ga Đavo iskuša. Pošto je postio četrdeset dana i noći, najzad ogladne. A Kušać Mu priđe i reče: ‘Ako si Sin Božiji, reci da ovo kamenje postane hleb.’*“ *Zapisano je:’, odgovori mu Isus, ‘Čovek ne živi samo od hleba, nego i od svake objave koja izlazi iz Božjih usta.’* *Onda Ga Đavo povede u Sveti grad (Jerusalim), postavi Ga na vrh Hrama pa Mu reče: ‘Ako si Sin Božiji, baci se dole. Jer, zapisano je: Narediće Svojim anđelima za Tebe, i oni će Te nositi na rukama da nogom ne zapneš za kamen.’* *I ovo je zapisano:’, odgovori mu Isus, ‘Ne iskušavaj Gospoda Boga svoga.’* *Zatim Ga Đavo povede na veoma visoku goru i pokaza Mu sva carstva sveta i njihov sjaj pa Mu reče: ‘Sve ću Ti ovo dati ako padneš ničice i pokloniš mi se.’* *A Isus mu reče: ‘Odlazi, Sotono! Jer, zapisano je: Klanjaj se Gospodu, svome Bogu, i Njemu jedinom služi.’* *Tada Ga Đavo ostavi, a anđeli priđoše pa su Mu služili.*“ (Jevanđelje po Mateju 4:1-11 NZ)

Kao što možemo videti, Sotona se zaista poslužio istom taktikom koju je koristio i za kušanje Eve. Prvo je želeo da

natera Isusa Hrista da posumnja u Boga Oca, kao što je to učinila Eva, zbog čega mu se stalno obraćao sledećim rečima: „Ako si Sin Božji.“ Da je Isus Hrist ijednog trenutka posumnjao u Božje osvedočenje da je Njegov ljubljani Sin, počinio bi isti greh kao što je to učinila i Eva i tada bi zauvek bio razdvojen od Njega. Zatim Mu je Sotona mamio čula na sličan način kao što je mamio i samu Evu. Međutim, Isus Hrist nije dopustio da se razviju u njemu nikakve sebične želje poput nje, zbog čega je uspeo da se odupre njegovim iskušenjima. Takođe, On se sve vreme branio uz pomoć Božje pisane reči, čime nam je dodatno potvrdio da je u Bogu i Njegovoj pisanoj reči jedina ljudska zaštita.

Ako ste možda zabrinuti zbog Sotoninih iskušenja, koja nikoga od nas neće moći da zaobiđu čim nisu zaobišla ni samog Isusa Hrista, želim da vam pokažem sledeće utešne reči: *„Ali Bog je veran, i neće dozvoliti da budete iskušani više nego što možete podneti, nego će stvoriti izlaz kad dođe iskušenje, da možete izdržati.“* (1. poslanica Korinćanima 10:13 NZ) Upravo tako, **Bog nam je obećao izlaz iz svih Sotoninih iskušenja. Samo je potrebno da se čvrsto pouzdamo u Njegove reči i obećanja kako bismo na kraju primili nagradu, odnosno večni život**, što nam sledeći stih najbolje potvrđuje: *„Srećan je čovek koji istraje u kušnji, jer kad bude prokušan, primiće nagradu – život koji je Gospod obećao onima koji Ga vole.“* (Jakovljeva poslanica 1:12 NZ)

25. POTREBNA NAM JE LJUBAV

Iako je Sotona doživeo poraz, to ga nije sprečilo da nastavi sa kušanjem Isusa Hrista. Još uvek je gajio nadu da će uspeti da Ga porazi. Na svakom koraku Mu je zagorčavao život koristeći svoje ljude, koji su bili pod njegovom vlašću, da sprovedu njegove zle misli u delo. Možda ćete biti iznenađeni, ali Isusovoj misiji spasavanja ljudi najviše su se suprotstavljali tadašnji fariseji i sadukeji. Njihovo samouzvišeno ja nikako nije želelo da se ponizi pred Božjim Sinom, jer bi to podrazumevalo gubljenje svih položaja koje su tada uživali. U celom tadašnjem narodu važili su za najučenije ljude koji su tvrdili da su autoritet za Sveto pismo. Međutim, oni nisu želeli da priznaju da je njima samima bio potreban Učitelj, zbog čega su se stalno opirali Božjim osvedočenjima i kao takvi su bili najmoćnije oružje u Sotoninim rukama. Svako Isusovo delo učinjeno iz ljubavi prema grešnom čoveku, oni bi nazvali Sotoninim delom ili bi Ga optuživali da krši Božji Zakon ili da huli na Boga.

Hajdemo sada da pogledamo neke od njihovih optužbi: „*A fariseji su govorili: ‘On (Isus Hrist) isteruje demone uz pomoć demonskog vladara!’“* (Jevanđelje po Mateju 9:34 NZ) „*Tada su književnici i fariseji počeli da rasuđuju: ‘Ko je Ovaj (Isus Hrist) što huli? Ko može opraštati grehe osim samog Boga?’“* (Jevanđelje po Luki 5:21 NZ) „*Tada je starešina sinagoge, ljut što je Isus lečio u Subotu, rekao narodu: ‘Šest je dana u koje treba raditi. Dakle, u te dane dolazite i lečite se, a ne u subotni dan.’“* (Jevanđelje po Luki 13:14 NZ) Iz navedenih stihova lako možemo zaključiti gde ih je zapravo vodila njihova umišljena samopravednost, dok nam sledeći stih daje najprecizniji odgovor: „*Jer, pošto ne poznaju Božju pravednost, nego nastoje da uspostave svoju, nisu prihvatili Božju praved-*

nost.“ (Rimljanima poslanica 10:3 NZ) Upravo tako, zbog njihovog nastojanja da uspostave svoju pravednost, propustili su da prihvate Božju, zbog čega su postali glavni Sotonini saradnici, jer: „*Ko nije na Mojjoj (Isusovoj) strani, protiv Mene je.*“ (Jevanđelje po Luki 11:23 NZ)

Međutim, uprkos njihovim lažnim optužbama i protivljenjima Njegovoj službi, Isus Hrist je i dalje pokazivao nesebičnu ljubav prema svakom čoveku. Pored toga što je lečio bolesne ljude, opraštao njihove grehe i isterivao demone iz njih, on je, takođe, imao vlast da ih podiže iz mrtvih. Hajdemo da pogledamo upečatljiv primer jednog takvog oživljavanja: „*Kad se približio gradskim vratima, iznosili su mrtvacu, jedinicu u majke, koja je bila udovica. S njom je bilo i mnogo ljudi iz grada. Kad ju je Gospod ugledao, sažalio se na nju i rekao joj: 'Ne plači.' Zatim je prišao i dotakao nosila. Oni koji su ih nosili stali su, a On je rekao: 'Mladiću, tebi govorim, ustani!' I mrtvac je seo i progovorio, i Isus ga je dao njegovoj majci.*“ (Jevanđelje po Luki 7:12-15 NZ) Ovi dirljivi stihovi nam jasno pokazuju da se Isus Hrist sažalio na dečakovu majku, čime nam je ponovo pokazao Svoju nesebičnu ljubav prema celokupnom ljudskom rodu.

Pored svega što smo naveli, veoma je važno znati da nijedno Hristovo delo nije bilo učinjeno u Njegovoj sili, već je Njegov Otac činio Svoja nesebična dela kroz Njega, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: „*Ono što vam Ja (Isus Hrist) govorim ne govorim sam od Sebe, nego Otac koji stoji u Meni čini Svoja dela.*“ (Jevanđelje po Jovanu 14:9 NZ) „*Ja (Isus Hrist) ne mogu ništa da učinim sam od Sebe – kako čujem onako sudim. Moj sud je pravedan, jer ne vršim Svoju volju, nego volju Onoga koji Me je poslao.*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:30 NZ) „*Zaista, zaista, kažem (Isus Hrist) vam, Sin ne može ništa da učini sam od Sebe, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer što god On čini, to i Sin čini na isti način.*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:19 NZ) Na ovaj način su nam ponovo potvrdili Svoje

neraskidivo jedinstvo u mislima, željama, namerama i delovanju, jer je Isus Hrist jedino uz pomoć Boga mogao da nadvlada sva moguća iskušenja i ostane bez greha. Time nam je pružio važnu pouku da moramo biti ujedinjeni sa Njima ako želimo nadvladati sadašnja iskušenja i živeti bez greha, „*jer bez Mene (Isusa Hrista) ne možete činiti ništa*“ (Jevanđelje po Jovanu 15:5 NZ).

Sada je pravo vreme da upoznamo hijerarhijski odnos koji postoji između Oca i Sina i koji je, takođe, trebalo da postoji i između Adama i Eve: „*Ali želim da znate da je svakom mužu glava Hristos, a ženi je glava muž, a Hristu je poglavar Bog.*“ (1. Korinćanima poslanica 11:3 NZ) Navedeni stih nam jasno pokazuje da je Bog poglavar Hristu, dok je Isus Hrist glava mužu, a muž je glava ženi iz čega proističe sledeće: „*Žene neka budu poslušne svojim muževima kao Gospodu, jer je muž poglavar ženi kao što je i Hristos poglavar pozvanima, i On je spasitelj tog tela. I kao što su pozvani podređeni Hristu, tako neka i žene budu poslušne svojim muževima u svemu.*“ (Efescima poslanica 5:22-24 NZ) Međutim, to nije sve, već sledi odgovarajući nastavak: „*Muževi, volite svoje žene, kao što je i Hristos voleo zajednicu pozvanih i Sebe predao za nju, da je posveti, čisteći je kupanjem u vodi, u reči, da bi je predstavio Sebi u cenjenim pozvanim, bez mrlje ili bore ili bilo čega takvog, svetu i bez mane. Tako i muževi treba da vole svoje žene kao svoju ženu. Ko voli svoju ženu, voli samog sebe. Jer niko ne mrzi svoje telo, nego ga hrani i neguje, kao i Hristos pozvane.*“ (Efescima poslanica 5:25-29 NZ)

Sada smo dobili jedan zdrav i uravnotežen odnos koji bi trebalo da postoji između svakog muža i žene, što nam, takođe, potvrđuje sledeći stih: „*Dakle, neka tako i svako od vas voli svoju ženu kao samog sebe, a žena neka duboko poštuje svog muža.*“ (Efescima poslanica 5:33 NZ) Kada bi svaki par funkcionisao na upravo opisan način, nikada ne bi došlo do bilo kakve svađe između njih, jer nijedan muž nikada ne bi mogao

da zloupotrebi svoju vlast nad ženom koju ovoliko voli, dok nijedna žena nikada ne bi želela da se suprotstavlja svom mužu koji joj želi samo najbolje.

Međutim, Biblija nam otkriva da je Eva ipak gajila sebične želje u svom srcu, dok je Isus Hrist sve vreme činio sasvim suprotno od nje, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: *„Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom već se odrekao samog Sebe i uzeo obličje sluge i postao sličan ljudima. Osim toga, kad je po obličju postao čovek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu.“* (Filipljanima poslanica 2:5-8 NZ) Upravo tako, On je tokom celog svog života na zemlji bio poslušan Svom Ocu i izbegavao je svako takmičenje sa Njim, jer je bio svestan činjenice da Njegov svemogući Otac, koji je pri tom ljubav, odlično zna šta je najbolje za Njega. Na svom ličnom primeru nam je ponovo pokazao da je Evina greška bila u tome što je poželela da dela nezavisno od svog muža, jer: *„želja, kada je začeta, rađa greh, a greh, kad se učini, donosi smrt“* (Jakovljeva poslanica 1:15 NZ).

Da je Isus Hrist u bilo kom trenutku poželeo da deluje nezavisno od Svog Oca, Njegova misija bi istog trenutka bila završena. On bi tada bio izgubljen za čitavu večnost, kao i celokupno naše čovečanstvo zajedno sa Njim, jer nijedno drugo biće ne bi moglo da nas spase od posledica greha. Na taj način bi naš nebeski Otac zauvek izgubio Svog jedinorođenog Sina, kao i sve nas: *„Jer plata za greh je smrt.“* (Rimljanima poslanica 6:23 NZ) Međutim, **zbog Svog obostranog poverenja odlučili su da rizikuju Sinovljev život, jer je Njihova ljubav prema svima nama presudila u našu korist.**

26. LJUBAV NAS PODIŽE

Iako je Isus Hrist sve vreme ispoljavao nesebičnu ljubav prema svim osobama koje su Mu dozvoljavale da im se približi, ipak Ga nije voleo ceo tadašnji narod. Kao što smo mogli da vidimo, nisu Ga voleli oni ljudi koji su se uzdali u vlastitu pravednost, jer nisu želeli da se ponize i predaju svoje srce Bogu. Stalno su se oslanjali na svoja samopravedna dela i krenuli su da proganjaju Onog koji je jedino mogao da ih spase. Njima je smetala Isusova nesebična dobrota, ljubav, milost, pažnja, briga i ostale divne stvari koje je ispoljavao prema bespomoćnim grešnicima, što nam najbolje potvrđuju sledeći stihovi: *„Ali kada su Ga (Isusa) književnici, koji su bili fariseji, videli da jede s grešnicima i poreznicima, rekli su Njegovim učenicima: ‘Zar On jede s poreznicima i grešnicima?’ Kada je Isus to čuo, rekao im je: ‘Ne treba lekar zdravima, nego bolesnima. Nisam došao da pozovem pravednike, nego grešnike na pokajanje.’“* (Jevanđelje po Marku 2:16,17 NZ) Kao što možemo videti, Isus Hrist je mogao da pomogne samo onim ljudima koji su bili svesni svog grešnog i bespomoćnog stanja, jer su jedino oni želeli da traže Njegovu pomoć.

Za razliku od njih, fariseji i sadukeji su bili ubeđeni da su pravedniji od ostalih ljudi, što nam sledeći stihovi najbolje potvrđuju: *„Farisej je stao i ovako se molio u sebi: ‘Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: iznuđivači, nepravednici, preljubnici ili kao ovaj poreznik. Postim dvaput sedmično, dajem desetak od svega što steknem.’“* (Jevanđelje po Luki 18:11,12 NZ) Oni su bili ubeđeni da nisu grešni kao ostali ljudi, zbog čega je prirodno usledilo odbacivanje Spasitelja koji je došao na zemlju da ih spase od greha. Zbog toga im je Isus Hrist i rekao da se nalaze u gorem položaju od ostalih grešnika, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: *„Istinu vam kažem’, reče*

Isus, 'poreznici i bludnice pre vas (fariseja) ulaze u Božije kraljevstvo. Jer, Jovan je došao k vama da vam pokaže put pravednosti, i vi mu niste poverovali a poverovali su mu poreznici i bludnice. Pa i kad ste to videli, niste se pokajali i poverovali mu.'“ (Jevanđelje po Mateju 21:31,32 NZ)

Da stvar bude još gora, čak i danas postoji dosta hrišćana koji sami sebe smatraju pravednijim od ostalih ljudi. Što je najgore od svega, mnogi od njih nisu ni svesni takvog svog razmišljanja, jer je Sotona ponovo našao način da ih ubedi u svoje zablude. Verovatno je većina hrišćana verovala ili i dalje veruje da je draža Bogu od ostalih ljudi, jer se sada pridržava Njegovih uputa koji se nalaze u Njegovoj reči. Međutim, ovakva ljudska razmišljanja nemaju nikakvih dodirnih tačaka sa biblijskim Bogom koji predstavlja nesebičnu ljubav, jer On kao takav nesebično voli sva Svoja stvorenja s obzirom da ne može drugačije. Kao što je nama nemoguće da nesebično volimo sve ljude koji nas okružuju bez posvećenja Njegovim Duhom, tako je i Njemu nemoguće da ne voli sva Svoja stvorenja, uključujući i grešnike.

Možda će vas sledeća tvrdnja iznenaditi, pa čak i uvrediti, ali niko od nas nije sposoban da nesebično voli čak ni sopstveno dete bez Božjeg Duha u sebi, a samim tim ni da ispoljava nesebičnu ljubav prema drugim bićima. Ako ste se kojim slučajem uvredili, to je zbog toga što i dalje verujete da u vama samima, nezavisno od Boga, postoji nešto dobro. Međutim, čitali smo stihove iz Biblije koji nam jasno pokazuju da u nama nema ničeg dobrog i da niko od nas nije u stanju da čini bilo kakva pravedna i nesebična dela bez posredovanja Božje blagodati, jer je „*svaki dobar dar i svaki savršen poklon odozgo, jer dolazi od Oca svetlosti kod kojeg nema ni senke promene*“ (Jakovljeva poslanica 1,17 NZ) Zbog toga nam Isus Hrist i poručuje sledeće: „*Ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti učitelja zakona i fariseja, nećete ući u Kraljevstvo nebesko.*“ (Jevanđelje po Mateju 5:20 NZ)

Upravo tako, svaki čovek koji bude uporno odbijao da prihvati svoje beznadežno stanje bez Boga, nikada neće osetiti iskrenu potrebu za Spasiteljem, već će se uvek oslanjati na svoja samopravedna dela i nikada neće doći do istinskog pokajanja. Nažalost, fariseji i sadukeji su bili upravo takvi, jer nijednog trenutka nisu želeli da se odreknu svoje spoljašnje samopravednosti, zbog čega je Isus Hrist često morao da im ukazuje na njihovo pravo stanje: „*Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemeru! Vi ste kao okrečeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistote. Tako i vi spolja ljudima izgledate pravedni, a iznutra ste puni licemerja i bezakonja.*“ (Jevanđelje po Mateju 23:27,28 NZ) „*Vi se pravite pravednima pred ljudima, ali Bog poznaje vaše srce. Jer što je među ljudima uzvišeno, u Božjim očima je odvratno.*“ (Jevanđelje po Luki 16:15 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da su fariseji i sadukeji u Božjim očima bili odvratni, iako su ostalim ljudima zbog svoje spoljašnje pravednosti izgledali uzvišeno, jer je Bog najbolje znao da je njihova uglađena spoljašnjost potpuna suprotnost njihovoj odvratnoj unutrašnjosti, zbog čega ih je Isus Hrist često nazivao licemerima.

Zbog teških, ali istinitih reči koje im je Isus Hrist s vremena na vreme upućivao, fariseji su krenuli da smišljaju plan za sprovođenje Njegovog ubistva. Čak je jedan od njih uspeo da pronađe i opravdanje za Njegovo ubistvo, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Zato su sveštenički glavari i fariseji sazvali Sanedrin (vrhovni verski sud) i rekli: 'Šta da radimo? Ovaj čovek (Isus Hrist) čini mnoga čuda. Ako Ga pustimo tako, svi će poverovati u Njega i Rimljani će doći i uzeće nam i naš hram i naš narod.'* Ali jedan od njih, Kajafa, koji je te godine bio prvosveštenik, rekao im je: *'Ništa vi ne znate i ne shvatate da je bolje za vas da jedan čovek umre za narod, nego da ceo narod strada.*“ (Jevanđelje po Jovanu 11:47-50 NZ) Iako je Isus Hrist zaista trebalo da umre za Svoj narod, ipak takvo zlodelo nikako nije smelo da bude učinjeno

sa njihove strane. Kao što smo do sada više puta spomenuli, oni su imali najviše teorijskog znanja o svom obećanom Spasitelju, ali su ipak propustili bezbroj šansi da Ga prepoznaju i prihvate, zbog čega su postali Njegovi najveći neprijatelji koji su vrebali svaku priliku da Ga ubiju.

Kao što možemo pretpostaviti, Sotona, takođe, nije gubio vreme, već je bio najaktivniji član za sprovođenje Isusovog ubistva. Nprestano je vrebao neku žrtvu koja bi pristala na to da izda svog Učitelja, Isusa Hrista, jer je u to vreme postojala mala grupa ljudi od dvanaest muškaraca koji su imali tu čast da budu Isusovi najbliži učenici. To su mahom bili ribari koji nisu bili dobri poznavaoi Pisma, ali su ipak sledili Božji glas. Ova činjenica nam ponovo potvrđuje da uopšte nije važno koliko suvoparnog znanja imamo o Bogu, već je od presudne važnosti da uspostavimo ličan odnos sa Njim i da Mu predamo svoje srce, jer „*znanje nadima, a ljubav izgrađuje*“ (1. poslanica Korinćanima 8:1 NZ).

Zbog uspostavljene bliskosti sa svojim Učiteljem, Isusovi učenici su postali glavna Sotonina meta. zbog čega je stalno pokušavao da ih privoli na svoju stranu. Čak mu je i više puta polazilo za rukom da u njihovu do tada složnu zajednicu unese nemir i svađu, jer su umeli da vode nepotrebne i duge rasprave o tome ko je najveći među njima, dok je Isus Hrist sve vreme pokušavao da ih nauči sopstvenoj poniznosti, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: „*Tada je On (Isus Hrist) seo i pozvao dvanaestoricu i rekao im: 'Ako neko želi da bude prvi, neka bude od svih poslednji i svima sluga.'*“ (Jevanđelje po Marku 9:35 NZ) „*Ko samog sebe uzdiže, biće ponižen, a ko samog sebe ponizuje, biće uzdignut.*“ (Jevanđelje po Mateju 23:12 NZ)

Ovakve i još mnoge druge važne životne lekcije jedino možemo pronaći u Svetom pismu, jer nam današnje društvo propagira sasvim suprotna načela od navedenog. Sotona bi najviše želeo da svako od nas bude nezavisan, pun sebe, takmičar-

ski nastrojen i da sebično brani sopstvena prava uz potpuno zanemarivanje svojih obaveza, jer nam tada neće biti ni potreban Bog. Međutim, da li je takav život zaista idealno rešenje za sve nas? Zar se i sami nismo uverili kolika ispraznost i nezadovoljstvo proizilaze iz njega? Zato je svako od nas tu gde jeste, sa ogromnim brojem problema, jer nam svima nedostaje stalno Božje prisustvo. **Svako od nas se nalazi na nekom svom dnu iz koga nas jedino može podići naš divni nebeski Otac ako Mu se budemo predali celim svojim srcem.**

27. ČIN NAJVEĆE LJUBAVI IKAD

U prethodnom poglavlju smo saznali da je Sotona stalno tražio način da dovede Isusove učenike na svoju pobunjeničku stranu. Iako je Isus Hrist stalno pokušavao suprotno od toga, Sotoni je konačno pošlo za rukom da privoli jednog od Isusovih najbližih učenika da mu se pridruži u njegovoj zaveri. Bio je to Juda Iskariotski koji mu je dozvolio da ga u potpunosti obuzme, što nam najbolje potvrđuje sledeći stih: „*Nakon što je Juda uzeo zalogaj, Sotona je ušao u njega. Tada mu je Isus rekao: 'Što činiš, učini brže!'*“ (Jevanđelje po Jovanu 13:27 NZ) Navedeni stih nam, takođe, pokazuje da je Isus Hrist bio odličan poznavalac Božje pisane reči, u kojoj je jasno bilo prorečeno da će se na Njega podići Njemu blizak čovek koji jede Njegov hleb: „*Pa i čovek koji je u miru sa Mnom bio, u kog sam se pouzdao, koji je hleb Moj jeo, podigao se na Mene.*“ (Psalmi 41:9 SZ)

Zaista je tako i bilo. Uoči Judine izdaje, svi učenici su zajedno sa Isusom Hristom jeli Njegov izlomljen hleb nakon čega je Juda Iskariotski otišao da Ga preda prvosveštenicima. Iako je Isus Hrist unapred znao za njegovu izdaju, to Ga nije sprečilo da po poslednji put ispolji Svoju nesebičnu ljubav čak i prema njemu. Odlučio je da svim Svojim učenicima opere noge neposredno pre lomljenja hleba i tada ih je ponovo savetovao da bi trebalo da služe jedni drugima: „*Dakle, ako sam Ja, Gospod i Učitelj, vama oprao noge, i vi treba jedan drugom da perete noge. Dao sam vam primer da i vi činite onako kako sam Ja učinio vama. Zaista, zaista, kažem vam, sluga nije veći od svog gospodara, niti je onaj ko je poslat veći od onoga koji ga je poslao. Ako to znate, srećni ste ako tako i činite.*“ (Jevanđelje po Jovanu 13:14-17 NZ) Nažalost, ni ovim Svojim nesebičnim činom nije uspeo da dotakne Judino sebično srce, zbog

čega se veoma uznemirio u Svom duhu, što nam najbolje potvrđuje sledeći stih: „*Kad je to rekao, Isus se uznemirio u duhu i posvedočio: ‘Zaista, zaista, kažem vam, jedan od vas će Me izdati.*“ (Jevanđelje po Jovanu 13:21 NZ)

Sledeći razgovor nam najbolje otkriva šta je Judi bilo vrednije od Isusove nesebične ljubavi: „*Tada jedan od dvanaestorice – onaj koji se zvao Juda Iskariotski – ode k prvosveštenicima i upita ih: ‘Koliko ste voljni da mi date ako vam Ga (Isusa) izdam?’ Oni mu ponudiše trideset srebrnjaka, i on otda poče da traži povoljnu priliku da im Ga izda.*“ (Jevanđelje po Mateju 26:14-16 NZ) Upravo tako, njemu je u tom trenutku bila važnija ljubav prema novcu nego ljubav prema jedinorođenom Božjem Sinu, zbog čega je i odlučio da Ga izda. Kada je postao svestan šta je učinio svom nevinom Učitelju, odlučio je da samom sebi oduzme život, kao što nam potvrđuju sledeći stihovi: „*Kad je Juda, koji Ga je izdao, video da je Isus osuđen, pokaja se i prvosveštenicima i starešinama vrati trideset srebrnjaka, govoreći: ‘Zgrešio sam izdajući nevinu krv.’ Oni mu rekoše: ‘Šta se to nas tiče? Vidi ti.’ A on baci srebrnjake u Hram pa ode i obesise.*“ (Jevanđelje po Mateju 27:3-5 NZ)

Međutim, Judino kajanje zbog posledica izdaje došlo je prekasno, jer su posledice njegovog učinjenog greha odmah stupile na snagu. Fariseji su još tada krenuli sa okupljanjem pobesnele mase kojoj nije predstavljalo problem da krene na nevinog Isusa Hrista. Kako se približavao taj čas, našem Spasitelju je bivalo sve teže, zbog čega je molio Svog Oca da ukloni ovu čašu od Njega: „*Aba (na aramejskom Oče), Oče, Tebi je sve moguće. Ukloni ovu čašu od Mene. Ali neka ne bude kako Ja hoću, nego kako Ti hoćeš.*“ (Jevanđelje po Marku 14:36 NZ) Međutim, iako Mu je kao čoveku bilo užasno teško, i dalje je stavljao Očevu volju ispred Svoje, jer je želeo da Mu bude „*poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu*“ (Filipljanima poslanica 2:8 NZ). Zbog toga je jedino On mogao da postane naš lični Spasitelj od greha, na koga bi svako od nas trebalo da se ugle-

da.

Takođe, ne bi trebalo zanemariti ni Očevu nesebičnu žrtvu, koji je morao da sluša očajničke vapaje Svog jedinorođenog Sina. Iako Mu se srce kidalo zbog duševne patnje kroz koju je morao da prođe Njegov jedinorođeni Sin, ipak je odlučio da nas po svaku cenu pomiri sa Sobom. Sledeći stihovi nam najbolje pokazuju koliko je Isusu Hristu zaista bilo teško da obavi Svoju službu do kraja: *„A kad se našao u teškoj duševnoj patnji, molio se još usrdnije. Znoj Mu je postao kao kapi krvi koje su padale na zemlju.“* (Jevanđelje po Luki 22:44 NZ) Postavlja se pitanje: Šta Ga je toliko mučilo da Mu je znoj postao kao kapi krvi?

U jednom od prethodnih poglavlja smo spomenuli da je Bog u Svojoj pisanoj reči jasno obznanio ljudima sve što je potrebno da znaju o svom obećanom Spasitelju kako bi Ga lakše prepoznali. Među mnogobrojnim proročanstvima koji su se odnosili na Njega, sigurno je sledeće bilo najupečatljivije: *„Prezren beše i odbačen između ljudi, Čovek bola i upoznat s bolestima, i kao jedan od koga svako zaklanja lice, prezren i necenjen među nama. A On bolesti naše nosi i patnje naše uze na Se, a mi smo mislili da Mu Bog stvara nevolju, da Ga On udara i da Ga muči. Ali On je bio ranjen za naše prestupe, slomljen za naša bezakonja; ukor za izopačenost bio je na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zalutamo, svaki od nas se okrenu svojim putem, a Gospod je položio na Njega bezakonje svih nas. Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta Svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nema pred onim koji je striže ne otvori usta svojih. Od prinude i od suda uze se, a rod Njegov ko će iskazati? Jer je istrgnut iz zemlje živih, i prestupi naroda mog preneti su na Njega. Odredili su Mu grob među zločincima, a kad je umro bio je među bogatima, iako nije učinio nikakvo zlo niti se prevara našla u Njegovim ustima. Ali Gospodu bi volja da Ga razbije, On Ga je doveo da bude ranjen; kad položi dušu Svoju*

u prinos za greh, videće potomstvo, produžiće dane, i šta je Gospodu ugodno napredovaće Njegovom rukom.“ (Knjiga proroka Isaije 53:3-10 SZ)

Navedeni stihovi nam jasno otkrivaju kakvom smrću je trebalo da strada naš divni Spasitelj. S obzirom da je Isus Hrist bio odličan poznavalac Svetog pisma, sigurno je bio dobro upoznat sa svime što je trebalo da Ga snađe. Znao je da će biti prezren, odbačen i necenjen među nama, da će biti upoznat sa našim bolestima, jer će naše bolesti i patnje uzeti na Sebe, da će biti ranjen za naše prestupe i slomljen za naša bezakonja, jer će nositi bezakonja svih nas i prestupi naši biće preneti na Njega, da će ukor za izopačenost biti na Njemu našeg mira radi i da ćemo ranom Njegovom biti isceljeni. Sve je to znao i sigurno je ustuknuo zbog onoga što je trebalo da usledi. Isto tako je znao koliko su naši prestupi i gresi odvratni Njegovom Ocu i da nas oni zapravo razdvajaju od Njega, kao što nam sledeći stih potvrđuje: *„Ne, nego su prestupi vaši postali ono što vas razdvaja od Boga, i zbog vaših greha On je okrenuo Svoje lice od vas da ne čuje.“* (Knjiga proroka Isaije 59:2 SZ) A sada su ti naši prestupi i bezakonja morali biti položeni na Njega, što bi značilo da će Njegov Otac u skorijoj budućnosti verovatno okrenuti Svoje lice i od Njega. Sigurna sam da Mu je ovo iskušenje najteže palo, jer je celog svog života bio jedno sa Svojim Ocem, a sada je dolazio strašan trenutak kada će morati On sam da postane prokletstvo zbog naših greha (Galatima poslanica 3:13 NZ) i žrtveno Jagnje na koje je ukazivala cela tipologija Starog zaveta.

Međutim, Bog mu je u Svojjoj pisanoj reči otkrio još nešto: *„Jer nećeš dušu Moju (Isusovu) ostaviti u grobu, niti ćeš dozvoliti da Ljubazni Tvoj vidi raspadanje.“* (Psalmi 16:10 SZ) Upravo tako, Njegov Otac Mu je obećao da neće videti raspadanje, jer će biti uskrsnut posle tri dana, kao što je i sam govorio Svojim učenicima: *„Sin čovečiji biće predat u ruke ljudima. Oni će Ga ubiti, ali iako će biti ubijen, uskrsnuće posle tri da-*

na.“ (Jevanđelje po Marku 9:31 NZ) Zbog toga se čvrsto pouzdao u Očevo obećanje i odlučio je da ide do kraja. Znao je da ne postoji lakši način da budemo pomireni sa Bogom, jer nas jedino ovakva nesebična ljubav može privući ka Njemu, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*A Ja (Isus Hrist), kad budem podignut sa zemlje, sve ću privući k Sebi.*“ (Jevanđelje po Jovanu 12:32 NZ) **Od nas jedino zavisi da li ćemo dozvoliti nesebičnoj Ljubavi da nas ponovo privuče ka Sebi. Ona je žrtvovala sve što ima da budemo ponovo Njeni, jer: „Nismo mi voleli Boga, nego je On voleo nas i poslao Svog Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe.“** (1. Jovanova poslanica 4:10 NZ)

28. OSTAVIMO SE NEGATIVNIH STVARI

Kada je Isus Hrist odlučio da ide do kraja, Sotoni je sigurno bilo najteže. Znao je da će Isusova pomiriteljska služba označiti njegov kraj, jer će ova zemlja i svi njeni pokajani stanovnici ponovo pripasti Bogu. Zbog toga se poslužio raznim lukavstvima ne bi li Ga konačno ubedio da odustane od našeg spasavanja. Kao što smo do sad videli, prvo je ubedio tadašnje navodne tumače Svetog pisma da planiraju Njegovo ubistvo. Zatim je iskoristio Njegovog bliskog učenika Judu da im pomogne u sprovođenju njihovog paklenog plana.

Nažalost, Juda nije bio jedini učenik koga je Sotona koristio za svoje prljave poslove, već je i Petar dozvolio Sotoni da osporava Isusov plan, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: *„I počeo je (Isus Hrist) da ih (učenike) poučava da Sin čovečiji mora mnogo da pretrpi i da bude odbačen od starešina, svešteničkih glavara i književnika, da bude ubijen i da posle tri dana uskrsne. To im je otvoreno govorio. A Petar Ga je odveo na stranu i počeo da Ga prekoreva. Ali On se okrenuo, pogledao Svoje učenike i prekorio Petra: ‘Odlazi od mene, Sotono, jer tvoje misli nisu Božje, nego ljudske.’“* (Jevanđelje po Marku 8:31-33 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da je Isus Hrist odmah prepoznao Sotonino delovanje u njemu, zbog čega mu je uputio ovakve odsečne reči. Takođe, On je odlično poznao i Svoje učenike, kao i proročanstva koja su se nalazila u Svetom pismu, zbog čega im se obratio na sledeći način: *„Svi ćete se noćas o Mene sablazniti. Jer, zapisano je: Udariću Pastira, i ovce iz stada će se raštrkati...’ A Petar Mu reče: ‘Ako se svi i sablazne o Tebe, ja se nikad neću sablazniti!’ Istinu ti kažem, reče mu Isus, ‘još noćas, pre nego što se petao oglasi, ti ćeš Me se tri puta odreći.’ Petar Mu reče: ‘Ako treba i da umrem s Tobom, neću Te se odreći.’ A tako rekoše*

svi učenici.“ (Jevanđelje po Mateju 26:31,33-35 NZ)

Za razliku od Isusa Hrista, učenici zaista nisu poznavali sebe, jer uopšte nisu ni slutili da im njihova sebična priroda nikada neće dozvoliti da žrtvuju svoj život za drugog čoveka. Zato ih je Isus Hrist poveo u Getsimaniju, gde je voleo na miru da razgovara sa Svojim Ocem, kako bi se svi zajedno molili Bogu da ih sačuva od Sotoninih iskušenja, o čemu nam govore sledeći stihovi: *„Tada Isus ode sa Svojim učenicima na mesto koje se zove Getsimanija pa im reče: ‘Sedite ovde dok Ja odem onamo i pomolim se. ’Onda sa Sobom povede Petra i oba Zevedejeva sina. Obuzeše Ga žalost i teskoba pa im reče: ‘Duša Mi je nasmrt žalosna. Ostanite ovde i bdite sa Mnom.’“* (Jevanđelje po Mateju 26:36-38 NZ)

Uprkos Isusovoj očajničkoj molbi, svi su od žalosti zaspali kao što nam sledeći stih pokazuje: *„Kad je (Isus Hrist) ustao od molitve, došao je do učenika i našao ih kako spavaju od žalosti.“* (Jevanđelje po Luki 22:45 NZ) Pošto je Isus Hrist najbolje znao da nijedan čovek nije u stanju da samostalno savlada Sotonina iskušenja, tri puta ih je budio ne bi li konačno zavapili Bogu za pomoć, o čemu nam govore sledeći stihovi: *„... i došao je (Isus Hrist) [od Svoje molitve] i našao ih kako spavaju, pa je rekao Petru: ‘Simone, zar spavaš? Zar nisi imao snage da bdiš jedan sat? Bdite i molite se, da ne dođete iskušnje. Duh je, doduše, srčan, ali je telo slabo.“* (Jevanđelje po Marku 14:37,38 NZ) Međutim, oni su nastavili da spavaju, dok je *„Hristos sa silnim vapajima i suzama upućivao usrdne molitve i molbe Onome (Bogu) koji Ga je mogao spasti od smrti“* (Jevrejima poslanica 5:7 NZ). Svojim primerom nam je ponovo pokazao da je to jedini način za uspešno savladavanje Sotoninih iskušenja.

„Zatim je ponovo došao i našao ih kako spavaju, jer su im oči bile otežale. I nisu znali šta da Mu odgovore. Došao je i treći put i rekao im: ‘U ovakvom teškom trenutku spavate i počivate! Dosta je! Došao je čas! Evo, Sin čovečji je izdat i

predat u ruke grešnicima. Ustanimo, pođimo. Moj izdajnik se približio.’ I odmah dok je još govorio, došao je Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim narod s mačevima i toljagama. Njih su poslali sveštenečki poglavari, književnici i starešine.“ (Jevanđelje po Marku 14:40-43 NZ) Pošto su izašli na Njega kao na nekog razbojnika, Isus Hrist im je uputio sledeće reči: „*Izašli ste kao nekog razbojnika da Me uhvatite, s mačevima i toljagama. Svakog dana sam sedeo u Hramu i učio narod, i niste Me uhvatili. Ali, sve se ovo dogodilo da se ispuni ono što su napisali proroci.’ Tada Ga svi učenici ostaviše i pobeogoše.“* (Jevanđelje po Mateju 26:55,56 NZ) Poslednji stih nam jasno pokazuje da su Isusove najave bile ispunjene, jer su učenici zaista otišli od Njega, ostavivši Ga potpuno samog sa neprijateljima.

Kada su Isusa Hrista doveli na suđenje, Sotona je podstakao ljude da Mu se rugaju na najgori mogući način: „*Neki su počeli da Ga pljuju, da Mu pokrivaju lice i da Ga udaraju pesnicama govoreći Mu: ‘Ako si prorok, reci ko Te je udario!’ I šamarajući Ga, stražari su Ga odveli.“* (Jevanđelje po Marku 14:65 NZ) U toj gomili se ubrzo našao i Njegov bliski učenik, Petar, koji Ga se zaista tri puta odrekao, kao što je i sam Isus predvideo. Čim je svanulo jutro, sveštenečki poglavari i fariseji su Ga odveli kod tadašnjeg rimskog namesnika, Pontija Pilata, jer je Judeja tada bila pod rimskom upravom. Tražili su od njega da Ga pogubi, iako nisu imali nikakav razlog za to, što nam najbolje potvrđuje sledeći stih: „*Premda nisu* (sveštenečki poglavari) *našli ništa čime bi* (Isus Hrist) *zaslužio smrt, tražili su od Pilata da Ga pogubi.“* (Dela apostolska 13:28 NZ)

Međutim, Pilat nije želeo da Ga ubije, jer je znao da je nevin čovek, zbog čega im se obratio sledećim rečima: „*Ne nalazim nikakvu krivicu na ovom čoveku* (Isusu Hristu).“ (Jevanđelje po Luki 23:4 NZ) Zbog toga je stalno tražio način da Ga oslobodi, jer nije želeo da bude odgovoran za Njegovu smrt. Prvo je tražio od Njegovog naroda da Mu sami sude:

„Uzmite Ga vi i sudite Mu po svom zakonu.’ Judejci su rekli: ‘Mi ne smemo nikoga da pogubimo.’“ (Jevanđelje po Jovanu 18:31 NZ) Kada su to odbili, poslao Ga je kod tetrarha Iroda, koji je vladao nad četvrtinom njihove provincije, da Mu on presudi. „Kad je Irod video Isusa, veoma se obradovao, jer je već duže vreme želeo da Ga vidi zbog onoga što je o Njemu slušao, pa se nadao da će od Njega videti neko čudo. Postavljao Mu je mnoga pitanja, ali Isus mu ništa nije odgovarao. Sveštenički glavari i književnici ustajali su i žestoko Ga optuživali. Tada Ga je Irod zajedno sa svojim vojnicima ponizio i ismejao obukavši Ga u sjajnu haljinu, pa Ga je poslao nazad Pilatu.“ (Jevanđelje po Luki 23:8-11 NZ)

Nakon što su Isusa Hrista izložili još jednom poniženju, ponovo su Ga vratili Pilatu da Mu on presudi, ali on je i dalje uporno tražio način da Ga oslobodi, zbog čega je Njegovom narodu dao sledeći predlog: „Doveli ste mi ovog čoveka optužujući Ga da podstiče narod na pobunu. Evo, ja sam Ga ispitao pred vama, ali nisam našao da je ovaj čovek kriv za ono za šta Ga optužujete. A nije našao ni Irod, jer Ga je poslao nazad k nama. Evo, nije učinio ništa čime bi zaslužio smrt. Zato ću Ga kazniti i pustiti.“ (Jevanđelje po Luki 23:14-16 NZ) Međutim, sveštenički poglavari nikako nisu želeli da Isus Hrist bude oslobođen, zbog čega su i dalje podsticali prisutne da traže Njegovu smrt.

Tada im je Pilat predložio sledeću stvar koju nikako nisu smeli da odbiju: „A namesnik je imao običaj da o praznicima oslobodi narodu jednog zatvorenika koga su hteli. Tada je onde bio poznati zatvorenik po imenu Baraba. Kad se narod okupio, Pilat ih upita: ‘Koga hoćete da vam oslobodim: Barabu ili Isusa zvanog Hristos?’ Znao je, naime, da su Isusa predali iz zavisti... Ali, prvosveštenici i starešine nagovoriše narod da zatraže Barabu, a da Isus bude pogubljen. Namesnik ih upita: ‘Koga od ove dvojice hoćete da vam oslobodim?’ Oni odgovoriše: ‘Barabu!’ ‘A šta da uradim sa Isusom zvanim Hri-

stos?’ upita ih on. A oni svi rekoše: ‘Neka bude raspet!’ ‘Kakvo je zlo učinio?’ upita ih. Ali, oni još glasnije povikaše: ‘Neka bude raspet!’ Pilat vide da ništa ne pomaže, nego da nastaje sve veći metež, pa uze vode i pred narodom opru ruke, govoreći: ‘Nisam kriv za krv ovog čoveka – to je vaša stvar!’ A sav narod odvratilo: ‘Njegova krv na nas i na našu decu!’ Tada im Pilat oslobodi Barabu, a Isusa izbičeva pa Ga predade da Ga raspnu.“ (Jevanđelje po Mateju 27:15-18,20-26 NZ)

Navedeni stihovi nam najbolje pokazuju šta se dešava sa ljudima koji uporno odbacuju ponuđenog Spasitelja. Kao što i sami možemo videti, svi su oni jasno ispoljavali zlo, mržnju, zavist, bes, netrpeljivost i sve ostale negativne stvari koje idu zajedno sa njima. Iako im Isus Hrist ništa nije našao učinio, a još manje njihovoj deci, oni su Mu iz sveg srca želeli smrt. Nije im bilo dovoljno što je zbog njih morao da pretrpi ponižavanje, ruganje, ismejavanje, udaranje, pljuvanje, bičevanje i tome slično, već su želeli da Ga ubiju i nisu se smirili sve do onog trenutka dok konačno nisu uspeli da izdejtstvuju Njegovu smrt. Odbacivanjem obećanog Spasitelja, oni su ujedno odbacili i Njegovog Oca i krenuli su da funkcionišu na sledeći opisan način: „*Teško onima koji za zlo kažu da je dobro, a za dobro kažu da je zlo, koji od tame prave svetlost, a od svetlosti tamu, koji od gorkog prave slatko, a od slatkog gorko!*“ (Knjiga proroka Isaije 5:20 NZ)

Upravo tako, njihovom mentalnom sklopu je više odgovarao „*Baraba koji je bio u okovima s pobunjenicima, koji su u pobuni počinili ubistvo*“ (Jevanđelje po Marku 15:7 NZ) nego Isus Hrist koji je spasao nebrojano mnogo života. Sigurno se pitate sledeće: Kako je uopšte moguće da čovek izabere ubicu umesto svog Spasitelja? Zbog toga što ljudska samopravednost najviše dolazi do izražaja dok je okružena ljudima poput Barabe. Tada se ona veliča i uzdiže iznad svih. Upravo zbog toga dosta ljudi uživa u ogovaranju i kritikovanju drugih, jer se u tim trenucima tuđa ličnost ponižava, dok se naša veliča i sla-

vi. Ali, kada bi se ta ista ljudska samopravednost našla u prisustvu istinske pravednosti, kakvi su samo Bog i Njegov jedinorođeni Sin, postala bi svesna svoje licemernosti i odvratnosti i tada bi nastao ogroman problem. Bila bi ponižena i samim tim povređena, zbog čega bi odmah krenula u kontranapad.

To se upravo dešavalo sa svim samopravednim ljudima koji su živeli u Isusovo vreme, jer im je Njegova bezgrešna pojava sve vreme ukazivala na njihovo grešno stanje. Zbog toga su stalno želeli da Ga ubiju kako bi njihova lažna samopravednost ponovo došla do izražaja, jer nikako nisu želeli da je se odreknu, kao ni trenutnih položaja, statusa i zvanja koji su je dodatno podsticali. Međutim, Biblija nam jasno poručuje da „*ko se uzvisuje, biće ponižen, a ko se ponizuje, biće uzvišen*“ (Jevanđelje po Luki 14:11 NZ). Upravo tako, **svako ko bude želeo da uzdigne svoju grešnu prirodu biće ponižen i propašće, a svako ko se odriče nje biće uzvišen i sačuvan**, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Ko se trudi da sačuva svoj život, izgubiće ga, a ko ga izgubi, sačuvaće ga.*“ (Jevanđelje po Luki 17:33 NZ)

29. PRIHVATIMO PONUĐENU POMOĆ

U prethodnom poglavlju smo videli da je većina okupljenih na suđenju uspela da izdejtstvuje Isusovu smrt i na taj način su osudili sami sebe, jer su tražili da Njegova smrt bude pripisana njima, kao i njihovoj deci. Toliko su bili obuzeti Sotoninim duhom da su konstantno sprovodili njegove najprljavije misli u delo i, što je najtužnije od svega, svako od njih je verovao da štiti Božje interese. Da li vam ovo zvuči poznato? Koliko se samo ratova vodilo u „Božje“ ime? Koliko je ljudskih života bilo oduzeto da bi se zadovoljila „Božja“ pravda? Ali, da li Bog traži od Svojih vernika da ubijaju druge ljude? Da li On želi da bilo ko od nas zadovoljava Njegovu pravdu?

Sledeći stihovi nam jasno pokazuju da su ovakve stvari Njegov zadatak: *„Ne osvećujte se, voljeni, nego dajte mesta gnevu Božjem, jer je pisano: ‘Moja je osveta, Ja ću uzvratiti’, govori Gospod.“* (Rimljanima poslanica 12:19 NZ) *„Ne sudite, i neće vam se suditi. Ne osuđujte, i nećete biti osuđeni. Opraštajte, i biće vam oprošteno.“* (Jevanđelje po Luki 6:37 NZ) *„Jedan je Zakonodavac i Sudija, Onaj koji može da spase i da pogubi. A ko si onda ti da osuđuješ svog bližnjeg?“* (Jakovljeva poslanica 4:12 NZ) A zašto je to uopšte tako? Zato što su ljudska bića u većini slučajeva nesposobna da izvršavaju ovako odgovoran zadatak, jer mogu doneti pristrasne sudove koji odgovaraju njihovim sebičnim interesima. U prethodnom poglavlju smo videli šta se dešava sa ljudima koji samoinicijativno uzmu sud u svoje ruke. Tada su u stanju da nedužnog čoveka osude na smrt, a da onog ko zaslužuje kaznu puste na slobodu.

Međutim, Isus Hrist im ništa od toga nije zamerialo, već je molio Svog Oca da im oprostii njihov greh, kao što nam sledeći stih potvrđuje: *„Oče, oprostii im, jer ne znaju šta čine...“*

(Jevanđelje po Luki 23:34 NZ) On je odlično znao da ih Sotona sve vreme koristi za sprovođenje svojih pokvarenih misli u delo i sigurno se nadao da će mnogi od njih doći do pokajanja kada budu shvatili da Očeva i Njegova nesebična ljubav nikada ne prestaje. Verovatno ste iznenađeni ovakvom Isusovom reakcijom, ali On je išao i dalje od toga: „Čuli ste da je rečeno: *Voli svoga bližnjeg, a mrzi neprijatelja. A Ja vam kažem: Volite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas klevetaju i progone, da budete sinovi svoga Oca, koji je na nebesima. On čini da Njegovo sunce izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima. Jer, ako volite one koji vole vas, kakva je vaša nagrada? Zar to ne rade i poreznici? I ako pozdravljate samo svoju braću, zar činite nešto naročito? Zar to ne rade i neznabošci? Zato budite savršeni kao što je vaš nebeski Otac savršen.*“ (Jevanđelje po Mateju 5:43-48 NZ)

Da, dobro ste čuli – Isus Hrist nas podstiče da volimo svoje neprijatelje, da ih blagosiljamo, da im činimo dobro i da se molimo za njih čak i onda kada nas proklinju, mrze, klevetaju i progone: „*jer je i Hristos propatio za vas i ostavio vam primer kako da u svemu idete Njegovim stopama. On nikakav greh nije počinio, niti se prevara našla u Njegovim ustima. Kada su Ga vređali, nije uzvraćao uvredom. Kada je patio, nije pretio, nego se prepustio Onome (Bogu) koji pravedno sudi*“ (1. Petrova poslanica 2:21-23NZ). Međutim, kao što svi odlično znamo niko od nas nije u stanju da čini tako nešto bez Božje pomoći, zbog čega je veoma važno da Ga poznajemo kako bi nas osposobio za takvu ljubav.

Ako mislite da je tako nešto nemoguće, ne brinite, jer: „*Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je sve moguće.*“ (Jevanđelje po Mateju 19:26 NZ) Jedino nas On može osposobiti da imamo takvu ljubav, zbog čega su nas Otac i Sin sačuvali u životu. Samo je potrebno da naše ljudsko biće bude ujedinjeno sa Njihovim božanskim. To je još jedan razlog zbog čega je Isus

Hrist došao na našu zemlju – želeo je da nam ličnim primerom pokaže kako se ta konekcija zapravo ostvaruje. Kao što je Isus Hrist sve vreme tražio pomoć od Boga kako bi nadvladao sopstvena iskušenja i činio nesebična dela, potrebno je da i sami činimo isto to.

Iako se Isus Hrist sve vreme držao Svoje odluke, Sotona je i dalje pokušavao da Mu prikaže naše grešno čovečanstvo u najgorem mogućem svetlu ne bi li Ga konačno naveo da odstane od našeg spasavanja: „*A prolaznici su Ga (Isusa Hrista) vređali. Mahali su glavama i govorili: ‘Spasi samog Sebe, Ti koji rušiš Hram i gradiš Ga za tri dana! Siđi sa krsta ako si Sin Božiji!’ Slično su Mu se rugali i prvosveštenici, zajedno sa učiteljima zakona i starešinama, govoreći: ‘Druge je spasao, a Sebe ne može da spase! On je car Izraela – neka sada siđe s krsta pa ćemo Mu poverovati. Uzda se u Boga, pa neka Ga On sada izbavi ako Ga želi. Jer, govorio je: Ja sam Sin Božiji.’ A tako su Ga vređali i razbojnici koji su s Njim bili raspeti.*“ (Jevanđelje po Mateju 27:39-44 NZ) Da je Isus Hrist u bilo kom trenutku pozeleo da sačuva Svoj život, sigurno bi ga izgubio, ali On je odlučio da ga izgubi, jer je to bio jedini način da budemo sačuvani za čitavu večnost. Ovo je znao i sam Sotona, zbog čega Ga je neprestano kušao da spasi sam Sebe.

Upravo tu na krstu se polako bližila kraju njihova presudna bitka, koja je rešavala sudbinu svih nas, zbog čega je i prvi ljudski par bio upoznat sa njome, ali i sa samim njenim ishodom, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: „*Staviću (Bog) neprijateljstvo između tebe (zmije, koja je simbolično predstavljala Sotonine sledbenike) i žene (Eve, koja je simbolično predstavljala Isusove sledbenike) i između tvog semena (Sotone) i njenog semena (Isusa Hrista). Ono će ti glavu zdrobiti, a ti ćeš Ga u petu raniti.*“ (1. knjiga Mojsijeva 3:15 NZ) Kao što možemo videti, svako ko bude želeo da se nalazi na pobjedničkoj strani, trebalo bi da izabere Isusa Hrista, jer nam navedeni stihovi jasno pokazuju da će Isus Hrist na kraju vre-

mena zdrobiti Sotonu i njegove sledbenike. Iako je Sotona unapred znao da će izgubiti ovu bitku, sve vreme je pokušavao nemoguće. Polagao je nadu da će Otac i Sin konačno shvatiti da ova zemlja i svi stanovnici u njoj zauvek pripadaju njemu i da Oni nemaju šta da traže više u njoj. Međutim, pokajani grešnici su najveći dokaz koliko greši, zbog čega se svim silama trudi da takvih ljudi bude što manje.

Hajdemo sada da vidimo šta se dalje dešavalo sa Isusom Hristom: „*A od šest sati (12 časova po našem sadašnjem računanju vremena) nastala je tama po svoj zemlji koja je trajala do devet sati (15 časova). Oko devet sati povika Isus veoma glasno: ‘Eli, Eli, lama azavtani (na aramejskom Bože Moj, Bože Moj, zašto si Me ostavio)?’*“ (Jevandjelje po Mateju 27:45,46 NZ) Međutim, iako je osećao da Ga je Otac ostavio, uoči Svoje smrti „*Isus je povikao iz sveg glasa: ‘Oče, u Tvoje ruke predajem Svoj duh!’ Kad je to rekao, izdahnuo je.*“ (Jevandjelje po Luki 23:46 NZ) Upravo tako, sve do poslednjeg daha Svog života, Isus Hrist se neprestano oslanjao na Svog Oca.

Svojim životom nam je ponovo pružio primer kako treba da reagujemo i u najtežim životnim okolnostima, jer ćemo tada verovatno posumnjati da nas je Bog ostavio. Možda će to biti neki učinjen greh za koji ćemo verovati da je neoprostiv ili će nas snaći neka strašna nevolja kada će nas Sotona ubeđivati da Bog ne mari za ono što nam se dešava ili će nas zadesiti nešto slično tome. Međutim, šta god da nam se dešava „*On (Bog) je rekao: ‘Nikada te neću ostaviti i nipošto te neću napustiti.*“ (Jevrejima poslanica 13:5 NZ) **Upravo zbog tog Božjeg obećanja zasigurno znamo da nas nikada neće ostaviti, kao što nije ostavio ni Svog jedinorođenog Sina, već će nam uvek priteći u pomoć i učiniće ono što je najbolje za nas.** Iako nam očekivanja neće biti baš uvek ispunjena, jer je On isplani-
rao nešto drugo za nas, ipak će Njegova odluka biti bolja od naše. **Zbog toga je veoma bitno da imamo potpuno povere-**

nje u Njega, jer će nas On sigurno voditi kroz sva moguća iskušenja da bi na kraju primili spasenje.

30. IZBOR JE I DALJE NA NAMA

Verujem da je svako od nas čuo za Isusovo uskrsenje, koje je usledilo trećeg dana od ovog nemilog događaja, dok nam sledeći stih pokazuje zašto Ga je Bog uskrsnuo iz mrtvih: *„Ali Bog Ga je uskrsnuo oslobodivši Ga okova smrti, jer nije bilo moguće da Ga smrt zadrži.“* (Dela apostolska 2:24 NZ) Upravo tako, smrt nije mogla da zadrži nesebičnu Ljubav u grobu, koja život Svoj žrtvuje za druge. Čak nas i biljke, koje se nalaze u prirodi, svakodnevno uče ovoj predivnoj istini, što nam i sam Isus Hrist potvrđuje: *„Zaista, zaista, kažem vam, ako zrno pšenice ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ali ako umre, donosi obilan rod.“* (Jevanđelje po Jovanu 12:24 NZ) Tako je i On tek Svojom smrću mogao da donese obilan rod koji će predstavljati svi spaseni ljudi i *„zbog radosti koja je stajala pred Njim podneo je krst ne mareći za sramotu i seo je s desne strane Božjeg prestola“* (Jevrejima poslanica 12:2 NZ).

Kao što možemo videti, svako od nas je bio Njegova radost, koja Mu je davala snagu da izdrži na krstu, jer nas je Njegova žrtva konačno pomirila sa Bogom. Sada je red na nas da sledimo Njegov primer, kao što nam i sam Isus Hrist poručuje: *„Uzmite Moj jaram na sebe i učite od Mene, jer Ja sam krotkog i poniznog srca, i naći ćete odmor za svoju dušu. Jer, Moj jaram je blag i Moje breme je lako.“* (Jevanđelje po Mateju 11:29,30 NZ) *„Ko hoće da ide za Mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj krst i ide za Mnom. Jer, ko hoće da spase svoj život, izgubiće ga; a ko izgubi svoj život radi Mene, naćiće ga. Šta вреди čoveku ako dobije ceo svet, a svom životu naudi? Šta čovek može dati u zamenu za svoj život?“* (Jevanđelje po Mateju 16:24-26 NZ)

Upravo tako, svako ko bude želeo da sačuva svoj sebičan i grešan život, iz koga proizilaze različite grešne misli,

pobude i dela, izgubiće ga nakon par desetina godina života na zemlji, a svako ko ga izgubi i prihvati novi nesebičan život, koji se nalazi u Isusu Hristu, sačuvaće ga za čitavu večnost. S obzirom da izbor zavisi još uvek od nas, ne bi bilo loše da uporedimo dobiti jednog i drugog života kako bismo mogli da donesemo svoju konačnu odluku.

Pošto svako od nas odlično poznaje dobiti sebičnog i grešnog života, hajdemo sada ukratko da vidimo kakve nam je prednosti doneo Isus Hrist sopstvenom smrću. On je „*žrtva pomirenja za naše grehe*“ (1. Jovanova poslanica 4:10 NZ) i „*jednim žrtvenim prinocom za svagda je učinio savršenima one koji bivaju posvećeni*“ (Jevrejima poslanica 10:14 NZ). „*I ne samo to, nego je Bog naša radost kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, kroz koga smo sada pomireni s Bogom.*“ (Rimljanima poslanica 5:11 NZ) „*On je dao Sebe za naše grehe da bi nas izbavio od sadašnjeg doba zla*“ (Galatima poslanica 1:4 NZ) i „*kroz smrt je uništio onoga koji ima silu smrti, to jest Đavola, i oslobodio je sve koji su zbog straha od smrti ceo život bili podložni ropstvu*“ (Jevrejima poslanica 2:14,15 NZ). Takođe, „*Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši radi nas prokletstvo, jer je napisano: Proklet je svako ko je obešen na drvo*“ (Galatima poslanica 3:13 NZ) i samim tim je „*kupio i oslobodio one koji su pod Zakonom, kako bi nas Bog usvojio kao sinove*“ (Galatima poslanica 4:5 NZ). Isto tako, „*izbavio nas je od svakog bezakonja i očistio Sebi narod koji je izabrao, revan za dobra dela*“ (Titu poslanica 2:14 NZ), zbog čega smo postali „*pravda Božija u Njemu*“ (2. poslanica Korinćanima 5:21 NZ).

A kao kruna svega predstavlja činjenica da u skorijoj budućnosti možemo biti „*učesnici u Božjoj slavi*“ (Rimljanima poslanica 5:2 NZ) i „*kroz Njega (Isusa Hrista) možemo biti spaseni od gneva*“ (Rimljanima poslanica 5:9 NZ), „*jer Bog nas nije namenio na gnev, nego da steknemo spasenje kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je umro za nas da bismo –*

bilo da bdimo ili da spavamo – živeli zajedno s Njim“ (1. poslanica Solunjanima 5:9,10 NZ). Na taj način svi već danas možemo biti pomireni sa Bogom, izbačeni od svakog zla, bezakonja i robovanja, otkupljeni, iskupljeni, opravdani i revni za dobra dela, jer smo usvojena Božja deca.

Hajdemo sada da vidimo kakve nas dobiti mogu očekivati u budućnosti ako istrajemo u veri sve do kraja: „*Onome ko pobedi daću (Isus Hrist) da jede s drveta života, koje je u Božjem raju.*“ (Otkrivenje 2:7 NZ) „*Onome ko pobedi, druga smrt neće naškoditi.*“ (Otkrivenje 2:11 NZ) „*Onome ko pobedi daću (Isus Hrist) od skrivene mane (nebeskog hleba), i daću mu beli kamen, i na kamenu napisano novo ime, koje ne zna niko osim onoga koji ga prima.*“ (Otkrivenje 2:17 NZ) „*A onome ko pobedi i ko bude držao moja (Isusova) dela sve do kraja, daću vlast nad narodima, kao što sam i Ja primio vlast od Svog Oca, pa će vladati nad njima gvozdеном palicom i razbiti ih kao glinene posude, i daću mu jutarnju zvezdu.*“ (Otkrivenje 2:26-28 NZ) „*Tako će onaj ko pobedi biti odeven u bele haljine i neće (Isus Hrist) izbrisati njegovo ime iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred Svojim Ocem i Njegovim anđelima.*“ (Otkrivenje 3:5 NZ) „*Onoga ko pobedi učiniću (Isus Hrist) stubom u hramu Mog Boga i on više neće izaći odatle. Napisaću na njemu ime Mog Boga i ime grada Mog Boga, novog Jerusalima koji silazi s neba od Mog Boga, i Moje novo ime.*“ (Otkrivenje 3:12 NZ) „*Onome ko pobedi daću (Isus Hrist) da sedne sa Mnom na Moj presto, kao što sam i Ja pobedio i seo sa Svojim Ocem na Njegov presto.*“ (Otkrivenje 3:21 NZ) „*Ko pobedi, naslediće te blagoslove. Ja ću mu biti Bog, a on će Mi biti sin.*“ (Otkrivenje 21:7 NZ)

Kao što možemo videti, svi navedeni stihovi govore o našoj pobedi, dok nam sledeći stih otkriva u čemu se ona sastoji: „*Sve što je začeto od Boga pobeđuje svet. A ovo je pobeda koja je pobedila svet: naša vera.*“ (1. Jovanova poslanica 5:4 NZ) Navedeni stih nam ponovo potvrđuje da je potrebno da

budemo nanovorođeni od Boga i da sačuvamo svoju veru u Isusa Hrista sve do kraja svog života da bi dobili sve navedene dobiti. Zato je i Isus Hrist postavio sledeće ključno pitanje: „*Ali kad Sin čovečiji dođe, hoće li naći veru na zemlji?*“ (Jevanđelje po Luki 18:8 NZ)

Navedeni stih nam jasno otkriva da će Isus Hrist ponovo doći na našu zemlju da odvoji pravu veru od lažne, odnosno da odvoji pšenicu od kukolja, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Kraljevstvo nebesko je slično čoveku koji je posejao dobro seme na svojoj njivi. Ali, dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, zaseja kukolj posred pšenice i ode. A kad je pšenica izrasla i isklasala, pojavi se i kukolj. Sluge odoše vlasniku pa mu rekoše: ‘Gospodaru, zar nisi posejao dobro seme na svojoj njivi? Otkud onda kukolj?’ A on im reče: ‘Neprijatelj je to učinio.’ ‘Hoćeš li da odemo i da ga oplevimo?’ upitaše sluge, ‘Ne’, odgovori on, ‘da ne biste, pleveći kukolj, zajedno s njim iščupali i pšenicu. Pustite neka oboje rastu do žetve, a ja ću u vreme žetve reći žeteocima: Prvo oplevite kukolj i vežite ga u snopove, da se spali, a pšenicu skupite u moj ambar.’” (Jevanđelje po Mateju 13:24-30 NZ)*

Dok nam sledeći stihovi detaljnije govore o Isusovom drugom dolasku: „*Sin čovečiji će doći u slavi Svoga Oca, sa Svojim anđelima, i tada će svakom vratiti po njegovim delima.*“ (Jevanđelje po Mateju 16:27 NZ) „*A kad se drugi put pojavi, a to neće biti zato da bi opet uklanjao greh, videće Ga oni koji Ga željno očekuju da bi dobili spasenje.*“ (Jevrejima poslanica 9:28 NZ) „*I sada, dečice, ostanite u Njemu, da bismo, kad se On pojavi, imali slobodu govora i da se ne bismo osramotili pred Njim prilikom Njegovog dolaska.*“ (1. Jovanova poslanica 2:28 NZ) Kao što možemo videti, Isus Hrist će ponovo doći na našu zemlju da svakome vrati po njegovim delima i da spasi one koji Ga željno iščekuju, jer „*ko čini nepravdu, vratiće mu se ono što je nepravedno učinio, jer Bog nije pristrasan*“ (Kološanima poslanica 3:25 NZ).

Nažalost, mnogi ljudi veruju da uopšte nema Boga ili da je Bog zaboravio na naš ljudski rod. Zbog toga većina njih živi po sledećem životnom načelu: „*Jedimo i pijmo, jer ćemo sutra umreti*“ (Knjiga proroka Isaije 22:13 SZ), a, takođe, ima i onih koji nadmeno veruju da mogu da čine šta god požele, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Zli u nadmenosti svojoj ne traži Boga, sve su zamisli njegove: Nema Boga. U srcu svome on govori: Bog je zaboravio. Okrenuo je lice Svoje. Neće On to nikad videti.*“ (Psalmi 10:4,11 SZ) Međutim, Biblija nam jasno otkriva zašto Isus Hrist još uvek odlaže Svoj drugi dolazak: „*Gospod ne kasni s ispunjenjem Svog obećanja, kao što neki misle da kasni, već je strpljiv s nama jer ne želi da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja.*“ (2. Petrova poslanica 3:9 NZ) Upravo tako, **Otac i Sin su strpljivi sa nama, jer ne žele da iko propadne, već da svi dođu do pokajanja, i sve dok bude bilo ljudi koji mogu primiti Njihovo spasenje, Isus Hrist će odlagati Svoj drugi dolazak. Od nas jedino zavisi kakve će nas tada zateći.**

31. TEŽIMO KA VEČNIM STVARIMA

U prethodnom poglavlju smo razmatrali koje su prednosti novog života u Isusu Hristu i šta možemo očekivati u našoj skorijoj budućnosti, a sada sledi najzanimljiviji deo: S obzirom da je svako od nas bio razapet sa Hristom, „*jer smo zaključili ovo: jedan čovek je umro za sve, pa su tako svi umrli*“ (2. poslanica Korinćanima 5:14 NZ), svako od nas je i uskrsnut zajedno sa Njim, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Ali Bog, koji je bogat milosrđem, zbog Svoje velike ljubavi kojom nas je voleo, još dok smo bili mrtvi u gresima – oživeo nas je zajedno sa Hristom – blagodaću ste spaseni – i uskrsnuo nas s Njim i postavio nas s Njim na nebesima u Hristu Isusu, da bi nam, u blagonaklonosti koju oseća prema nama koji smo u Hristu Isusu, u poretku koji dolazi pokazao neizmerno bogatstvo Svoje blagodati.*“ (Efescima poslanica 2:4-7 NZ) „*Ako ste, dakle, uskrsnuti s Hristom, tražite ono što je na Nebu, gde Hristos sedi zdesna Bogu.*“ (Kološanima poslanica 3:1 NZ)

Zar ovo nije fascinantno? Svi smo već sada u Hristu na nebesima i svako ko verom prihvati ovu stvarnost prolazi kroz jednu vrstu krštenja, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Budući da smo umrli grehu, kako da i dalje živimo u njemu? Ili zar ne znate da smo svi mi koji smo kršteni u Hrista Isusa, kršteni u Njegovu smrt? Dakle, s Njim smo sahranjeni svojim krštenjem u Njegovu smrt, kako bismo, kao što je Hristos uskrsnut iz mrtvih slavom Očevom, i mi isto tako hodili u novini života. Jer kad smo zasađeni s Njime u obličju Njegove smrti, bićemo tako i ustajanjem; znajući da je naša stara ličnost zajedno s Njim razapeta, kako bi se naše grešno telo onemogućilo, da više ne robujemo grehu. Jer ko umre, oslobađa se greha. A ako smo umrli s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s Njim. Jer znamo da Hristos, nakon što je ustao iz mrtvih, više ne umi-*

re; smrt više nema vlast nad Njim. Jer smrću kojom je umro, umro je grehu jedanput, a što živi, Bogu živi. Tako i vi, smatrajte sebe mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem. Zato ne dajte da greh vlada u vašem smrtnom telu, pa da slušate želje tela. Niti dajte svoje udove grehu da budu oružje nepravde, nego dajte sebe Bogu kao oni koji su oživelili iz mrtvih, i svoje udove dajte Bogu da budu oružje pravde.“ (Rimljanima poslanica 6:2-13 NZ)

Navedeni stihovi nam, takođe, pokazuju da bi svako od nas, nakon krštenja u Isusovu smrt, trebalo sebe da smatra mrtvim grehu, a živim Bogu u Njegovom Sinu, i ono što je najvažnije od svega – svako od nas bi trebalo da postupa u skladu sa ovim saznanjima. U sledećim stihovima se nalazi detaljan opis kako treba da izgleda željena promena: *„Kao što ste svoje udove dali da robuju nečistoti i bezakonju, što vodi u bezakonje, tako sada dajte udove da služe pravednosti, što vodi u svetost. Jer kad ste bili robovi greha, bili ste slobodni od pravednosti. Kakav ste, dakle plod tada donosili? Takav da se sada toga stidite. Jer konačni ishod toga je smrt. Ali sada, kad ste oslobođeni od greha i postali ste Božje slugе, plod koji donosite jeste svetost, što vodi u večni život. Jer plata za greh je smrt, a Božji dar je večni život kroz Hrista Isusa, našeg Gospoda.“ (Rimljanima poslanica 6:19-23 NZ)* Upravo tako, svako od nas je pozvan da nakon sopstvenog krštenja u Isusovu smrt služi pravednosti, a ne grehu, kao što nam sledeći stih potvrđuje: *„Budući oslobođeni od greha, postali ste slugе pravednosti.“ (Rimljanima poslanica 6:18 NZ)*

Hajdemo sada da vidimo kada ćemo i sami iskusiti Isusovo uskrsenje ako verom prihvatimo ovu stvarnost i istrajemo poslušnošću u njoj sve do kraja: *„Evo, govorim vam tajnu: Nećemo svi zaspati smrtnim snom, ali svi ćemo se preobraziti, u jednom trenutku, u tren oka, na zvuk poslednje trube. Jer truba će zatrubiti i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo mora da se obuče u neraspad-*

ljivost i ovo smrtno mora da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistinuti reči koje su napisane: Smrt je uništena u pobedi.“ (1. poslanica Korinćanima 15:51-54 NZ) „Kada se pokaže Hristos, naš život, tada ćete se i vi s Njim pokazati u slavi.“ (Kološanima poslanica 3:4 NZ) Kao što možemo videti, pokajani umrli grešnici biće uskrsnuti neraspadljivo kada Isus Hrist ponovo dođe na našu zemlju, dok će neki vernici živi dočekati Njegov drugi dolazak i tada će se obući u neraspadljivo i besmrtno telo.

„Ali neko će reći: Kako će mrtvi uskrsnuti? I kakvo će telo imati? Bezumniče! Ono što seješ neće oživeti ako najpre ne umre. I kad seješ, ne seješ onakvo telo kakvo će se pojaviti, nego golo zрно, na primer, pšenice ili nečeg drugog. A Bog mu daje telo kakvo hoće, i to svakom semenu njegovo telo. Nije svako telo isto telo: drugačije je čovečije telo, a drugačije telo stoke, drugačije je telo ptica, a drugačije riba. I ima nebeskih tela i zemaljskih tela, ali drugačija je slava nebeskih, a drugačija slava zemaljskih. Drugačija je slava sunca, drugačija slava meseca, a drugačija slava zvezda. A i zvezda se od zvezde razlikuje po slavi. Tako je i uskrsenje mrtvih. Seje se u raspadljivosti, a uskrsava u neraspadljivosti. Seje se u sramoti, a uskrsava u slavi. Seje se u slabosti, a uskrsava u sili. Seje se telesno telo, a uskrsava duhovno telo. Postoji zemaljsko telo, a postoji i duhovno telo.“ (1. poslanica Korinćanima 15:35-44 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da od biljaka možemo naučiti kako se umire i živi za druge. One nas, takođe, mogu naučiti i o preobražavanju našeg tela prilikom Isusovog drugog dolaska. Ko god posmatra prirodu na ovakav način, moći će bliže da upozna Boga.

Sada je pravi trenutak da pronademo odgovor na sledeće važno pitanje, koje verujem da svakoga od nas zanima: Šta će biti sa onim ljudima koji budu odbacili Isusa Hrista i Njegovo ponuđeno spasenje? Biblija nam eksplicitno govori da, po-

red uskrsenja spasenih ljudi, postoji i uskrsenje nepokajanih grešnika: „*Ne čudite se tome, jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti Njegov (Isusov) glas i izaći će – oni koji su činili dobro u uskrsenje života, a oni koji su činili zlo u uskrsenje osude.*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:28,29 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da će nepokajani grešnici biti uskrsnuti da bi im bilo suđeno, dok nam sledeći stihovi detaljnije govore o Isusovom sudu: „*Gle! Gospod je došao sa desetinama hiljada Svojih svetih anđela, da sudi svima i da osudi sve bezbožnike za sva njihova bezbožna dela koja su bezbožno počinili i za sve strašne stvari koje su bezbožni grešnici protiv Njega izgovorili. To su ljudi koji prigovaraju, koji se žale na svoje životne okolnosti, koji žive po svojim željama i čija usta oholo govore, koji se ulagaju istaknutim ljudima radi vlastite koristi.*“ (Judina poslanica 1:14-16 NZ)

Kao što možemo videti, Isus Hrist će suditi svima, ali će osuditi samo bezbožnike, jer „*ko sluša Njegovu reč i veruje Onome (Bogu) koji Ga je poslao, ima večni život i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život*“ (Jevanđelje po Jovanu 5:24 NZ). Hajdemo sada da vidimo u čemu se sastoji Isusov sud: „*A sud je u ovome: Svetlost (Isus Hrist) je došla u svet, ali ljudi su voleli tamu (greh), a ne Svetlost, jer su im dela bila zla. Jer ko čini zlo, mrzi Svetlost i ne dolazi k Svetlosti, da se njegova dela ne bi razotkrila.*“ (Jevanđelje po Jovanu 3:19,20 NZ) Upravo tako, svaki čovek koji odbacuje Isusa Hrista sam sebe osuđuje, jer voli tamu, odnosno greh i smrt, a mrzi Svetlost, odnosno pravednost i večni život, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Ko odbacuje Mene (Isusa Hrista) i ne prima ono što Ja kažem, ima svog sudiju. Reč koju sam govorio – ona će mu suditi u poslednji dan.*“ (Jevanđelje po Jovanu 12:48 NZ) Na taj način svako „*ko [tvrdoglavo] odbija Sina, neće videti život, nego Božji gnev ostaje na njemu*“ (Jevanđelje po Jovanu 3:36 NZ) .

Hajdemo sada da vidimo šta će se dalje dešavati sa bezbožnim ljudima nakon suda: „*I video sam mrtve, velike i male,*

kako stoje pred Bogom, i svici su se otvorili. I otvorila se druga knjiga, koja je [knjiga] života. I mrtvima je bilo suđeno prema njihovim delima na temelju onoga što je napisano u svicima. I more je predalo mrtvace koji su bili u njemu, i smrt i grob predali su mrtvace koji su bili u njima. I svakome je bilo suđeno prema njegovim delima. A smrt i had bili su bačeni u ognjeno jezero. Ovo je druga smrt. I ko se god nije našao zapisan u knjizi života, bio je bačen u ognjeno jezero.“ (Otkrivenje 20:12-15 NZ) Navedeni stihovi nam jasno pokazuju da će oni biti bačeni u ognjeno jezero.

Sada se postavlja sledeće važno pitanje: Da li ognjeno jezero zapravo predstavlja drugo ime za pakao gde će nepokajani grešnici biti večno mučeni? Naravno da ne, jer je Biblija i više nego jasna – ognjeno jezero predstavlja drugu smrt, što nam, takođe, potvrđuje sledeći stih: „*A strašljivci, bezverni, izopačeni, ubice, bludnici, vračari, idolopoklonici i svi lažljivci završiće u jezeru koje gori ognjem i sumporom, koje je druga smrt.*“ (Otkrivenje 21:8 NZ) Na taj način će svi nepokajani grešnici biti večno uništeni, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Grešnici će biti zbrisani sa zemlje, zlih više neće biti.*“ (Psalmi 104:35 SZ) „*Još malo, i zloga više neće biti; pogledaćeš na mesto njegovo, a njega neće biti.*“ (Psalmi 37:10 SZ)

Nakon svega što smo otkrili, postavlja se sledeće važno pitanje: Da li je Bog nepravedan prema ovim ljudima, jer namerava da ih uništi? A dobro je postaviti i sledeće važno pitanje: Da li Bog mrzi nepokajane grešnike s obzirom da planira njihovo večno uništenje? Možda ćete biti iznenađeni, ali Bog će na ovaj način čak i njima učiniti uslugu. Kao što smo mogli dosad da vidimo, takvim ljudima bi zaista bilo nepodnošljivo u prisustvu pravde i istine koje su prethodno odbacili, kao što je farisejima i tadašnjem narodu bilo nepodnošljivo prisustvo Isusa Hrista. Zbog toga su i odlučili da Ga ubiju, jer nisu mogli da podnesu Njegovu nesebičnu ljubav i sve predivne stvari koje su proizilazile iz nje. Imajući ovo na umu, pokušajte da

zamislite njihovo destruktivno ponašanje u prisustvu spasenih ljudi, koji će postati poput Isusa Hrista.

Ne morate čak ni da zamišljate šta bi se tada desilo, jer nam Biblija daje detaljan opis jednog takvog susreta: „*A kad se navrši hiljadu godina, Sotona će biti pušten iz svoje tamnice, pa će izaći da zavodi narode na četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih sakupi za rat. A biće ih kao morskog peska. I video sam kako su napredovali širom zemlje i okružili logor svetih i voljeni grad. Ali vatra je sišla od Boga s neba i pojela ih.*“ (Otkrivenje 20:7-9 NZ) Kao što možemo videti, Sotona će pokrenuti sve nepokajane grešnike da krenu u još jedan poslednji napad na Boga i spasene ljude. To će biti završna manifestacija sotonskog duha i sile zla, jer će tada Bog pustiti vatru sa neba kako bi konačno oslobodio našu zemlju od prokletstva pobune i njenih pobunjenika, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Jer će i sama materija biti oslobođena iz ropstva raspadljivosti u slavnoj slobodi Božje dece.*“ (Rimljanima poslanica 8:21 NZ)

Čak i kada bi Bog hipotetički odlučio da sva Svoja stvorenja ostavi u životu, ponovo bi postojanje zlih bilo kratkotrajno, jer bi nakon eliminacije onih koji ih navodno ugrožavaju krenuli da istrebljuju sami sebe. S obzirom da zlo jedino može proizvoditi zlo, Bog će njegovim konačnim uništenjem zauvek osloboditi sva Svoja stvorenja patnje i bola, o čemu nam najbolje govore sledeći stihovi: „*Jer, evo, Ja (Bog) stvaram nova nebesa i novu zemlju. Ono što je pre bilo neće se u sećanje vraćati niti će se u srcu javljati. Ali se radujte i veselite doveka zbog onoga što stvaram. Jer, evo, učiniću da Jerusalim bude razlog za veselje i njegov narod razlog za radost. Veseliću se zbog Jerusalima i radovaću se zbog Svog naroda, i u njemu se više neće čuti plač niti žalosna vika.*“ (Knjiga proroka Isaije 65:17-20 SZ) Upravo tako, „*Bog će prebivati među njima (spasenim ljudima) i oni će biti Njegov narod i sam Bog biće s njima, [i biti] njihov Bog. On će obrisati svaku suzu s njihovih*

očiju i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni bola više neće biti. Nestalo je ono što je nekad bilo.“ (Otkrivenje 21:3,4 NZ)
Na taj način umesto plača, žalosne vike, smrti, tuge, jauka i bola, večno možemo imati radost i veselje, „*jer više neće biti nasilnika, neće hvalisavca, istrebiće se svi koji samo gledaju kako da zlo čine*“ (Knjiga proroka Isaije 29:20 SZ). **Od nas jedino zavisi čemu ćemo u životu težiti – prolaznim zemaljskim bogatstvima ili nepropadljivom nebeskom blagu.**

32. FOKUSIRAJMO SE NA DOBRO

U prethodnom poglavlju smo videli da će Bog večno prebivati među spasenim ljudima. Međutim, to nije sve, jer Njegovo carstvo može prebivati čak i danas u nama, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Kad su ga (Isusa Hrista) fariseji pitali kada će doći Božje kraljevstvo, On im je odgovorio: 'Božje kraljevstvo ne dolazi tako da se može videti; niti će se kazati: Evo, ovde je! ili Onde je! Jer Božje kraljevstvo je u vama.'*“ (Jevanđelje po Luki 17:20,21 NZ) Dok nam sledeći stihovi jasno pokazuju da naše telo može predstavljati Božji hram u kome će Otac i Sin prebivati Svojim Duhom: „*Zar ne znate da ste vi Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama? Ako neko uništi Božji hram, Bog će uništiti njega. Jer Božji hram je svet, a taj hram ste vi.*“ (1. poslanica Korinćanima 3:16,17 NZ) „*Zar ne znate da je vaše telo hram Svetog Duha, koji je u vama, koji imate od Boga, i da niste svoji? Jer ste skupo kupljeni. Zato proslavite Boga u svojim telima, i u duhu vašem što je Božje.*“ (1. poslanica Korinćanima 6:19,20 NZ) „*Jer vi ste hram živog Boga, kao što je Bog rekao: 'Useliću se u njih, i hodiću među njima, i biću Njihov Bog, a oni će biti Moj narod.'*“ (2. poslanica Korinćanima 6:16 NZ)

Na taj način svi bi bili kršteni Njihovim Duhom, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Zaista, jednim Duhom svi smo kršteni da budemo jedno telo – bili Judejci ili Grci, bili robovi ili slobodni – i svi smo jednim Duhom napojeni.*“ (1. poslanica Korinćanima 12:13 NZ) A taj Duh bi nam bio najveća garancija da ćemo zaista biti uskrsnuti u večni život, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*On (Bog) je i stavio Svoj pečat na nas i u srca nam je dao Duh kao zalog za ono što će doći.*“ (2. poslanica Korinćanima 1:22 NZ) „*A ako Duh Onoga (Boga) koji je Isusa podigao iz mrtvih prebiva u vama, Onaj koji je Hrista*

Isusa podigao iz mrtvih oživeće i vaša smrtna tela Svojim Duhom koji prebiva u vama.“ (Rimljanima poslanica 8:11 NZ) Time smo ponovo došli do istog zaključka da bez novorođenja nema ni Božjeg kraljevstva, kao što je i sam Isus Hrist rekao: *„Zaista, zaista, kažem ti, ako se neko ne rodi od vode i od Duha, ne može ući u Božje kraljevstvo.“* (Jevanđelje po Jovanu 3:5 NZ)

Nakon svega što smo otkrili, konačno možemo imenovati prazninu sa kojom se svako od nas rađa. Svakome od nas nedostaje povezanost sa Bogom kroz veru – Božji Duh, što se nikada ne može nadoknaditi svetovnim, odnosno ovozemaljskim stvarima. S obzirom da niko od nas ne poznaje ovu činjenicu, svi se uzaludno trudimo da popunimo našu prazninu na potpuno pogrešan način – ili se odajemo porocima i čulnim zadovoljstvima ili težimo materijalnim stvarima ili se trudimo da uzdignemo svoj ego ili se fanatično posvećujemo nekoj naučnoj oblasti ili je nešto drugo u pitanju. Ako u svim našim pokušajima ne dozvolimo Bogu da nas osvedoči u istinu, i dalje ćemo biti prazni i neispunjeni, ali ako u svom tom besmislu prepoznamo i priznamo jedini pravi Smisao, to će nas ispuniti neverovatnom silom, silom Božjeg Duha. Ona će nas menjati na bolje i isceliće nas od svih udara koje smo u životu zadobili.

Više nam neće biti važno kakvi smo bili ranije i šta smo radili u prošlosti, jer ćemo stari život izgubiti, a novi ćemo dobiti i što je najvažnije od svega – ni Bog se neće sećati našeg predašnjeg života, kada budu bila ispunjena sva Njegova obećanja na nama, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: *„A ovo je savez koji ću sklopiti s Izraelovim domom posle tih dana’, govori Gospod. ‘Svoj zakon staviću u njih i upisaću Ga u njihova srca. Biću njihov Bog, i oni će biti Moj narod. Neće više prijatelj prijatelja učiti niti brat brata, govoreći: ‘Upoznajte Gospoda! Jer će Me svi poznavati, od najmanjeg do najvećeg,’ govori Gospod. ‘Oprostiću im njihov prestup i više se neću*

sećati njihovog greha.“ (Knjiga proroka Jeremije 31:33,34 SZ) „*Tako i David govori o sreći čoveka kome Bog zaračunava pravednost nezavisno od njegovih dela: 'Srećni su oni kojima su bezakona dela oproštena i kojima su gresi pokriveni. Srećan je čovek kome Gospod ne uračunava greh.*“ (Rimljanima poslanica 4:6-8 NZ)

Od tog trenutka Bog će na nas gledati kao da Mu nika-da nismo ni sagrešili, jer će svako od nas imati Hristov život u sebi. Kao što smo do sad mogli da vidimo, to je život koji uvek želi Božje prisustvo, koji svakog trenutka sprovodi Očevu volju u delo i koji stalno čini Njegova nesebična dela. Takav život već od trenutka novorođenja može da manifestuje ljubav, pravdu, istinu, dobrotu, blagost, trpljenje, milost, samosavlđivanje i ostale Božje osobine. Dok savršenstvo u hrišćanskom životu zapravo predstavlja život bez ikakvog ispoljavanja greha, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Ko je god rođen od Boga, ne čini greh, jer Božje seme ostaje u njemu, i on ne može da čini greh, jer je rođen od Boga.*“ (1. Jovanova poslanica 3:9 NZ)

Na ovom mestu potrebno je napomenuti da dostizanje takvog savršenog života predstavlja proces, čije blagoslove možemo već sada iskusiti u veri, a koji svoje konačno ispunjenje može imati tek kada Bog bude realizovao sva Svoja obećanja na nama ako Mu se budemo u potpunosti pokorili. A do momenta potpunog pokoravanja u poslušnosti, Bog nam je ostavio mogućnost pronalaženja utehe u Njegovom jedinorođenom Sinu ako Mu bilo ko od nas bude nenamerno sagrešio, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Ali ako neko i počini greh, kod Oca imamo zastupnika – Isusa Hrista, pravednika.*“ (1. Jovanova poslanica 2:1 NZ) Ali, „*ako namerno grešimo nakon što smo primili spoznaju istine, ne preostaje više žrtve za grehe, već strašno očekivanje suda i plameni gnev koji će proždreti protivnike.*“ (Jevrejima poslanica 10:26,27 NZ)

S obzirom da većina novorođenih hrišćana ovaj proces ume da previdi, Sotona je ponovo našao način da im zagorčava

život. Za njih je smislio mnoštvo prefinjenih zabluda, pomoću kojih ih navodi da imaju nerealna očekivanja od sebe ili različite duhovne zablude. Svi bi oni želeli da, ubrzo nakon obraćenja i duhovnog začeca, čine Isusova dela o kojima su čitali u Novom zavetu. Takođe, svi bi oni želeli da nikada više u svom životu ne sagraše. Međutim, svako od njih zaboravlja jednu veoma važnu stvar – svaki život mora da krene ispočetka, što bi značilo da svako od njih počinje novi život kao novorođena beba u duhovnom smislu. Da bi uopšte mogli da ispune svoja početnička očekivanja, potrebno je da svaka novorođena osoba prođe izvesni period duhovnog odrastanja i sazrevanja.

Čak je i naš Spasitelj došao na ovaj svet kao novorođena beba i morao je da prođe izvesni period rasta i jačanja u veri i poslušnosti da bi uopšte mogao da okonča Svoju misiju spasavanja ljudi, o čemu nam najbolje svedoče sledeći stihovi: *„Iako je (Isus Hrist) bio Sin Božji, iz onoga što je pretrpeo naučio se poslušnosti. I savršivši se, postao je svima koji su Mu poslušni uzrok večnog spasenja.“* (Jevrejima poslanica 5:8,9 NZ) Na taj način svaka novoobraćena osoba treba da umire iz dana u dan svojoj telesnoj, sebičnoj prirodi i da jača u duhovnom smislu, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: *„Zato ne posustajemo. Naprotiv, ako se naš spoljašnji čovek i raspada, onaj unutrašnji se obnavlja iz dana u dan.“* (2. Korinćanima poslanica 4:16 NZ) *„Jer ako po telu živite, umrećete, ali ako Duhom telesne postupke morite, živećete.“* (Rimljanima poslanica 8:13 NZ)

Nažalost, većina osoba koje su mlade u veri žele da ubrzaju ovaj proces umiranja sebi i rasta u Isusu Hristu, zbog čega često umeju da zaborave da su većinski deo svog pređašnjeg života provele u grehu, živeći po svojim sebičnim željama. Na taj način uspele su da usvoje mnoštvo sebičnih navika, a ujedno su formirale i pregršt pogrešnih sistema vrednovanja. U njihovom mozgu je uskladišteno mnoštvo štetnih i beskorisnih informacija, koje im, takođe, odmažu u njihovom duhov-

nom sazrevanju. S obzirom da njihov mozak pamti sve ono što su gledali, slušali, osetili, doživeli, pomislili i uradili, neophodno je da prođe izvesno vreme kako bi sve njihove karakterne crte bile preoblikovane po Božjem obličju. U tome im jedino može pomoći svakodnevno bavljenje Bogom i Njegovim jedinorođenim Sinom, jer se jedino na taj način mogu preobraziti u Njihovo obličje, kao što nam i sama Biblija poručuje: „*Pri tom uprimo pogled u Začetnika i Usavršitelja naše vere, Isusa.*“ (Jevrejima poslanica 12:13 NZ)

Sveto pismo je svakom čoveku dato na dar, upravo zbog toga, kako bi svako od nas mogao da upozna svog ličnog Spasitelja, Isusa Hrista, jer „*ovo je život večni: da upoznaju Tebe, jedinog istinitog Boga, i Isusa Hrista koga si poslao*“ (Jevanđelje po Jovanu 17:3 NZ). Sa istim ciljem napisana je i ova knjiga kako bi svako od nas bio privučen Njihovom nesebičnom ljubavlju. Ona će nas vremenom menjati na bolje ako budemo svakodnevno razmišljali o Očevoj i Sinovljevoj nesebičnoj žrtvi, jer kad god nam misli budu okupirane Njima, tada neće biti nikakvog prostora za grešenje. To je još jedan razlog zašto je Bog poslao Svog jedinorođenog Sina na našu zemlju, kako bi svakome od nas pružio primer da je život bez greha i te kako moguć.

Možda će neko od vas sada reći da je Isus Hrist bio Božji Sin i da je sigurno imao neke prednosti u odnosu na nas. Međutim, Biblija je i više nego jasna – Isus Hrist „*je u svemu morao da postane poput svoje braće (nas)*“ (Jevrejima poslanica 2:17 NZ), „*a pošto su ta deca sudionici tela i krvi, tako i On sam uze udela u tome*“ (Jevrejima poslanica 2:14 NZ), „*jer On ne uze na sebe priorodu anđela, već uze na sebe seme Avramovo*“ (Jevrejima poslanica 2:16 NZ). Na taj način nije imao nikakve prednosti u odnosu na nas, „*već je i sam trpeo kad je bio iskušavan*“ (Jevrejima poslanica 2:18 NZ), a „*iz onoga što je pretrpeo naučio se poslušnosti. I savršivši se, postao je svima koji su Mu poslušni uzrok večnog spasenja.*“ (Jevrejima posla-

nica 5:8,9 NZ)

Kao što možemo videti, Isus Hrist je jedino Svojom poslušnošću i poniznošću nadvladao sva moguća iskušenja, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Jer naš Prvosveštenik je neko ko ne samo što može da saoseća s nama u našim slabostima, nego je i poput nas iskušan u svemu, ali nije zgrehio.*“ (Jevrejima poslanica 4:15 NZ) Takođe, On je u svakom trenutku zavisio od Svog Oca, kao što smo dosad više puta mogli da vidimo, zbog čega i nama savetuje sledeće: „*Ostanite u Meni i Ja ću u vama. Kao što loza ne može sama od sebe da donese plod ako ne ostane na čokotu, isto tako ne možete ni vi ako ne ostanete u Meni. Ja sam čokot, a vi ste loze. Ko bude u Meni i Ja u njemu, on donosi mnogo ploda, jer bez Mene ne možete činiti ništa.*“ (Jevanđelje po Jovanu 15:4,5 NZ) To je zapravo jedini način da „*budemo savršeni kao što je naš nebeski Otac savršen*“ (Jevanđelje po Mateju 5:48 NZ).

S obzirom da „*Đavo, ide unaokolo kao ričući lav i traži koga da proždere*“ (1. Petrova poslanica 5:8 NZ), neiskusne osobe u veri predstavljaju njegovu glavnu metu. On ih lukavo navodi da gledaju na sebe i druge, umesto da neprestano gledaju na Oca i Sina, jer tada kreću ljudska upoređivanja, prebacivanja, kritikovanja, optuživanja, precenjivanja ili potcenjivanja, ogovaranja i tome slično. Na taj način nesvesno dolazi do uzdizanja sopstvene ličnosti uz neprestano potcenjivanje drugih. Međutim, Biblija je i više nego jasna: „*Dakle, ko misli da stoji, neka pazi da ne padne.*“ (1. poslanica Korinćanima 10:12 NZ) Da stvar bude još gora, većina tih osoba vrlo brzo kreće sa oponašanjem Hristovih dela, ali u svojoj sili, radi samodokazivanja i sticanja psihološke sigurnosti spasenja. Uglavnom se svako od njih trudi da bude što ljubazniji, finiji, kulturniji i strpljiviji u odnosu sa drugim ljudima, a neko od njih preduzima i neke ekstremnije korake – u svojoj sili kreće da propoveda radosnu vest o Isusu Hristu ili da drži različita duhovna predavanja ili da piše duhovne članke i knjige ili da daje novac u

humanitarne svrhe ili da leči ljude na Hristov način ili je nešto drugo u pitanju.

Međutim, Biblija je i više nego jasno: „*I kad bih razdao sav svoj imetak da bih nahranio druge i kad bih smrti predao svoje telo, da bih se hvalio, a ljubavi ne bih imao, ništa mi ne bi koristilo.*“ (1. poslanica Korinćanima 13:3 NZ) Upravo tako, sve što se čini iz pogrešnih pobuda ništa ne vredi u Božjim očima. Nažalost, većina tih osoba često nije ni svesna svog licemernog ponašanja, kao što ga nisu bili ni svesni sami fari-seji. Zato će se na mnogima od njih ispuniti sledeće Isusove reči: „*Neće svaki koji Mi govori: Gospode, Gospode, ući u Kraljevstvo nebesko, nego onaj koji izvršava volju Moga Oca, koji je na nebesima. Mnogi će mi onoga Dana reći: Gospode, Gospode, zar nismo prorokovali u Tvoje ime? Zar nismo isterivali demone u Tvoje ime? I zar nismo u Tvoje ime činili mnoga čuda?*’ *Tada ću im otvoreno objaviti: Nikad vas nisam pozna-vao. Odlazite od Mene, vi koji činite bezakonje!*“ (Jevanđelje po Mateju 7:21-23 NZ)

Zar ovo nije najtragičniji ishod koji može doživeti sva-ka verujuća osoba, ali i svako od nas? Sa jedne strane možemo biti sasvim ubeđeni da radimo na strani Boga, dok sa druge strane možemo potpuno propustiti da izvršavamo Njegovu vo-lju. Jedini način za proveravanje naše ne/ispravnosti pred Bogom je detaljno istraživanje Njegove reči, jer jedino ona sadrži objektivnu istinu, koja mora imati prioritet nad našim subjek-tivnim iskustvima i mišljenjima. Na taj način sam i došla do zaključka da Bog uopšte ni ne očekuje od tek novoobraćenih osoba da čine Njegova dela, kao što ni mi ne očekujemo od tek rođene bebe da ume da priča ili da radi bilo koju drugu stvar koju odrasle osobe čine. On je svestan činjenice da svaka no-voobraćena osoba treba prvo da sazri da bi donosila dobre ro-dove, dok nam sledeća Isusova molitva, upućena Njegovom Ocu, daje najprecizniji odgovor šta im je neophodno da bi saz-reli: „*Ne molim samo za njih nego i za one koji poveruju u Me-*

ne posredstvom njihove reči, da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u Meni i Ja u Tebi; da i oni u Nama jedno budu, da i svet veruje da si Me Ti poslao.“ (Jevanđelje po Jovanu 17:20,21 NZ)

Upravo tako, svaka osoba koja bude poverovala u Isusa Hrista trebalo bi da ostane u Njemu kako bi mogla da donosi obilje rodova, jer *„ko bude u Meni (Isusu Hristu) i Ja u njemu, on donosi mnogo ploda, jer bez Mene ne možete činiti ništa.“* (Jevanđelje po Jovanu 15:4,5 NZ) Na taj način vremenom će prestati da greši, jer *„koji god u Njemu (Isusu Hristu) stoji ne greši“* (1. Jovanova poslanica 3:6 NZ). Preciznije rečeno, sve bi one trebale da žive po Duhu kako bi potpuno prekinule sa starim načinom života: *„Jer oni koji žive po telu razmišljaju o onome što je svojstveno telu, a oni koji žive po Duhu o onome što je svojstveno Duhu. Jer ishod upravljanja po telu je smrt, a ishod upravljanja po Duhu život i mir.“* (Rimljanima poslanica 8:5,6 NZ) **Zbog toga je veoma bitno da se svakodnevno bavimo Hristovim životom, jer se svaki čovek spontano preobražava u ono što mu je svakog dana pred očima i/ili u mislima. Tek tada ćemo moći da činimo Hristova dela, pa i veća dela od Njegovih,** što nam i sam Isus Hrist potvrđuje: *„Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje Mene, činiće dela kakva i Ja činim. Činiće i veća dela od ovih...“* (Jevanđelje po Jovanu 14:12 NZ)

33. ČUDA SU MOGUĆA KADA VERUJEMO U NJIH

U prethodnom poglavlju smo videli da je novorođenje samo početna tačka u hrišćanskom životu. Ono je tu da nam promeni pravac života i da nas podstakne na razmišljanje „*o onome što je svojstveno Duhu*“ (Rimljanima poslanica 8:5 NZ). Tek tada počinje mukotrpní proces preobražavanja u Božje obličje, zbog čega nam Isus Hrist poručuje sledeće: „*Ako te, dakle, tvoje desno oko sablažnjava, iskopaj ga i baci jer je bolje da ti propadne jedan deo tela nego da ti celo telo bude bačeno u gehenu* (koja simbolično predstavlja drugu smrt). *I ako te tvoja desna ruka sablažnjava, odseci je i baci jer je bolje da ti propadne jedan deo tela nego da ti se celo telo baci u grehenu.*“ (Jevanđelje po Mateju 5:29,30 NZ) Navedeni stihovi nam zapravo opisuju mukotrpní proces ostavljanja naših greha, koje Isus Hrist upoređuje sa kopanjem našeg oka ili odsecanjem naše ruke. Možda ste iznenađeni ovako grubim opisom, ali ostavljanje naših ljubljenih greha ima jednaku težinu kao fizičko odstranjivanje naših delova tela.

Toliko smo srasli sa našim gresima, zbog čega nakon određenog vremena postaju deo našeg karaktera. Nažalost, mnogi od nas nisu ni svesni dokle prodire srž samog greha, jer mnogi od nas sve češće zaboravljaju da smo, pored telesnih, i duhovna bića. Evo jednog primera u Bibliji koji će nam najbolje približiti dati problem: „*Ko god požudno pogleda ženu, već je u svom srcu s njom učinio preljubu.*“ (Jevanđelje po Mateju 5:28 NZ) Dakle, ponekad nije ni potrebno učiniti fizički greh, jer na duhovnom planu, takođe, postoji mogućnost sagrešenja. Zbog tog je veoma važno da molimo Boga da nam očisti srce: „*Jer, iz srca izviru zle, misli, ubistva, preljube, blud, krađe, krivokletstva i hule. To čoveka čini nečistim...*“ (Jevanđelje po

Mateju 15:19,20 NZ) Jer, „*srce je prevarno iznad svega i smrtno bolesno. Ko može proniknuti u njega? Ja, Gospod, istražujem srce i ispitujem unutrašnje motive, da bih svakome dao prema njihovim putevima, prema plodovima njegovih dela.*“ (Knjiga proroka Jeremije 17:9,10 NZ).

Upravo tako, samo je Bog u stanju da dovrši započeto delo u novoobraćenim osobama ako budu ostale u Hristovoj ljubavi, dok nam sledeći stih jasno pokazuje kako se ostaje u Hristovoj ljubavi: „*Ako držite Moja (Isusova) uputstva, ostaćete u Mojoj ljubavi, kao što sam Ja održao Očeva uputstva i ostajem u Njegovoj ljubavi.*“ (Jevanđelje po Jovanu 15:10 NZ) Jer: „*Ako držimo Njegova (Isusova) uputstva, po tome znamo da Ga poznajemo. Onaj ko kaže: 'Ja Ga poznajem', a ne drži Njegova uputstva, lažljivac je i istina nije u njemu. Ali ko god drži Njegovu reč, u njemu je Božja ljubav zaista stigla do savršenstva. Po tome znamo da smo u Njemu. Onaj ko kaže da stoji u Njemu, dužan je da i sam živi kao što je On živeo.*“ (1. Jovanova poslanica 2:3-6 NZ) Kao što možemo videti, ostajanje u Hristovoj ljubavi zapravo predstavlja držanje Njegovih uputstava, gde je svako od nas dužan da živi kao što je i On živeo.

Ako vam hrišćanski život zvuči kao nemoguća misija, hajdemo da obratimo pažnju na Isusove učenike koji su nam svojim životom pokazali da su duhovno novorođenje i posvećen život zaista delotvorni i kod običnih ljudi. Kao što svi odlično znamo, oni su bili mala grupa jednostavnih ljudi koji su imali tu čast da budu najbliži Hristovi učenici. Iako su svakodnevno provodili vreme sa svojim Učiteljem i rasli u spoznaji istine, nikako im nije polazilo za rukom da ispoljavaju Njegov savršeni karakter. Baš naprotiv, često su vodili rasprave koje su otkrivale njihov svetovni duh. To se dešavalo u onim trenucima kada su svoj pogled skretali sa Isusa Hrista na sebe i/ili druge ljude. Iako ih je Isus Hrist svakodnevno poučavao nebeskim istinama, oni su Ga ostavili potpuno samog u najkritičnijem trenutku Njegovog života na zemlji, jer su još uvek

imali nerealna očekivanja o svom obećanom Spasitelju. Međutim, kako je vreme prolazilo njihova vera u Njega bivala je sve veća i jača. Svakim danom su se sve više oslanjali na Njega, a sve manje su gledali na sebe i druge i tada su krenule da im se dešavaju neverovatne promene. Vremenom su nesigurni i plašljivi Isusovi učenici postali odvažni i hrabri apostoli.

Posle Isusovog uskrsenja, čemu su i sami bili svedoci, Isusovi učenici su još uvek bili nesigurni i plašljivi, kao što nam sledeći stihovi pokazuju: „*Uveče tog istog dana (kada im se Isus Hrist pojavio nakon svog uskrsnuća), na prvi dan od šabata [početak sedmica koje se broje do praznika Pedesetnice], premda su zbog straha od Judejaca vrata bila zaključana tamo gde su se učenici okupili, Isus je došao, stao na sredinu i rekao im: ‘Mir vama!’*“ (Jevanđelje po Jovanu 20:19 NZ) Međutim, nakon Isusovog uznesenja oni su pokazivali neverovatnu odvažnost o čemu možemo čitati u sledećim stihovima: „*Oni (sveštencički poglavari) su ga (fariseja) poslušali, pa su dozvali apostole (Isusove učenike), išibali ih, naredili im da više ne govore u Isusovo ime i pustili ih da idu. A oni su onda otišli iz Sanedrina, radujući se što su bili dostojni da podnesu sramotu zbog Njegovog (Isusovog) imena.*“ (Dela apostolska 5:40,41 NZ) Dok nam sledeći stihovi pokazuju odakle su crpili snagu za to: „*A sada, Gospode, obrati pažnju na njihove pretnje, i daj Svojim slugama da i dalje sa svom odvažnošću govore Tvoju reč! Pruži ruku i nek se dogode izlečenja, čuda i znakovi kroz ime Tvog svetog Sina Isusa.*“ (Dela apostolska 4:29,30 NZ)

Kao što možemo videti, vera Isusovih učenika sada je bila usmerena na uskrslog Gospoda koji posreduje pred Ocem za njih i koji je garancija njihovog novog, neuporedivo boljeg života: „*Jer znamo da će se naša zemaljska kuća, ovaj šator, raspasti i da ćemo imati građevinu koja je od Boga, kuću koja nije načinjena rukama, večnu na nebesima. Jer u ovom telu zaista uzdišemo, i čeznemo da obučemo svoje nebesko telo, da*

se, kad ga obučemo, ne nađemo goli. Naime, mi koji smo u ovom šatoru uzdišemo opterećeni, jer ne želimo da svučemo ovaj, nego da obučemo drugi, da život proguta ono što je smrtno. A za to nas je pripremio Bog, koji nam je dao Duh kao zalag za ono što će doći.“ (2. Korinćanima poslanica 5:1-5 NZ)

U prethodnim poglavljima smo jasno mogli da vidimo koje su prednosti duhovnog, večnog života u odnosu na zemaljski, prolazni život, zbog čega se postavlja sledeće važno pitanje: Zašto neki ljudi ipak neće želeti da prihvate sve ove predivne stvari koje su nam date na dar, već će umesto toga istrajavati na životu koji vodi u smrt? Kao što smo mogli da vidimo, nijednom čoveku neće predstavljati problem njegova vera, jer nam je ona, takođe, data na dar. Zbog toga ćemo ponovo konsultovati Bibliju kako bi pronašli željeni odgovor.

„Sejač je izašao da seje seme. Dok je sejavao, nešto je semena palo pored puta pa je bilo pogaženo i ptice su ga nebeske pozobale. Drugo je palo na kamenito tlo, ali kad je izniklo, osušilo se, jer nije imalo vlage. A drugo je palo među trnje i trnje je naraslo s njim i ugušilo ga. Drugo je palo na dobru zemlju i kad je izniklo, donelo je stostruki plod.’ Rekavši to povikao je (Isus Hrist): ‘Ko ima uši da sluša, neka sluša!’ Njegovi učenici su Ga pitali šta znači to poređenje. On im je odgovorio: ‘Vama je dato da razumete tajne Božjeg kraljevstva, a ostalima se govori u poređenjima, da gledaju, a ne vide, i da slušaju, a ne razumeju. A poređenje znači ovo: Seme je reč Božja. Ono koje je palo pored puta, to su oni koji čuju, ali zatim dolazi Đavo i uzima reč iz njihovog srca da ne bi verovali i bili spaseni. Ono koje je palo na kamenito tlo, to su oni koji radosno prime reč kad je čuju, ali nemaju korena. Jedno vreme veruju, ali u vreme kušnje otpadnu. Ono koje je palo među trnje, to su oni koji čuju, ali odvučeni brigama, bogatstvom i užicima ovog života, uguše se i ne donesu zreo plod. A ono koje je palo na dobru zemlju, to su oni koji čuju reč čistim i dobrim srcem i zadrže je i ustrajno donose plod.’“ (Jevanđelje po Luki

8:5-15 NZ)

Navedeni stihovi nam jasno govore o reakcijama 4 tipa različitih ljudi koji su čuli za Božju reč. Kao što možemo videti, prvi su dozvolili Sotoni da im pomrači um i oduzme im ponuđenu veru i spasenje. Drugi su dozvolili da ih Sotonina iskušenja odvoje od Boga. Treći su dali prednost sebičnom i grešnom životu u odnosu na večni život, dok su četvrti zadržali Božju reč i ustrajno su donosili nesebične plodove. Od nas najviše zavisi šta ćemo raditi sa ovim saznanjima koja smo upravo dobili i kom tipu ljudi ćemo na kraju pripasti.

Za prvu grupu navedenih ljudi Isusova smrt predstavlja ludost, jer im *„je bog ovog doba (Sotona) zaslepio nevernički um, da do njih ne prodre svetlost slavne dobre vesti o Hristu, koji je obličje Boga nevidljivog“* (2. poslanica Korinćanima 4:4 NZ), zbog čega svi oni uživaju da se rugaju spasenim ljudima kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: *„A pre svega znajte ovo: u poslednjim danima pojaviće se rugači, koji će živeti po svojim željama, i govoriće: Gde je taj Njegov (Isusov) obećani dolazak? Otkada su naši praočevi pomrli, sve stoji kao što je bilo od početka stvaranja. Jer namerno neće da znaju da su Božijom reči nebesa bila od pre i zemlja iz vode i usred vode, kojom je tadašnji svet bio uništen kad je bio potopljen vodom. A tom istom rečju sadašnja nebesa i zemlja sačuvani su za vatru i čuvaju se do dana suda i uništenja bezbožnika.“* (2. Petrova poslanica 3:3-7 NZ)

Dok će druga grupa ljudi otpasti od svoje vere zbog sopstvene neustrajnosti, zbog čega nam Isus Hrist savetuje sledeće: *„Ko od vas, kad želi da gradi kulu, najpre ne sedne i proračuna trošak da vidi da li ima čime da je dovrši? Inače bi se moglo desiti da postavi temelj, a ne može da dovrši gradnju, pa bi mu se svi koji to vide počeli rugati: Ovaj čovek je počeo da gradi, a ne može da dovrši.“* (Jevanđelje po Luki 14:28-30 NZ) Upravo zbog toga svako od nas bi trebalo dobro da razmisli da li želi da započne novi život po Duhu ili mu je draže da nastavi

po starom, jer je najgora stvar koja može da zadesi svakoga od nas da se s novog vratimo na staro, kao što nam sledeći stih potvrđuje: „*Zaista, ako se, nakon što su upoznali Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista i tako umakli prljavštinama sveta, ponovo u sve to upuste i to ih savlada, onda im je ovo poslednje stanje gore od prvog.*“ (2. Petrova poslanica 2:20 NZ) U treću grupu ljudi spadaju svi oni koji dobiti grešnog i sebičnog života stavljaju ispred novog Hristovog života, jer: „*Niko ne može da služi dvojici gospodara. Jer, ili će jednoga mrzeti, a drugoga voleti; ili će jednome biti privržen, a drugoga prezirati.*“ (Jevanđelje po Mateju 6:24 NZ)

Na kraju nam ostaje četvrta grupa ljudi u koju bih iskreno želela da se nađemo svi mi. To su oni koji svakog dana istrajavaju u svojoj veri, zbog čega se neprekidno preobražavaju u Hristovo obličje. Zato nam je i jedan od apostola savetovao sledeće: „*Svucite staru ličnost i njena dela, i obucite novu ličnost, koja se obnavlja u spoznaji prema obličju Onoga (Boga) koji ju je stvorio.*“ (Kološanima poslanica 3:9,10 NZ) Ako ste zainteresovani za ovakav način života, poslušajte sledeće reči: „*I Duh (Očev i Sinovljev) i nevesta (sve novorođene osobe) govore: ‘Dođi!’ I ko god čuje, neka kaže: ‘Dođi!’ I ko je god žedan, neka dođe! Ko god želi, neka uzme vodu života besplatno!*“ (Otkrivenje 22:17 NZ)

Upravo tako, Otac i Sin nas pozivaju sa Svojom novorođenom decom da uzmemo besplatnu vodu života, dok nam sledeći stihovi otkrivaju o kakvoj vodi se zapravo radi: „*Poslednjeg i najvažnijeg dana praznika, Isus je ustao i povi-kao: ‘Ako je neko žedan, neka dođe k Meni i pije! Ko bude verovao u Mene, kao što je rečeno u Pismu, iz njegovog tela poteći će reke žive vode.’ A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji veruju u Njega.*“ (Jevanđelje po Jovanu 7:37-39 NZ) Na taj način svako od nas je pozvan da primi Njihov Duh još danas i da istraje u veri i poslušnosti sve do kraja, kao što nam sledeći stihovi potvrđuju: „*Danas, ako čujete Njegov*

(Božji) glas, nemojte da vam srce otvrdne u ogorčenju... Pazite, braćo, da neko od vas ne odstupi od živog Boga, pa da se u njemu ne razvije zlo srce koje nema vere. Nego podstičite jedni druge svaki dan, dok još traje to 'danas', da ne bi neko od vas otvrdnuo zbog zavodljivosti greha. Jer udeo u Hristu imaćemo samo ako pouzdanje koje smo imali u početku sačuvamo do kraja...“ (Jevrejima poslanica 3:7,8,12-14 NZ)

Preciznije rečeno, **kada verom budemo prihvatili Božji neizmerni dar spasenja i kada vremenom budemo naučili da živimo po veri, koja se u potpunosti oslanja na Boga i sva Njegova obećanja, tek tada će svi naši problemi izgubiti silu koju imaju u grehu**, jer „*sve zajedno na dobro ide onima koji vole Boga, onima koji su pozvani po Njegovoj nameri*“ (Rimljanima poslanica 8:28 NZ) i „*svi se mi preobražavamo u isto [Hristovo] obličje, iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha.*“ (2. Korinćanima 3:18 NZ) „*Ponizite se, stoga, pod moćnu Božju ruku, da bi vas uzvisio kad bude vreme, i sve svoje brige bacite na Njega, jer se On brine za vas.*“ (1. Petrova poslanica 5:6,7 NZ)